
Shrimad Vidyaranya svAmivirachitah Anubhutiprakashah

श्रीमद्दिधारण्यस्वामिविरचितः अनुभूतिप्रकाशः

Document Information

Text title : Anubhutiprakashah

File name : anubhUtiprakAshaH.itx

Category : upanishhat, upaniShat, vedAnta

Location : doc_upanishhat

Author : Swami VidyAranya

Proofread by : Rama Sivaraman, Suvarna Sudagoni, Preeti Bhandare

Latest update : February 19, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 19, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीमद्विद्यारण्यस्वामिविरचितः अनुभूतिप्रकाशः

श्रीगणेशाय नमः ।

अनुक्रमशिका

अध्यायः नाम (श्लोकसङ्ख्या)

१. अतरेयोपनिषद्विवरणो नाम प्रथमोऽध्यायः । (१०८)
२. तैत्तिरीयकविद्याप्रकाशो नाम द्वितीयोऽध्यायः । (१५०)
३. छान्दोग्योपनिषदि श्वेतकेतुविद्याप्रकाशो नाम तृतीयोऽध्यायः । (१४०)
४. छान्दोग्ये सनत्सुमारविद्याप्रकाशो नाम चतुर्थोऽध्यायः । (८०)
५. छान्दोग्ये प्रजापतिविद्याप्रकाशो नाम पञ्चमोऽध्यायः । (१००)
६. मुण्डकोपनिषद्विवरणो नाम षष्ठोऽध्यायः । (१००)
७. प्रश्नोपनिषद्विवरणं नाम सप्तमोऽध्यायः । (१००)
८. कौषीतकीशाखा विवरणो छन्दप्रतर्दनसंवाद्यो नाम अष्टमोऽध्यायः । (१००)
९. कौषीतकीशाखोपनिषद्विवरणो नाम नवमोऽध्यायः । (७५)
१०. मैत्रायणीयशाखाविवरणो नाम दशमोऽध्यायः । (१५०)
११. कठवल्कीविवरणो नाम अेकादशोऽध्यायः । (१२०)
१२. श्वेताश्वतरविवरणो नाम द्वादशोऽध्यायः । (१२०)
१३. बृहदारण्यके काण्वविद्याप्रकाशो नाम त्रयोदशोऽध्यायः । (३०२)
१४. अजातशत्रुविद्याप्रकाशो नाम चतुर्दशोऽध्यायः । (१२०)
१५. बृहदारण्योपनिषदि मैत्रेयीविद्याप्रकाशो नाम पञ्चदशोऽध्यायः । (१०३)
१६. बृहदारण्यके मधुविद्याप्रकाशो नाम षोडशोऽध्यायः । (५०)
१७. आश्वलायनादिमुनिबोधाभ्यो नाम सप्तदशोऽध्यायः । (३१०)
१८. जनकविद्याप्रकाशो नामाष्टादशोऽध्यायः । (३२४)
१९. तलवकारविद्याप्रकाशो नामैकोनविंशोऽध्यायः । (१००)
२०. देवविद्याभ्यो नृसिंहतापिनीविवरणो नाम विंशोऽध्यायः । (१५६)

(कुलसङ्ख्या २८१८)

॥ अथ श्रीविद्यारण्यविरचित उपनिषत्तात्पर्यरूपोऽनुभूतिप्रकाशः प्रारभ्यते ॥

॥ हरिः ॐ ॥

१. अतरेयोपनिषद्विवरणो नाम प्रथमोऽध्यायः ।

अतरेयेण सम्प्रोक्ता द्वितीयाण्यकान्तगा ।

ब्रह्मविद्या सुविस्पष्टं बालबोधाय तन्यते ॥ १.१ ॥

आत्मैव सृष्टेः प्रागासीन्नामरूपविवर्जितः ।

सोऽथेक एव नान्योऽस्ति जडं यान्यत्र विद्यते ॥ १.२ ॥

मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं मलेश्वरम् ।

एति श्रुत्यन्तरे प्रोक्ता माया नास्त्यत्र तत्त्वतः ॥ १.३ ॥

निस्तत्त्वं व्यवहारार्द्धमनृतं बालयक्षवत् ।

बालो यक्षं प्रकल्प्यास्माद्भिरेति व्याघ्रतो यथा ॥ १.४ ॥

वस्तुतत्त्वं जडं किञ्चिन्नान्यदस्त्यात्मवस्तुनः ।

अद्वयानन्दरूपात्मा तदा सुमाविव स्थितः ॥ १.५ ॥

निस्तत्त्वापि जगद्भ्रान्तिं माया निद्रैव कल्पयेत् ।

निर्विकारोऽप्यसावात्मा मायावृत्त्या व्यचारयत् ॥ १.६ ॥

स विचार्याणिलान् लोकान् सृष्ट्वा पालकसृष्टये ।

कृत्वा विराट् तनुं छिद्रेष्वथ तद्देवता व्यधात् ॥ १.७ ॥

समुद्रतुल्ये देडेऽस्मिन्देवताः पतितास्तथा ।

तं देडं क्षुत्पिपासाभ्यां योजयामास स प्रभुः ॥ १.८ ॥

अन्नभोगायात्मदेहान्गवाश्वपुरुषादिकान् ।

सृष्ट्वा प्रावेशयत्तत्र देवतास्ता यथायथम् ॥ १.९ ॥

एशोऽसाधारणं स्थानमपश्यन् क्षुत्पिपासयोः ।

प्रावेशयद्देवतासु तद्भोगात्ते य तृप्यतः ॥ १.१० ॥

अन्ने सृष्टे भोक्तृवर्गो ऽयजिष्वक्षत्तदिन्द्रियैः ।

तत्र वागाद्योऽशक्तास्तदपानो गृहीतवान् ॥ १.११ ॥

श्रुवाभावे वृथा सर्वमित्यालोच्य परेश्वरः ।
 शिरोमध्यं विद्यार्थात्र प्राविशश्शुवदुपतः ॥ १.१२ ॥
 प्राणानां धारकः कर्ता येतनो श्रुव उच्यते ।
 आनन्नाग्रमलङ्कारश्चिद्द्व्यामश्चेतनोऽभवत् ॥ १.१३ ॥
 अन्तःकरणभागाँ द्वावलङ्कारो मनस्तथा ।
 वृक्षस्य मूलमग्रं य यथाभागाँ तथेक्ष्यताम् ॥ १.१४ ॥
 चिद्धिम्भप्रतिबिम्बाभ्यां युक्तोऽलङ्कार एव तु ।
 येतनाप्राणभुक्तस्य वृत्तिष्ठे करणं मनः ॥ १.१५ ॥
 तस्य वृत्कण्ठनेत्रेषु प्रथारवशतोऽभवत् ।
 सुमिः स्वप्नो जागरश्च सोऽयं संसार इरितः ॥ १.१६ ॥
 स्वप्नः स्वकाल एवास्ति नान्यथा सुमिजागरौ ।
 तथैवेति स्वप्नसाम्यात्त्रयः स्वप्ना उदीरिताः ॥ १.१७ ॥
 अध्यारोपो मायिकोऽयमुक्तोऽथासावपोच्यते ।
 अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते ॥ १.१८ ॥
 स संसारीश्वरो जात ईश्वरानुग्रहात्पुनः ।
 पृथिव्यादीनि भूतानि यथाशास्त्रं व्ययारयत् ॥ १.१९ ॥
 परमात्मन उत्पन्नं जगदात्मैव नेतरत् ।
 मृदो जातो घटो यद्भृद्भस्त्वेव तथेक्ष्यताम् ॥ १.२० ॥
 घटः शराव एत्यादि विकाराणां मृदः पृथक् ।
 तत्त्वं नास्ति प्रतीते तु नामरूपे प्रकल्पिते ॥ १.२१ ॥
 प्रतिबिम्बभ्रमो नीराधुपाधिवशतो यथा ।
 सन्निवेशोपाधितोऽयं तथा कुम्भादिविभ्रमः ॥ १.२२ ॥
 भ्रान्तिः सोपाधिकोपाधिनिवृत्तैव निवर्तते ।
 न बोधात्तेन भासन्ते जानतोऽपि घटादयः ॥ १.२३ ॥
 पृथग्द्रव्यस्वरूपः सन् समवेतो घटो मृदि ।
 एत्यालुस्तार्किकास्तत्तु न द्वैगुण्यप्रसङ्गतः ॥ १.२४ ॥
 मृदुभाभाराद्धटभाराख्य गुरुत्वं द्विगुणं भवेत् ।
 तथालङ्कारकर्ता स्यात्कृती उमादिवृद्धितः ॥ १.२५ ॥

न सन्निवेशमात्रेण पृथग्द्रव्यत्वसम्भवः ।
 शयनोत्थानगमनैः न पुत्रे बहुपुत्रता ॥ १.२६ ॥
 तस्मात्कार्यं न वस्तु स्यात्कारणव्यतिरेकतः ।
 किन्तु कारणे अवैतदनृतं भासते भूषा ॥ १.२७ ॥
 अर्थद्वियानृतेऽप्यस्ति स्थाणौ योरभयेक्षणत् ।
 ततोऽनृता घटाद्याः स्युर्मान्तु कुर्वन्तु वा द्वियाम् ॥ १.२८ ॥
 सन्निवेशोपाधिना गच्छत्येव घटादिधीः ।
 विवेकिनां तु वस्तुत्वं घटादीनां निवर्तते ॥ १.२९ ॥
 घटः शराव एत्येवं वायैवारभ्यते वृथा ।
 मृत्तिकेत्येव सत्यं स्यान्न तु सत्यं घटादिकम् ॥ १.३० ॥
 अवेवमात्मन उत्पन्नं पृथिव्याद्यपि नात्मनः ।
 पृथग्वस्त्वस्ति किन्त्वात्मन्यारोपात्प्रतिभासते ॥ १.३१ ॥
 सद्भस्त्वु ज्ञ्यात्मनस्तत्त्वं तस्मिन्भूम्यादिकल्पनात् ।
 पृथिव्यादीनि सन्तीति भासन्ते तत्तदिन्द्रियैः ॥ १.३२ ॥
 इन्द्रियोपाधिका भ्रान्तिरक्षरोधात्र भासते ।
 एत्येतद्विशदीकर्तुं योगो वेदेषु वा एर्यते ॥ १.३३ ॥
 सदात्मनः पृथग्भूतमसद्भूम्यादि तेन तत् ।
 भात्वक्षैः कार्यकृद्भाऽस्तु मिथ्यैव स्याद्भटादिवत् ॥ १.३४ ॥
 इदृग्विवेकदृष्टयेदं जगदात्मैव नेतरत् ।
 अवे सत्यात्मनोऽन्यत्किं वस्तुतोऽस्तीति शङ्क्यते ॥ १.३५ ॥
 अद्रयानन्दरूपात्मा सृष्टेः पूर्वमभूद्यथा ।
 तथैवाद्यापि सम्पन्नो बुद्ध्युत्था सम्यग्विवेचितः ॥ १.३६ ॥
 एत्थं सर्वात्मकं ब्रह्म विविच्य पुनरप्यसौ ।
 अतमेव स्वमात्मानं ब्रह्मत्वेन व्यलोकयत् ॥ १.३७ ॥
 अलङ्कारश्च सिंहाया मिथ्या भूम्यादिवत्ततः ।
 सिंहात्मकोऽवशिष्टोऽयं श्रुवो ब्रह्मैव नेतरः ॥ १.३८ ॥
 यथाशास्त्रं विविच्येत्थं प्रत्यग्दृष्ट्या सिंहात्मनः ।

साक्षाभ्यकार ब्रह्मत्वं ज्ञवः शान्त्यादिसंयुतः ॥ १.३९ ॥

छंदमित्यपरोक्षेण दृश्येति विवक्षया ।

छन्दनामाभूज्ज्ञानी वैयाकरणादृष्टितः ॥ १.४० ॥

तमिन्द्र छत्यादुरन्ये नाम्नः पारोक्ष्यसिद्धये ।

पूज्यस्य देवपित्रादेः परोक्षं नाम छि प्रियम् ॥ १.४१ ॥

परमेश्वररूपत्वाद्यपीन्द्रत्वमिच्छितम् ।

समाप्ता ब्रह्मविधेयमुत्तमस्याधिकारिणः ॥ १.४२ ॥

विरक्तस्योक्तबोधः स्याद्वैराग्यं दोषदर्शनात् ।

जनैव प्रथमो दोषस्तद्धीमत्सा निरुच्यते ॥ १.४३ ॥

स्वर्गाद्वा नरकाद्वायं वृष्टिद्वारात्प्रसंस्थितः ।

प्रविश्य पितरं तत्र गर्भो भवति रेतसि ॥ १.४४ ॥

तद्रेतः पितृदोषस्थं सर्वाङ्गोभ्यः समुत्थितम् ।

पितुः स्वदोषो गर्भाभ्यदोषश्चेति वपुर्द्रव्यम् ॥ १.४५ ॥

स्त्रियां सिञ्चति तद्रेतस्तत्पुत्रोत्पादनं पितुः ।

पुत्ररूपेण तज्जन्म पितुराद्यं स्वयं कृतम् ॥ १.४६ ॥

योषिद्योनिं प्रविश्यायं योषिर्गर्भं स्फुटीभवत् ।

योषिर्द्विर्गुणं पुष्टोऽसौ तद्देहेनैकतां प्रजेत् ॥ १.४७ ॥

अन्यथैनां स्त्रियं उन्याद्ब्रह्मव्याधिवदान्तरः ।

स्वाङ्गवन्न छिनस्त्येनां गर्भं रक्षति सा ततः ॥ १.४८ ॥

गर्भरूपं भर्तृदुःखं यतः सा पालयत्यतः ।

सापि भर्त्रा पालनीया तद्विष्टान्नाद्विवस्तुभिः ॥ १.४९ ॥

गर्भो विष्टमूत्रयोः स्थित्वा दशमे मासि जायते ।

पिता स्वात्मधिया पुत्रं संस्करोति यथाविधि ॥ १.५० ॥

पितुर्द्वितीयं तज्जन्म पुत्ररूपेण संस्थितम् ।

स्वोदरादारजठरादपि जन्मद्रव्यं कृमात् ॥ १.५१ ॥

पतिर्जायां विशत्यादौ गर्भो भूत्वा स्वमातरम् ।

जायैव माता सम्पन्नेत्यदो संसारकष्टता ॥ १.५२ ॥

लौकिकं वैदिकं सर्वं पुत्रोऽवस्थाप्य तत्पिता ।
 मृतो देहान्तरे पित्रोरन्यथोर्विशति स्वयम् ॥ १.५३ ॥
 पुत्ररूपेण यजन्मद्वयं पूर्वमुदीरितम् ।
 तदपेक्षं तृतीयं तज्जन्म स्याद्देधारिणः ॥ १.५४ ॥
 स्वोदरं दारजठरं तथा पित्रन्तरोदरम् ।
 त्रय आवसथा एतथं जन्तोः सर्वस्य जन्मने ॥ १.५५ ॥
 जन्मानि योनिलक्षाणां जन्तुश्चतुरशीतिषु ।
 उत्तमाधमरूपाणि प्राप्नोत्येवं पुनः पुनः ॥ १.५६ ॥
 दृष्टत्वं जन्मनः प्रोक्तं स्पष्टं रोगादि दृष्टता ।
 विरक्तो भुङ्कतत्त्वस्तु मुच्यते वामदेववत् ॥ १.५७ ॥
 पूर्वजन्मनि बोधेन स्वमुक्तिं याव्रवीदृया ।
 गर्भस्थो वामदेवोऽयं प्रतिबन्धविवर्जितः ॥ १.५८ ॥
 जन्मन्यतीते वेदान्तं श्रुत्वाध्येष न भुङ्गवान् ।
 बलिना प्रतिबद्धत्वात्कर्माणां जन्मलेतुना ॥ १.५९ ॥
 गर्भे प्रविश्य तत्कर्म विनष्टं प्रतिबन्धकम् ।
 नवमे मासि संस्मृत्य श्रवणं प्रतिबुङ्गवान् ॥ १.६० ॥
 विद्वान् भूत्वा समुत्पन्नो ज्जन्मुक्तोऽभवत्तदा ।
 शरीरमात्मनो भिन्नं मिथ्यैवेत्यवगच्छति ॥ १.६१ ॥
 एतन्तं कालमेतस्मिन् भ्रान्त्या देहे निमग्नवान् ।
 बोधेन देहादुल्लभ्योत्कृष्टोऽभूज्जवतां त्यजन् ॥ १.६२ ॥
 ज्जवत्वेऽपगते तस्य शिष्यते परमात्मता ।
 स श्वेव स्वर्गतुल्योऽभूदिन्द्रियाविषयत्वतः ॥ १.६३ ॥
 परोक्षोऽपि विमूढानां विद्वद्भिरवलोक्यते ।
 सर्वेऽपि विषयानन्दाः प्राप्ता दृष्टे निजात्मनि ॥ १.६४ ॥
 आत्मानन्दसमुद्रस्य विष्णुषो विषयोत्थिताः ।
 आत्मन्यन्तर्भवन्त्यन्ते समुद्रे भिन्वो यथा ॥ १.६५ ॥
 आत्मन्यानन्दमज्ञात्वा विषये सुप्तविलमात् ।
 भोक्तुमिच्छति तल्लाभाद्धीरात्मन्युपशाम्यति ॥ १.६६ ॥

आत्मानन्दं क्षणं भुक्त्वा पुनर्भ्रान्त्या भङ्गिर्व्रजेत् ।
 विवेकिधीर्निजानन्दं भुङ्क्ते तत्स्थैव सर्वदा ॥ १.६७ ॥
 विषये दुःखजातं यत्तद्भीक्ष्णपक्षपाततः ।
 शक्यो बोद्धुं निजानन्दो बुध्यन्ते हि विवेकिनः ॥ १.६८ ॥
 वामदेवोऽभिलानन्दानाप्यात्मन्यमृतोऽभवत् ।
 देहप्राणवियोगाप्या मृतिश्चिद्रस्तुनो न हि ॥ १.६९ ॥
 एत्थं संसारदुष्टत्वं पुरुषार्थं य बोधतः ।
 श्रुत्वा विरक्ता बोधार्थं भीमांसन्ते मुमुक्षवः ॥ १.७० ॥
 अलं पश्याम्यलं वय्मीत्यात्मानं सर्वदा वयम् ।
 उपास्महे योगिवन्द्यं कोऽसौ मूर्ध्नि प्रविष्टवान् ॥ १.७१ ॥
 मायावी शुद्धयिद्वात्मा कतरः सृष्टितः पुरा ।
 बुभुसन्ते द्रयोस्तत्त्वं ज्ञवात्मपरमात्मनोः ॥ १.७२ ॥
 ज्ञवस्य येतनत्येन यैतन्यं चिन्त्यतामिदम् ।
 यक्षुरादिविशिष्टे तच्छुद्धं वा तत्त्वमस्य किम् ॥ १.७३ ॥
 यक्षुःश्रोत्रे घ्राणजिह्वे त्वक्ष्य धीन्द्रियपञ्चकम् ।
 रुपशब्दौ गन्धरसौ स्पर्शश्चविषयाः क्मात् ॥ १.७४ ॥
 वाक्पाणिपादपायूपस्थाः कर्मेन्द्रियपञ्चकम् ।
 भाषणादानगमनविसर्गानन्दकाः ङियाः ॥ १.७५ ॥
 गोलकानि दशैतेषामक्षयादीनि स्फुटानि हि ।
 ज्ञानङ्कियाशक्तिरूपमिन्द्रियं गोलकस्थितम् ॥ १.७६ ॥
 प्राणोऽपानस्समानश्चोदानव्यानौ य वायवः ।
 षड्दुष्टे नाभिकण्ठी य देहश्रेष्ठे वसन्ति ते ॥ १.७७ ॥
 आसाधोगतिवृत्ती द्वे वपुष्यत्रसमीकृतिः ।
 उद्गाराद्विर्देहबलं पञ्च वायुङ्किया षमाः ॥ १.७८ ॥
 अलङ्कृतां वपुर्व्याप्य जडं येतनतां नयेत् ।
 मनोऽन्तर्दुष्टवस्थाय वृत्तीः कामादिकाः सृजेत् ॥ १.७९ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चात्र तथा कर्मेन्द्रियाण्यपि ।

वायवः पञ्च कर्ता य मनः समदशं स्मृतम् ॥ १.८० ॥
 सोऽयं समदशस्तोमो लिङ्गद्वैतः स्वयोनिषु ।
 सर्वासु संसरत्यस्य विनाशो मोक्ष उच्यते ॥ १.८१ ॥
 अज्ञानकल्पितो द्वैतस्तत्त्वज्ञानेन नश्यति ।
 ज्ञानोत्पत्तिर्विद्यारेण तस्मादात्मा विचार्यते ॥ १.८२ ॥
 येन पश्यत्यसावात्मा यः पश्यति स वा भवेत् ।
 द्रष्टा पश्यति बोधेन चाक्षुषेण तयोस्तु कः ॥ १.८३ ॥
 शृणोति येन यः श्रोता तयोरित्यादि योज्यताम् ।
 यैतन्मस्ति करणे कर्तरीत्यत्र चिन्त्यते ॥ १.८४ ॥
 भ्रूनि करणान्येषु बोधा दृष्ट्यादिनामकाः ।
 भ्रवः कर्तृभाङ्गुल्यमपि द्रष्टादिभेदतः ॥ १.८५ ॥
 करणानां च कर्तृणां भेदः स्याद्यक्षुरादिके ।
 बाह्ये यथा तथैवान्तः शरीरेऽप्यवगम्यताम् ॥ १.८६ ॥
 कर्तृपाधिरुद्धारो वाय्वो हृदयशब्दतः ।
 करणं स्यान्मनस्तस्य संज्ञानाधास्तु वृत्तयः ॥ १.८७ ॥
 तत्र सर्वत्र यैतन्मं लक्ष्यते हि पृथक् पृथक् ।
 अत्र सति भ्रुषुषु कः स्यादात्मेति संशयः ॥ १.८८ ॥
 प्रज्ञानमेकं सर्वेषु यत्स आत्मेति निर्णयः ।
 प्रकृतं निरुपाधित्वात्तैतन्मं यत्तदीक्ष्यताम् ॥ १.८९ ॥
 अङ्गारो मनोबाह्यं करणं चाप्युपाधयः ।
 तेषु सर्वेषु चिच्छाया सङ्क्रान्ता येतनास्ततः ॥ १.९० ॥
 न मुष्यं तेषु यैतन्मत्त्वस्याप्यमुष्यता ।
 सुषुप्तौ तानि लुप्यन्ते न त्वात्मा तत्र लुप्यते ॥ १.९१ ॥
 प्रज्ञानं निरुपाधित्वात्तित्यं तल्लोपभासकम् ।
 प्रज्ञानस्यात्मता तस्मान्मुष्या नान्यस्य कस्यचित् ॥ १.९२ ॥
 द्रष्टाधा अपि दृष्टयाधाः शब्दा मुष्यात्मवस्तुनः ।
 नामान्युपाधिमात्रमभ्य तस्मादात्मोपलक्षकाः ॥ १.९३ ॥

यथैकस्यैव सम्बन्धविशेषोपाधिनाम्बिलाः ।
 पुत्रभ्रात्रादयः शब्दा नामत्वेनोपलक्षकाः ॥ १.८४ ॥
 उपलक्ष्यं तु उस्तादि युक्तमेकं वपुस्तथा ।
 येतनैः कर्तृकरणैः प्रज्ञानमुपलक्ष्यते ॥ १.८५ ॥
 प्रज्ञानं कर्तृदेहादिसाक्षिभूतं यदस्ति तत् ।
 श्रवस्य वास्तवं रूपमित्येवं निर्णयो भवेत् ॥ १.८६ ॥
 प्रज्ञानं स्वशरीरेऽस्ति तथा देहान्तरेष्वपि ।
 ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु तस्य स्यात्परमात्मता ॥ १.८७ ॥
 प्रज्ञानस्यास्य श्रवत्वं प्राणधारणतो यथा ।
 जगत्सृष्ट्यादिहेतुत्वाद्ब्रह्मत्वं च तथेष्यताम् ॥ १.८८ ॥
 स्थावरं जङ्गमं सर्वं जगदित्यभिधीयते ।
 तस्य प्रज्ञैव नेत्रं स्यात्सृष्ट्यादिनयनादसौ ॥ १.८९ ॥
 प्रज्ञानं शुद्धचिद्रूपमासीद्यत्सृष्टितः पुरा ।
 तस्मिन् प्रतिष्ठितं सर्वं माययोत्पादितत्त्वतः ॥ १.९० ॥
 उत्पत्तिस्थितिकालेऽसौ लोकः प्रज्ञाननेत्रकः ।
 नेत्रत्वं व्यवहारस्य सुभाटेर्नयनाद्भवेत् ॥ १.९०१ ॥
 लये प्रज्ञा प्रतिष्ठा स्यात्तत्र सर्वस्य संलुतेः ।
 सृष्टिस्थितिलया ष्ठत्वं श्रुताः प्रज्ञानहेतुकाः ॥ १.९०२ ॥
 स्वप्नसृष्टिस्थितिलया श्रवयैतन्यसाक्षिकाः ।
 निर्ज्वलस्तम्भकुड्यादौ स्वप्नसृष्ट्यादयो न हि ॥ १.९०३ ॥
 जगत्सृष्टिस्थितिलया ब्रह्मयैतन्यसाक्षिकाः ।
 ब्रह्मयैतन्यरहिते वन्ध्यापुत्रे न सन्ति ते ॥ १.९०४ ॥
 जगत्सृष्ट्याद्यधिष्ठानं शुद्धयैतन्यमद्भयम् ।
 परमात्मस्वरूपं स्यादिति तस्यात्र निर्णयः ॥ १.९०५ ॥
 यत्प्रज्ञानं स्वात्मरूपं तद्ब्रह्मेति विबुध्यताम् ।
 प्रज्ञानं ब्रह्म विज्ञाय तिष्ठेत्प्रज्ञात्मना सदा ॥ १.९०६ ॥
 श्रवत्रेव स्थितप्रज्ञो मुक्तः स्याद्भामदेववत् ।
 म्रियतां यत्र तत्रास्य वपुः सोऽयं न जायते ॥ १.९०७ ॥

अैतरेयब्रह्मविधां व्याख्यातां सऽत्रडादिभाम् ।
 सुस्थिरामनुगृह्णातु विधातीर्थमलेश्वरः ॥ १.१०८ ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिःकृतं अनुभूतिप्रकाशे
 अैतरेयोपनिषद्विवरणं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

२. तैत्तिरीयऽविद्याप्रकाशो नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

ब्रह्मवल्त्यां ब्रह्मविधां तित्तिरिः प्राड यामिभाम् ।
 वक्ष्ये सुभाषवोधाय कीडन्तवत्र मुमुक्षवः ॥ २.१ ॥
 दशादिपितृमेधान्तैः कर्मभिर्बहुजन्मसु ।
 अनुष्ठितैर्विदिषा जायतेऽतिमजन्मनि ॥ २.२ ॥
 ततो योगं समव्यस्य संछितोपासनादिभिः ।
 अेकात्रे साधितेऽथास्य विधां सूत्रयति श्रुतिः ॥ २.३ ॥
 सूत्रात्पूर्वं शान्तिमन्त्रो जपायात्रोपवर्णितः ।
 जपेन विद्वा द्वेषाधाः शम्यन्ति मनसि स्थिताः ॥ २.४ ॥
 ब्रह्मवित्परमेतीति सूत्रं सर्वार्थसूचनात् ।
 ज्ञेयं ज्ञानं क्वलं येति सर्वेऽर्थाः सूचिता एव ॥ २.५ ॥
 ज्ञेयं ब्रह्म तदीया धीर्ज्ञानं स्याद्ब्रह्मता क्वलम् ।
 सूत्रव्याख्यानरूपायामुच्येतद्विशदीकृतम् ॥ २.६ ॥
 ज्ञातव्यं ब्रह्म यत्तत्किमिति चेत्तस्य लक्षाणाम् ।
 सत्यं ज्ञानमनन्तं यत्तद्ब्रह्ममेत्यवगम्यताम् ॥ २.७ ॥
 आकाशादि जगत्सर्वमनृतं मायिकत्वतः ।
 नानृतं ब्रह्म तेनैतत्सत्यमित्यभिधीयते ॥ २.८ ॥
 जगज्जडं स्वतः स्फूर्तिराडित्याद्ब्रह्म तु स्वयम् ।
 पुरतीत्यजडं तेन ज्ञानमित्यभिधीयते ॥ २.९ ॥
 जडं घटाद्यन्तवत्स्याद्देशकालादिवस्तुभिः ।
 न देशादिकृतोऽन्तोऽस्य ब्रह्मानन्तं ततः स्मृतम् ॥ २.१० ॥
 देशकालाद्यन्ववस्तुत्रयं मायाविशृम्भितम् ।

ब्रह्म सत्यं मायिकैस्तैः परिच्छिन्नं कथं भवेत् ॥ २.११ ॥
 जडानृतपरिच्छिन्नव्यावृत्तैव पदत्रयम् ।
 लक्षकं स्यादभाष्यस्य यत्तद्ब्रह्मेति बुध्यताम् ॥ २.१२ ॥
 तादृग्ब्रह्म कथं विधादिति येदभिधीयते ।
 गुडायां परमे व्योम्नि स्थितं ब्रह्म तु वेद यः ॥ २.१३ ॥
 देहादभ्यन्तरः प्राणः प्राणादभ्यन्तरं मनः ।
 ततः कर्ता ततो भोक्ता गुडा सेयं परम्परा ॥ २.१४ ॥
 पञ्चकोशगुडायां यदज्ञानं कारणं स्थितम् ।
 तद्व्योम परमं तस्मिन्निगूढं ब्रह्म तिष्ठति ॥ २.१५ ॥
 श्रुवथैतन्मवेवात्र निगूढमिति येत्तदा ।
 तस्यैव ब्रह्मतां विधाज्जुवत्वभ्रान्तिडानये ॥ २.१६ ॥
 स्वतो ब्रह्मैव यैतन्मं श्रुवत्वं प्राणधारणात् ।
 कोशतादात्म्यविभ्रान्त्या भात्यस्य प्राणधारणाम् ॥ २.१७ ॥
 वक्ष्यमाणविवेकेन तत्तादात्म्यमपोष्यते ।
 ब्रह्मसाक्षात्स्फुटिस्त्वीदृग्बोधेनैव न यान्यथा ॥ २.१८ ॥
 भाष्यं जगत्पञ्चकोशांश्चापोष्यान्तर्मुभास्य धीः ।
 ब्रह्म साक्षात्कारोत्येव सर्वोपाधिविवर्जितम् ॥ २.१९ ॥
 सोपाध्येव बहिर्दृष्ट्या भाति ब्रह्म न तावता ।
 अपैति श्रुवता तस्मादन्तर्दृष्ट्यैव बुध्यताम् ॥ २.२० ॥
 बहिर्दृष्टिर्जगद्भानं तस्य सत्यत्वधीरपि ।
 विवेकात्सत्यताडपैति जगद्भानं तु योगतः ॥ २.२१ ॥
 बहिर्दृष्ट्यावपेतायामन्तर्दृष्ट्या यदीक्ष्यते ।
 निगूढं श्रुवथैतन्मं तद्ब्रह्मेति प्रपश्यति ॥ २.२२ ॥
 दृष्टे तस्मिन् परप्राप्त्या विदुषोऽतिशयोक्तः कः ।
 इति येद्युगपत्सर्वकामाप्तिरधिकी भवेत् ॥ २.२३ ॥
 काम्यन्ते विषयानन्दा निम्बिलैः प्राणिभिः सदा ।
 ब्रह्मानन्दस्य ते सर्वे लेशा इत्यपरा श्रुतिः ॥ २.२४ ॥

आनन्दहेतवो बाह्या विषया इति विभ्रमात् ।
 कामयन्ते बहिर्दृष्ट्या विषयान् प्राणिनोऽपिलाः ॥ २.२५ ॥
 अलीष्टविषये लब्धे धीः प्रत्यावृत्त्य लुप्ततम् ।
 ब्रह्मानन्दं क्षणं भुक्त्वा बाह्यं कामयते पुनः ॥ २.२६ ॥
 क्षणिकत्वात्लेशतास्य पूर्णस्याप्युपययते ।
 विषयानन्दता भ्रान्त्या ब्रह्मानन्दो हि वस्तुतः ॥ २.२७ ॥
 अन्तर्दृष्ट्या विवेकी तु ब्रह्मानन्दं सदेक्षते ।
 अन्तर्भवन्ति क्षणिकाः सर्वे तस्मिन्निरन्तरे ॥ २.२८ ॥
 तत्त्वविद्ब्रह्मरूपेण सर्वान् कामान् सडाश्रुते ।
 इत्येषोऽतिशयो ब्रह्मप्राप्तिरूपं क्वलं श्रुतम् ॥ २.२९ ॥
 सूत्रव्याख्यानरूपायामृथ्यनन्तमितीरितम् ।
 तदानन्त्यप्रसिद्ध्यर्थं जगत्कारणतोय्यते ॥ २.३० ॥
 यत्सत्यं ब्रह्म कोशाभ्यगुडायां व्योमनामके ।
 अज्ञाने कारणे गूढं तस्मादाकाश उद्गतः ॥ २.३१ ॥
 भं वाय्वग्निजलोर्व्योषध्वन्नदेहेषु कारणम् ।
 पूर्वं पूर्वं भवेत्कार्यं परं परमितीक्ष्यताम् ॥ २.३२ ॥
 इन्द्रो मायाभिरभवद्भुद्रूप इति श्रुतेः ।
 आसन्मायिकरूपाणि भादीनि ब्रह्मगानि हि ॥ २.३३ ॥
 परास्य शक्तिर्विधित्येवं श्रुत्यन्तरेरणात् ।
 विविधा ब्रह्मणः शक्तिः सा य मायानृतत्वतः ॥ २.३४ ॥
 सत्यस्य ब्रह्मरूपत्वाच्छक्तेरनृततोयिता ।
 निस्तत्त्वा भासते याऽसौ माया स्यादिन्द्रजालवत् ॥ २.३५ ॥
 मायाया विविधत्वेन तस्याः कार्येषु भादिषु ।
 नामरूपेष्वनेकत्वं भात्यन्योऽन्यविलक्षणम् ॥ २.३६ ॥
 भाति सर्वेषु सत्यत्वमेकं यद्ब्रह्मगं हि तत् ।
 सर्वाधिष्ठानधर्मत्वात्तत्सर्वत्रानुगच्छति ॥ २.३७ ॥
 सर्पधारादण्डमाला रज्ज्वां याः परिकल्पिताः ।
 अेतासु रज्जुगं दैर्घ्यं सर्वास्वनुगतं यथा ॥ २.३८ ॥

व्योमाद्या देहपर्यन्ताः सत्ये ब्रह्मणि कल्पिताः ।
 सर्वेष्वनुगतं ब्रह्म सत्यत्वं तस्य सुस्थितम् ॥ २.३९ ॥
 अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्च्यते ।
 एति न्यायेन देहान्त आरोपः भाद्विरीरितः ॥ २.४० ॥
 अथापवाद्यो जगतः कथ्यते ब्रह्मबुद्ध्यै ।
 तत्राद्यौ पुत्रमित्रादिनुस्यै देहात्मतोष्यते ॥ २.४१ ॥
 आत्मा वै पुत्रनामासीत्येवमात्मत्वविलम्बः ।
 लौकिकोऽनूद्यते पुत्रे श्रुत्या युक्तिश्च विद्यते ॥ २.४२ ॥
 साकल्यं पुत्रभायाद्वैकल्यं यात्मनीक्ष्यते ।
 एत्याह भाष्यकृत्तेन पुत्रेऽस्ति स्वात्मताभ्रमः ॥ २.४३ ॥
 सोऽस्यायमात्मा पुण्येभ्यः प्रतिधीयत एत्यहः ।
 वयो वक्त्यैतरेयोऽतः स्वात्मताभ्रम एव हि ॥ २.४४ ॥
 अयं व्युदसितुं देहस्यैवात्मत्वमिडोष्यते ।
 यो देहोऽन्नमयः सोऽयमेवात्मान्यो न कश्चन ॥ २.४५ ॥
 मदीयः पुत्रभायाद्विरिति भेदावभासनात् ।
 गौणी स्यादात्मता पुत्रे भृत्याद्यौ सिद्धता यथा ॥ २.४६ ॥
 पूर्ववासनया पुत्रे स्वात्मता भाति येत्पुनः ।
 तद्वासनापनुत्त्यर्थं देहात्मत्वमुपास्यताम् ॥ २.४७ ॥
 शिरः पक्षौ मध्यपुच्छे एति देहस्य पक्षिताम् ।
 ध्यात्वा तन्निष्ठतां प्राप्य त्यजेत्पुत्रात्मताश्रुतिम् ॥ २.४८ ॥
 धीर्मनुष्योऽहमित्यस्ति पुत्रोऽहमिति नास्ति धीः ।
 विकारोऽस्ति पश्चिन्नाज्ञो न पुत्रसुभद्रुःप्रयोः ॥ २.४९ ॥
 अन्नज्ञो देह एवात्मा तदन्नं ब्रह्मबुद्धितः ।
 उपास्य सर्वमप्यन्नं स्वाभीष्टं लभते पुमान् ॥ २.५० ॥
 विवेकाद्वा ध्यानतो वा पुत्राद्यात्मत्वनिष्ठुतौ ।
 तथा देहात्मतां त्यक्तुं प्राणात्मत्वं विशित्यताम् ॥ २.५१ ॥
 न देहस्यात्मता युक्ता पूर्वजन्मन्यभावातः ।

पुरात्मा देहदं कर्म कृत्वा प्राप्नोत्यदो वपुः ॥ २.५२ ॥
 आयुर्मरणयोर्द्वैतौ प्राणो ज्ञवात्मतोयिता ।
 स्थिते प्राणे भवत्यायुः प्राणापाये तु लीयते ॥ २.५३ ॥
 देहात्मवासनानुत्थै प्राणात्मत्वमुपास्यताम् ।
 प्राणो ब्रह्मेत्युपासीनः सर्वमायुः समश्नुते ॥ २.५४ ॥
 प्राणोऽपानः समानश्चोदानव्यानौ च वृत्तयः ।
 अेतासु पूर्ववत्पक्षमूर्धादीन् परिक्लपयेत् ॥ २.५५ ॥
 श्वासोऽधोगमनं कृत्स्ने देहेऽन्नस्य समीकृतिः ।
 उद्गारादिर्बलं देहे क्रियास्तासां क्मादिमाः ॥ २.५६ ॥
 वृत्तिसङ्घ प्राणमयं ध्यात्वा देहात्मवासनाम् ।
 सन्त्यज्याथ प्राणमये त्यजेद्देहवदात्मताम् ॥ २.५७ ॥
 प्राणो नात्मा जडत्वेन येतनस्यात्मतोयिता ।
 मनस्तु येतनत्वेन सर्वस्य प्रतिभासनात् ॥ २.५८ ॥
 यक्षुराद्यक्षसापेक्षं मनो बाह्यार्थभासकम् ।
 निरपेक्षेण मनसा सुभाधान्तरभासनम् ॥ २.५९ ॥
 आत्मत्वं मनसो बुध्वा त्यक्तुं प्राणात्मवासनाम् ।
 उपासीत मनस्तथ्य वृत्याभ्यावयवैर्युतम् ॥ २.६० ॥
 यजुराधाश्चतुर्वेदा आदेशस्तद्गतो विधिः ।
 तद्भासके मनोवृत्तिपञ्चके पक्षिकल्पना ॥ २.६१ ॥
 अवात्मनसगम्यस्य ब्रह्मणोऽप्यवबोधने ।
 शक्तं भवेन्नस्तथ्य मनो ब्रह्मेति कल्पना ॥ २.६२ ॥
 न ब्रह्मणि मनोजन्यस्कूर्तिस्तस्माद्गम्यता ।
 मनस्यन्तर्भुजे नश्येदविद्या तेन शक्तता ॥ २.६३ ॥
 प्राणात्मवासनानाशे मनसोऽप्यात्मतां त्यजेत् ।
 कर्तुरात्मत्वमुचितं मनोऽतःकरणं भलु ॥ २.६४ ॥
 अलङ्कूर्तित्यदोऽज्ञानं विशिष्टं यस्य भासकम् ।
 तत्कर्तृशुभं विज्ञानमात्मत्वेनावगम्यताम् ॥ २.६५ ॥

अलङ्कियत धृत्येषोऽलङ्काराभ्यः स विग्रहे ।
 आनभाग्रमभिव्याप्य स्थितो जागरणे स्फुटः ॥ २.६६ ॥
 तेन येतनवद्देहो भाति सुभौ तु तल्लयात् ।
 भवेत्काष्ठसमो देहस्तेनालङ्कार आत्मता ॥ २.६७ ॥
 मदीयं मन धृत्युक्तेरात्मनः करणं मनः ।
 धत्यात्मानं विविख्याथ तमुपासीत पक्षिवत् ॥ २.६८ ॥
 श्रद्धाधाः पञ्च तत्रस्थाः कल्प्या भूद्धादिःपुतः ।
 श्रद्धास्तिःक्यभूतं बुद्धौ यथा वस्तवनुचिन्तनम् ॥ २.६९ ॥
 यथार्थभाषणं सत्यं योग ऐकाग्रता धियः ।
 मलस्तु योगजं ज्ञानं चिन्त्याः श्रद्धाद्योऽपिलाः ॥ २.७० ॥
 लौकिके वैदिके कर्तृविज्ञानं ब्रह्म वेत्ति येत् ।
 त्यजेदामराणं नो येद्ब्रह्मलोके सुभं व्रजेत् ॥ २.७१ ॥
 विज्ञानध्यानतो नश्येन्मनस्यात्मत्ववासना ।
 विज्ञानात्मत्वमध्येष त्यजेच्छोकयुतत्वतः ॥ २.७२ ॥
 शोकं तरत्यात्मबोधादिति श्रुत्यन्तरे जगौ ।
 शोकसागरमग्नोऽयं कर्ता तस्यात्मता न छि ॥ २.७३ ॥
 आनन्दस्यात्मता युक्ता सोऽत्रास्ति प्रीतिदर्शनात् ।
 सदा भूयासमेवेति नित्यं प्रेमात्मनीक्ष्यते ॥ २.७४ ॥
 आनन्दैकस्वभावोऽपि कर्तृविज्ञानसङ्गमात् ।
 निजानन्दं तिरस्कृत्य कदाचिच्छोकमाप्नुयात् ॥ २.७५ ॥
 समाधिसुप्तिमूर्छासु विज्ञानस्य लये सति ।
 नित्यानन्दस्वरूपेऽस्मिच्छोकोऽल्पोऽपि न वीक्ष्यते ॥ २.७६ ॥
 मूर्छासुभ्योर्यद्दृष्टानं भाति तत्कारणं (करणं) धियः ।
 कारणे बुद्धिवृत्तौ य स्वानन्दः प्रतिबिम्बति ॥ २.७७ ॥
 दृग्ं राजसधीवृत्तौ सात्विक्यां तत्सुभं भवेत् ।
 प्रियं मोदः प्रमोदश्चेत्युच्यते धीसुभं त्रिधा ॥ २.७८ ॥
 छष्टस्य दर्शनाल्लाभाद्भोगाख्य स्युः प्रियाद्यः ।
 ते त्रयः कारणाानन्द आत्मानन्दश्च पञ्च ते ॥ २.७९ ॥

पक्षिणोऽवयवाः पञ्च मूर्द्धांशस्तेषु कल्पिताः ।
 आनन्दमयकोशोऽयमुपास्यः पूर्वकोशवत् ॥ २.८० ॥
 अन्नप्राणमनोविज्ञानानन्दैर्जनिता धमे ।
 कोशास्तेषु क्रमेण स्युरुत्तरोत्तरमान्तराः ॥ २.८१ ॥
 विज्ञानकोशन्यायेन हृलमुन्नीयतामिह ।
 तदुपास्तिहृलं यार्थात्तत्त्वबोधहृलं भवेत् ॥ २.८२ ॥
 आनन्दं ब्रह्म विज्ञाय त्यजेदामरणं न येत् ।
 शरीरे पाप्मनो हित्वा सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ २.८३ ॥
 आनन्दमयकोशेऽस्मिन् पञ्चमावयवः श्रुतः ।
 ब्रह्मशब्देन तद्ब्रह्म स्वात्मानन्दं धृतीक्ष्यताम् ॥ २.८४ ॥
 उपासनास्थितशुद्धौ ब्रह्मतत्त्वमवेक्ष्यते ।
 गुडाहितब्रह्मबोधात्सर्वकामासिरीरिता ॥ २.८५ ॥
 गुडाहितं ब्रह्म यत्तत्सत्यं ज्ञानमिति श्रुतम् ।
 तस्य ज्ञानस्य दृश्यास्ते कोशाः सर्वे जगत्तथा ॥ २.८६ ॥
 जगत्कोशाश्च दृश्यत्वात्सन्ति ब्रह्म न दृश्यते ।
 अतो नास्तीत्याह मूढस्तत्सत्तां वक्ति बुद्धिमान् ॥ २.८७ ॥
 ब्रह्म नास्तीति चेद्देह स्वयमेव भवेदसत् ।
 कोशात्मता दूषिता येत् नान्य आत्मास्ति तन्मते ॥ २.८८ ॥
 आनन्दमकोशेऽपि प्रियाधाः नश्वरास्त्रयः ।
 अज्ञानं य ज्ञाननाशयं न ब्रह्माङ्गीकरोत्यसौ ॥ २.८९ ॥
 अस्ति ब्रह्मेति चेद्देह स्वयमेवात्र सम्भवेत् ।
 अदृश्यस्यापि सत्ता स्यात्स्वप्नप्रकाशत्वसम्भवात् ॥ २.९० ॥
 गौशात्मा पुत्रभार्यादिर्मिथ्यात्मान्नमयादिकः ।
 ब्रह्मानन्दो मुष्य आत्मा क्रमेणैते विवेचिताः ॥ २.९१ ॥
 उत्तरात्मविवेकेऽस्य पूर्वात्मा देहतां प्रजेत् ।
 तेनोत्तरेण पूर्वस्य पूर्वात्वाद्देहिदेहता ॥ २.९२ ॥
 सत्येवं निम्बिलं पूर्वं शरीरे ल्यन्तिमात्मनः ।

अहमानन्दस्तु शारीरः पूर्वस्थात्मेति निर्णयः ॥ २.८३ ॥
 श्रवणं मननं योमे तत्त्वज्ञानस्य साधने ।
 उक्तनिर्णयपर्यन्तं विज्ञानं श्रवणाद्भवत् ॥ २.८४ ॥
 अथ स्वबुद्धिदोषेण यतः सन्देहसम्भवः ।
 अतोऽसौ मननं कुर्यात्सन्देहाः स्युस्त्रयोऽस्य हि ॥ २.८५ ॥
 अहमास्ति नो वेत्येकः स्यादज्ञानी मुख्यते न वा ।
 तत्त्वविन्मुख्यते नो वेत्यपरौ संशयावुभौ ॥ २.८६ ॥
 यदस्ति नामरूपाभ्यां व्याप्तं तद्विद्यदादिकम् ।
 अहम निर्नामरूपत्वान्नास्तीत्याहु विमूढधीः ॥ २.८७ ॥
 विवेकी अहमणः सत्तां सृष्टिकामादिहेतुभिः ।
 साधयन्अहुधा मूढे बोधयेन्मोहनुत्तये ॥ २.८८ ॥
 अकामयत सृष्ट्यादौ परमात्मा स्वमायया ।
 अहु स्यामहमेवातः प्रजायेयेति कामना ॥ २.८९ ॥
 स्वस्यैव अहुधा योक्तेरुपादानं मृदादिवत् ।
 तथा कामयितृत्वे न निमित्तत्वं कुलालवत् ॥ २.९० ॥
 निर्धर्मकेऽप्यात्मतत्त्वे निमित्तत्वं स्वमायया ।
 उपादानत्वसहितं माया दुर्घटकारिणी ॥ २.९०१ ॥
 असम्भाव्यं न मायायामुपालम्भं न साऽर्हति ।
 ततो वेदो यथा ब्रूते सृष्टिरेषा तथेष्यताम् ॥ २.९०२ ॥
 सृज्यमालोचयन् सर्वमसृज्यत्परमेश्वरः ।
 सृष्ट्वाऽथ जिवरूपेण प्रविवेश वपुष्ययम् ॥ २.९०३ ॥
 यो विज्ञानमयस्तस्मिन् चैतन्यं प्रतिबिम्बितम् ।
 तस्य धारयति प्राणान् जवाभ्यां लभते ततः ॥ २.९०४ ॥
 भोक्ता भूत्वेश्वरस्तद्ब्रह्मभोग्यरूपोऽपि सोऽभवत् ।
 भोग्यं य अहुधा सस्य त्यस्येत्यादिविभेदतः ॥ २.९०५ ॥
 सत्प्रत्यक्षं परोक्षं त्यक्तदर्भावावुभौ तथा ।
 वक्तुं शक्यमशक्यं येत्यादि द्वन्द्वेऽस्ति भोग्यता ॥ २.९०६ ॥

कामित्वमालोचकत्वं स्रष्टृत्वं च प्रवेष्टृता ।
 भोग्याकारश्च पञ्चैते ब्रह्मसद्भावहेतवः ॥ २.१०७ ॥
 सद्रूपः परमात्मा स्यात्कामित्वात्स्वर्गकामिवत् ।
 आलोचनान्मन्त्रवत्सन् स्रष्टृत्वाश्च कुलालवत् ॥ २.१०८ ॥
 प्रवेष्टृत्वात्सर्पवत्सन् भोग्यत्वाभ्यौदनादिवत् ।
 नानुमानैरेव किन्तु विद्वत्प्रत्यक्षतोऽपि सन् ॥ २.१०९ ॥
 यत्सत्यं ब्रह्म पूर्वोक्तं तदेव जगदात्मना ।
 भाति भ्रान्त्या ततः सर्वं ब्रह्मेत्याशक्षते बुधाः ॥ २.११० ॥
 सर्पधारादिका भ्रान्त्या कल्पितास्तत्त्वदर्शने ।
 रज्जुरेव यथा तद्ब्रह्मैव सकलं जगत् ॥ २.१११ ॥
 नामरूपयुतत्वेन जगत्सद्ब्रह्म नेति यत् ।
 पूर्वपक्षिमतं तत्र ब्रह्मसत्त्वं तदीक्ष्यताम् ॥ २.११२ ॥
 रज्जुरदृश्यं यथा सर्पधारादिष्वनुगच्छति ।
 ब्रह्मसत्त्वं तथा व्योमवाय्वादिष्वनुगच्छति ॥ २.११३ ॥
 असदेवेदमत्रेऽभून्नामरूपात्मकं जगत् ।
 पश्चात्तु ब्रह्मणा सृष्टं सद्ब्रह्मैव ब्रह्मसत्त्वतः ॥ २.११४ ॥
 तद्ब्रह्मात्मानमेवेमं सख्यिदानन्दलक्षणम् ।
 अकार्षीज्जगदाकारं स्वयमेव स्वमायया ॥ २.११५ ॥
 अस्ति भाति प्रियञ्चेति प्रतिवस्तवभासते ।
 त एते सख्यिदानन्दा ब्रह्मगा भ्रान्ति वस्तुषु ॥ २.११६ ॥
 नामरूपे घटादीनां प्रागभावयुते ततः ।
 अभावत्वं च भावत्वं पर्यायिणोक्ष्यते तयोः ॥ २.११७ ॥
 आगमापायिधर्मो यौ न तयोर्धर्मिरूपता ।
 शयनोत्थानयोर्नास्ति देहवस्तुस्वरूपता ॥ २.११८ ॥
 सत्त्वासत्त्वे अन्यदीये भासते नामरूपयोः ।
 मायारूपमसत्त्वं स्यात्सत्ताया ब्रह्मरूपता ॥ २.११९ ॥
 जाज्यदुग्धे मायिकेस्तो भानानन्दौ परात्मगौ ।
 लौकिकाः सख्यिदानन्दाः ब्रह्मगाश्चेदसत्त्वथम् ॥ २.१२० ॥

भवेत्तु ब्रह्म सत्ताऽस्मिन्नानन्दोऽस्ति कथं शृणु ।
 आनन्दोऽत्राभ्युपेतव्यो रसवान् (रसत्वात्) मधुरादिवत् ॥ २.१२१ ॥
 मूढस्य मधुरादिः स्याद्रसो ब्रह्म विवेकिनः ।
 मधुरादिभुगानन्दी ब्रह्मविष्य तथा सुप्ती ॥ २.१२२ ॥
 ब्रह्मानन्दो न येदत्र देहं को नाम येष्टयेत् ।
 प्राणाक्षाणां येष्टकत्वं न तत्र करणत्वतः ॥ २.१२३ ॥
 न केवलं येष्टकत्वं विषयानन्दे तुता ।
 अप्यल्पविषयान् लब्ध्वा स्वानन्दे मज्जति क्षणम् ॥ २.१२४ ॥
 विषयानन्दपर्यन्तैः कामसृष्ट्यादिभिरुत्तमैः ।
 ब्रह्मसत्त्वे स्थिते मुक्तिश्चिन्त्यते विद्मदज्ञयोः ॥ २.१२५ ॥
 विद्वान् ब्रह्मेति मुक्तश्चेत्मुच्येताज्ञोऽप्यभिज्ञवत् ।
 ब्रह्मरूपोऽपि बद्धश्चेदज्ञोऽभिज्ञोऽपि बध्यते ॥ २.१२६ ॥
 मैवं ब्रह्मात्मैक्यबोधे ये वैको मोक्षकारणम् ।
 ऐक्यदर्शी मुख्यतेऽतो भेददर्शी न मुख्यते ॥ २.१२७ ॥
 उर्ध्वाकारे समेऽप्यस्मिन्शोरदर्शी भिभेति हि ।
 स्थाणुदर्शी निर्भयोऽतस्तत्त्वबोधः प्रयोजकः ॥ २.१२८ ॥
 ज्ञातेऽपि कर्मकारणं वेदान्तार्थमजानतः ।
 जम्मादिभीर्भवत्येव वाय्वादीनां यथा तथा ॥ २.१२९ ॥
 वायुः सूर्यो वह्निश्चन्द्रो मृत्युश्चातीतजन्मनि ।
 धर्मज्ञा अध्यतत्त्वज्ञा एतानां विभ्यतीश्वरात् ॥ २.१३० ॥
 ज्ञानी कामानेति सर्वान् रसो वै स एति श्रुतम् ।
 ब्रह्मानन्दं स्फुटीकर्तुं मीमांसाऽऽनन्दगोच्यते ॥ २.१३१ ॥
 सम्पूर्णे मानुषानन्दः सार्वभौमे गुणैर्युते ।
 डिरण्यगर्भे सम्पूर्णे देवानन्दोऽवधी हि तौ ॥ २.१३२ ॥
 मध्यस्थे पूर्वपुण्यानामुत्कर्षाद्धर्धते सुभम् ।
 सर्वेषां यत्सुभं तत्तु निष्कामे ज्ञानिनीष्यते ॥ २.१३३ ॥
 सर्वकामासिरेषाथ रसाभ्यानन्द उच्यते ।

अध्यात्ममधिभूतं याधित्वैवं यैक एव सः ॥ २.१३४ ॥
 सर्वे स्वस्वपदे तृप्ताः कामयन्ते न तत्पदम् ।
 ज्ञानी तु दीषद्दृष्ट्यात्र निष्कामस्तैः समस्ततः ॥ २.१३५ ॥
 भुभुत्सौ पुरुषेऽन्येषु मनुष्येषु य योऽस्ति यः ।
 आदित्ये चान्यदेवेषु स आनन्दो न बिद्यते ॥ २.१३६ ॥
 परंप्रेमास्पदत्वस्य लक्षणास्थैकरूपतः ।
 लक्ष्यानन्दो न भिन्नः स्यादभाएउँकरसो ह्यतः ॥ २.१३७ ॥
 एवं विद्वान् स्वपुत्रादेः कोशषट्कात्प्रकल्पितात् ।
 व्युत्थायाभाएउँकरसे स्वानन्दे प्रतितिष्ठति ॥ २.१३८ ॥
 सार्वभौमादिकानन्दाः पूर्वोक्त्यः शतसङ्ख्यया ।
 परेऽधिकान्ते तु लेशा ब्रह्मानन्दस्य बिन्दुवत् ॥ २.१३९ ॥
 तस्मादियत्ता नैवास्य वक्तुं ध्यातुं य शक्यते ।
 न बिभेत्येव तं विद्वान् जन्मलोतेः कुतश्चन ॥ २.१४० ॥
 पुण्यं नाकरवं कस्मात्पापं तु कृतवान् कुतः ।
 एति चिन्ता तपत्यज्ञं ज्ञानिनं न तपत्यसौ ॥ २.१४१ ॥
 तापकत्वं तयोर्विद्वानुपेक्षानुष्ठितिं तयोः ।
 आत्मानं प्रीणयन् भोधात्सुदृढीकुरुते धियम् ॥ २.१४२ ॥
 देहेन्द्रियकृते पुण्यपापे यात्मतया सदा ।
 पश्यन् सर्वात्मतां स्वस्य गायन् साम्नाऽवतिष्ठते ॥ २.१४३ ॥
 अहमन्नं तथान्नादः श्लोककृद्येतरोऽप्यहम् ।
 एति सर्वात्मतां गायन् श्रुवन्मुक्त एतीर्यते ॥ २.१४४ ॥
 श्रुवन्मुक्त्यवसानाया विद्याया मुष्यसाधनम् ।
 विद्यारो ब्रह्मणस्तेन भृगुर्ब्रह्मावबुद्धवान् ॥ २.१४५ ॥
 सत्यं तपो दमः शान्तिर्दानं धर्मः प्रज्जग्रयः ।
 अग्निहोत्रं यागयोगौ न्यासश्चैतैर्बुभुत्सताम् ॥ २.१४६ ॥
 न्यासोऽधिकं तपो न्यासी युञ्जतात्मानमोमिति ।
 योगिनस्तस्य देहांशा यागाङ्गैरभिलैः समाः ॥ २.१४७ ॥

अडोरान्नादिकावास्तु समा दशाद्वियागडैः ।
 श्रुवनं सत्रतुल्यं स्थान्मुच्यते योगिसेवकः ॥ २.१४८ ॥
 स योत्तरायणे प्रेत आदित्यं प्राप्य मुच्यते ।
 अयने दक्षिणे प्रेतश्चन्द्रं प्राप्य न मुच्यते ॥ २.१४९ ॥
 तैत्तिरीयकविद्यायाः प्रकाशेनोपसेविनः ।
 बुभुत्सूननुगृह्णातु विद्यातीर्थमडेश्वरः ॥ २.१५० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 तैत्तिरीयकविद्याप्रकाशो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

३. छान्दोग्योपनिषदि श्वेतकेतुविद्याप्रकाशो नाम तृतीयोऽध्यायः ।

छान्दोग्ये श्वेतकेतुर्यामारुणोर्लब्धवानिमाम् ।
 ब्रह्मविद्यां सङ्गडेण वक्ष्येऽहं सुप्रबुद्धये ॥ ३.१ ॥
 वेदानधीत्य गर्वेण श्वेतकेतुः पराजम्भुः ।
 आसीत्प्रत्यज्मुभीकर्तुं गुरुराह्नातिविस्मयम् ॥ ३.२ ॥
 अेकतत्त्वे श्रुते सर्वमश्रुतं य श्रुतं भवेत् ।
 अमतं य मतं तद्भद्विज्ञातं य बुध्यते ॥ ३.३ ॥
 नर्गर्वेदज्ञानमात्रेण यजुर्वेदादि बुध्यते ।
 तस्मादेकधिया सर्वज्ञानं स्यादित्यलौकिकम् ॥ ३.४ ॥
 मैवं मृद्भेमलोडेषु लौकिकेष्वस्य दर्शनात् ।
 मृदादिज्ञानतः सर्वं मृन्मयं ज्ञायते स्फुटम् ॥ ३.५ ॥
 मृदो घटशरावाधाः विकारास्तत्तदाकृतिः ।
 मृद्धोधाद्बुध्यते नेति यदुच्येत न बुध्यताम् ॥ ३.६ ॥
 आकृत्याधारभागो यो घटस्यासौ तु बुध्यते ।
 आधारो मृत्तिकाऽधेय आकारश्चोभयं घटः ॥ ३.७ ॥
 आधारभागमात्रेऽपि ज्ञाते ज्ञातो घटो भवेत् ।
 गोपुच्छमात्रसंस्पर्शाद्गोश्वर्शत्रतपूर्तिवत् ॥ ३.८ ॥
 आकृतेर्यद्भद्वेदज्ञाने घटाज्ञानं त्वयोच्यते ।
 तद्भदाधारभोधेन घटो बुद्धः कुतो न हि ॥ ३.९ ॥

आकृत्याधारयोस्तुल्यं भागत्वं न मृदं विना ।
 डेवलाकृतिमात्रः सन् घटः क्वाऽपि समीक्ष्यते ॥ ३.१० ॥
 मृदूपात्कारणद्रव्यात्कार्यद्रव्यं घटात्मकम् ।
 अन्यत्तत्समवेतं हि मृदीति प्राड तार्डिकः ॥ ३.११ ॥
 स्वयुक्त्याऽसौ तथा भ्रूते नत्वेतल्लोकसम्मतम् ।
 घटे मृदः पृथग्भूते कीदृक्तात्त्वमुदीर्यताम् ॥ ३.१२ ॥
 वायैवारभ्यते किंवा पृथगानीयते वद ।
 वायैवारभ्यते तत्त्वं किञ्चिन्न स्यात्प्रपुष्पवत् ॥ ३.१३ ॥
 मृगतृष्णाभ्रसि स्नातः प्रपुष्पकृतशेभरः ।
 वन्ध्यापुत्र इति प्रोक्तो निस्तत्त्वमभिलं भवु ॥ ३.१४ ॥
 पृथगानयनं कर्तुं धीमतापि न शक्यते ।
 अतोऽनृतो घटो नैव सत्य इत्यभ्युपेयताम् ॥ ३.१५ ॥
 समवायस्त्वया प्रोक्त आरोपं भ्रूमडे वयम् ।
 स्थाणावारोपितश्चोरो यथा मृदि घटस्तथा ॥ ३.१६ ॥
 आरोपात्पूर्वमूर्ध्वं य तदभावादसत्यता ।
 आदावन्ते य यन्नास्ति वर्तमानेऽपि तत्तथा ॥ ३.१७ ॥
 कालत्रयानुगः स्थाणुः सत्यो मृच्य तथेक्ष्यताम् ।
 सत्यानृते य मिथुनीकृत्य कुम्भ इतीर्यते ॥ ३.१८ ॥
 शब्दप्रत्ययकार्याणि सन्ति मृद्धटयोः पृथक् ।
 स्थाणौ यौरे य दृष्टानि पृथक्तानि तथाऽत्र य ॥ ३.१९ ॥
 द्विविधव्यवहारस्य सदृभावेऽपि विवेकिनः ।
 सत्यायां मृदि तात्पर्यं नानृतेऽस्ति घटादिडे ॥ ३.२० ॥
 धक्षौ रसोऽस्त्यृजुषं य रसं गृह्णाति बुद्धिमान् ।
 नर्जुषमेवं कुम्भेऽपि मृदूभागे युक्त आदरः ॥ ३.२१ ॥
 ये घटादिषु मृदूभागा ज्ञातव्या आदरेण ते ।
 सर्वेऽपि राशिविज्ञानादेव ज्ञाता भवन्ति हि ॥ ३.२२ ॥
 मृदु औक्ष्येऽपि सर्वत्वमाकारैस्तदुपाधिभिः ।

निरुपाधिकविज्ञानात्सर्वोपहितधीर्भवेत् ॥ ३.२३ ॥

कटकदौ सत्यभागा ब्रह्मा डेमधिया तथा ।

कुठारादौ सत्यभागा बुध्यन्ते लोडबुद्धितः ॥ ३.२४ ॥

यद्यत्कार्यं तस्य तस्य धीः स्वोपादानबुद्धितः ।

एति व्याप्तिं विवक्षित्वा दृष्टान्ता बलवः श्रुताः ॥ ३.२५ ॥

सर्वं जगदुपादाने श्रुते सति भवेच्छ्रुतम् ।

मते ज्ञाते मतं ज्ञातमित्यलौकिकता कुतः ॥ ३.२६ ॥

श्रवणं गुरुशास्त्राभ्यां मननं तु स्वयुक्तिभिः ।

विज्ञानं स्वानुभूत्येति श्रवणादेरसङ्करः ॥ ३.२७ ॥

श्रेतकेतुः सर्वबोधभेदबोधेन विश्वसन् ।

प्रत्यङ्मुभोऽभवत्तस्मै सर्वोपादानमीरितम् ॥ ३.२८ ॥

एतं जगन्नामरूपयुक्तमद्य सदीक्ष्यते ।

सृष्टेः पुरा सदेवासीन्नामरूपविवर्जितम् ॥ ३.२९ ॥

मृष्टेमलोडवस्तूनि विकारोत्पत्तितः पुरा ।

निर्विकाराण्युपादानमात्राण्यासन् यथा तथा ॥ ३.३० ॥

स्वसजातिविजात्युत्थभेदत्रयविवर्जनात् ।

ऐक्यमेवाद्वितीयं तत्सद्भस्वित्यवगम्यताम् ॥ ३.३१ ॥

वृक्षस्य स्वगतो भेदः शाभाद्यवयवैस्तथा ।

वृक्षान्तरात्सजातीयो विजातीयः शिलादितः ॥ ३.३२ ॥

न सत्यवयवाः सन्ति तेनैकं स्यादभाण्डकम् ।

जात्यभावात्सजातीयं विजातीयं यद्दुर्भागम् ॥ ३.३३ ॥

ऐकादितिः पदैर्भेदत्रयमत्र निर्वायते ।

सर्वभेदविहीनं यदभाण्डं तत्सदीक्ष्यताम् ॥ ३.३४ ॥

अस्तीति शब्दबुद्धी द्वे दृश्येते नामरूपयोः ।

तदभावात्पुरा सृष्टेः शून्यमाहुर्वैदिकाः ॥ ३.३५ ॥

नामरूपात्मकं शून्यात्त्विलैतद्गुणपधते (उपजायते) ।

तद्युक्तं न वन्ध्यायाः पुत्रात्पुत्रान्तरोद्भवः ॥ ३.३६ ॥

शून्यजत्वे नाम शून्यं रूपं शून्यमितीदृशः ।
 शून्यानुवेधो भासेत सद्देधस्त्ववभासेते ॥ ३.३७ ॥
 ततः सत्कारणं सत्तु सर्वसृष्ट्यर्थमैक्षेत ।
 बद्धु स्यामडमेवातः प्रजायेयेति मायया ॥ ३.३८ ॥
 वस्तुतो बद्धुभावश्चेदद्वैतं सद्दिनश्यति ।
 मात्मनाश एति श्रुत्या प्रकर्षेण जनिः श्रुता ॥ ३.३९ ॥
 प्रकर्षो नाम पूर्वस्मादाधिष्ठयमधिका तु या ।
 सा माया न सती नापि शून्या स्यादूषितत्वतः ॥ ३.४० ॥
 मायया बद्धु रूपत्वे सद्द्वैतं न नश्यति ।
 मायिकानां छि रूपाणां द्वितीयत्वमसम्भवि ॥ ३.४१ ॥
 अचिन्त्यशक्तिर्मायातो दुर्घटं घटयत्यसौ ।
 उपादाननिमित्तत्वे कल्येते सति मायया ॥ ३.४२ ॥
 बद्धु स्यामित्युपादानभावः प्रोक्तो मृदादिवत् ।
 अक्षतेति निमित्तत्वमिति प्रोक्तं कुलालवत् ॥ ३.४३ ॥
 मायावृत्तिविशेषे या चिच्छायाऽसौ सदीक्षाणाम् ।
 षक्षित्वा ससृजे तेजस्तादृक् सद्बुल्वलीलया ॥ ३.४४ ॥
 आकाशवायु प्राक् सृष्टाविति प्रोवाच तित्तिरिः ।
 दिग्भात्रमारुणिः सृष्टेर्वक्तुं तेज उदृश्यत् ॥ ३.४५ ॥
 ब्रह्मोपलक्षणाथैव सृष्टिः सर्वत्र कथ्यते ।
 जगतः कियताऽप्येतच्छक्यं लक्षयितुं भलु ॥ ३.४६ ॥
 तेजसोऽयेतनत्वेऽपि तेजः कञ्चुकसंयुतम् ।
 तद्ब्रह्म पूर्ववद्दीक्ष्य सद्बुल्वत्ससृजे ष्यपः ॥ ३.४७ ॥
 अकञ्चुकं ब्रह्म पृथ्वीमन्नलेतुमकल्पयत् ।
 तेजोऽबन्नेभ्य एतेभ्यो देवभीजानि जज्ञिरे ॥ ३.४८ ॥
 जरायुजाएऽजोद्भिज्जानीति बीजत्रयं भलु ।
 श्रुवत्प्रवेशार्थमैक्षत ब्रह्म देवताः ॥ ३.४९ ॥
 दृष्ट्वा भूय षडोत्पन्नास्तेजोऽबन्नाप्यदेवताः ।
 अकैकां त्रिवृतं तासु कुर्वे देवादिसृष्टये ॥ ३.५० ॥

तेजस्यभन्नयोःशावल्पी प्रक्षिप्य मिश्रणात् ।
 तेजस्त्रिवृत्तं तद्गदन्ययोरपि योजयताम् ॥ ३.५१ ॥
 तेजोऽबन्नैस्त्रिवृद्भूतैराऽऽजदिवपुंष्ययम् ।
 निर्माय जुवद्वेषेण प्राविशत्तेषु सर्वतः ॥ ३.५२ ॥
 अलङ्कारस्तु यैतन्यसंयुक्तः प्राणधारणात् ।
 जुवः स्यात्सर्वदंडेषु व्याप्नोत्यापादमस्तकम् ॥ ३.५३ ॥
 सद्गस्तुन्येवमारोष्य संसारो मायया कृतः ।
 अवियारकृतारोपनिवृत्त्यर्थं विचार्यताम् ॥ ३.५४ ॥
 त्रिवृत्तरणमग्यादौ स्पष्टं तावद्वियारिणः ।
 प्रसिद्धे तैजसेऽप्यग्रावभन्नांशाववस्थितौ ॥ ३.५५ ॥
 ज्वालायां रोहितं रूपं भङ्गुलं तत्तु तेजसः ।
 किञ्चिच्छुक्लमपामेतत्किञ्चित्कृष्णं तु भूमिगम् ॥ ३.५६ ॥
 रूपत्रये भूतगते विविक्ते भौतिकोऽनलः ।
 कारणव्यतिरेकेण वायैवारभ्यते वृथा ॥ ३.५७ ॥
 जगतश्चाक्षुषस्येत्थं मिथ्यात्वं वक्तुमादितः ।
 तेजोऽबन्नत्रयस्यात्र चाक्षुषस्योदित्वा जनिः ॥ ३.५८ ॥
 आदित्ययन्द्रविद्युत्सु मिथ्यात्वं वह्निवन्नयेत् ।
 गृहीत्वैतावता व्याप्तिं कार्यमिथ्यात्वमूल्यताम् ॥ ३.५९ ॥
 तेजोऽबन्नाप्यकार्याणां मिथ्यात्वे स्यात्सदृश्यम् ।
 कारणं सत्यमेषां तु पूर्वेषां ज्ञानिनां मतिः ॥ ३.६० ॥
 दृश्ये बाह्ये भौतिकत्वमस्तु देहे तु नो तथा ।
 षति मूढमतेर्नृत्यै देहे भौतिकतोय्यते ॥ ३.६१ ॥
 यदन्नं पार्थिवं भुक्तं तद्धीमांसपुरीषकैः ।
 सूक्ष्ममध्यस्थूलभागैर्देहेऽस्मिन् परिणम्यते ॥ ३.६२ ॥
 प्राण लोहितमूत्रांशैरपां परिणतिस्त्रिधा ।
 वाऽमज्जस्थिविभेदः स्याद्भूततैलादि तेजसः ॥ ३.६३ ॥
 स्थूले च मध्यमे भागे कारणानुगतिः स्फुटा ।

धीप्राणवाक्षु सन्देहं दधिदृष्टान्ततोऽनुदत् ॥ ३.६४ ॥
 धृते विलीने दध्यंशोऽनुगतो भाति न स्फुटः ।
 तथापि दधिकार्यत्वं विद्यते सर्वसम्मतम् ॥ ३.६५ ॥
 तथा मनःप्राणवायां भवत्वन्नादिकार्यता ।
 अतीन्द्रियत्वात्प्रत्यक्षा कारणानुगतिर्न हि ॥ ३.६६ ॥
 नित्यद्रव्यं मनो नात्रकार्यमित्याह तार्किकः ।
 स ओषोऽङ्गारदृष्टान्तद्वारेण प्रतिबोध्यते ॥ ३.६७ ॥
 यथा भद्योतमात्रः स्यादङ्गारः काष्ठसङ्क्षये ।
 काष्ठवद्भौ ज्वलत्यग्निस्तथा विद्यान्मनोन्नयोः ॥ ३.६८ ॥
 त्यक्तेऽन्ने पच्यदशसु दिनेषु क्षीयते मनः ।
 तेन स्मर्तुं न शक्तोऽभूय्येवतकेतुर्न किञ्चन ॥ ३.६९ ॥
 अन्नेन पुष्टे मनसि वेदान् सस्मार तत्क्षणात् ।
 अन्ययव्यतिरेकाभ्यां मनोऽन्नमयमिष्यताम् ॥ ३.७० ॥
 भौतिकत्वेऽप्यिवस्यैवं स्थिते भूतातिरेकतः ।
 तन्नास्ति तद्द्रष्टृभूतानि नैव सद्यव्यतिरेकतः ॥ ३.७१ ॥
 जगतः कारणं यत्सदद्वैतं तद्विजज्ञिवान् ।
 श्वेतकेतुस्तावतास्य ज्वलत्वं न निर्वर्तते ॥ ३.७२ ॥
 स्वस्य ब्रह्मत्वबोधेन ज्वलत्वमपगच्छति ।
 धृत्यभिप्रेत्य तं शिष्यं पुनः प्रोत्साहयत्यसौ ॥ ३.७३ ॥
 स्वप्रावसानं जानीहि मम व्याकुर्वतो भुभात् ।
 स्वस्य स्वरूपं सत्त्वमिति सुभौ स्फुटं भवु ॥ ३.७४ ॥
 यदा सुषुप्तिमाप्नोति पुमानेतं तदा जनाः ।
 स्वपितीत्याहुरेतस्य तात्पर्यं प्रविशिन्यताम् ॥ ३.७५ ॥
 तिऽन्तं पदमज्ञानां सुभन्तं तु विवेकिनाम् ।
 स्यान्निद्राणस्य नामैतद्द्रस्तुतत्त्वावभासकम् ॥ ३.७६ ॥
 स्वप्रजागरयोर्जुवः सत्त्वत्वाद्भिन्नवद्भवेत् ।
 सुषुप्तौ सम्यगेकत्वं याति सद्द्रस्तुना सह ॥ ३.७७ ॥

श्रुत्वमात्मनः प्राणधारणान्न स्वभावतः ।
 सद्रूपत्वं स्वतस्तत्तु स्फुटं स्वपितिनामतः ॥ ३.७८ ॥
 स्वमपीतीति नाभ्रोऽस्य निरुक्तिरवगम्यताम् ।
 स्वरूपं वास्तवं सुप्तौ प्राप्यमित्युदितं भवेत् ॥ ३.७९ ॥
 उपाधेर्मनसो जाग्रत्सुप्त्यवस्थे हि नात्मनः ।
 एत्यभिप्रेत्य शकुनिदृष्टान्तः प्रोच्यते धियः ॥ ३.८० ॥
 शकुनिः सूत्रभङ्गो यः स गच्छन्विधिधा दिशः ।
 अलब्ध्वाधारमाकाशे भन्धनस्थानमाप्रजेत् ॥ ३.८१ ॥
 सत्तत्त्वे मायया भङ्गं मनो जागरणं प्रजेत् ।
 अलब्ध्वा तत्र विश्रान्तिं सत्तत्त्वे वीयते पुनः ॥ ३.८२ ॥
 आत्मस्थयाऽपि मनसा सदाऽऽगच्छति गच्छति ।
 गत्यागती तु संसारः स य स्वात्मनि कल्पितः ॥ ३.८३ ॥
 मनोलेयेऽनुपाधिः सन्नात्मा संसारवर्जितः ।
 स्वेन वास्तवरूपेण सुषुप्ताववतिष्ठते ॥ ३.८४ ॥
 शिख्याया य वपुः स्थूलमिन्द्रियाण्यात्मबोधने ।
 द्वाराणीत्याड मन्त्रोऽयं रूपंरूपमिति स्फुटम् ॥ ३.८५ ॥
 देहे देहे प्रतिख्यायारूपोऽभूत्स्वात्मबुद्ध्यै ।
 मायाभिरिन्द्रो बहुधा देहोऽभूत्स्वात्मबुद्ध्यै ॥ ३.८६ ॥
 इन्द्रियाश्चास्तेन युक्तास्तस्य स्वात्मावबुद्ध्यै ।
 छायामाश्रित्य तत्रात्मा बोधितः सुमिवर्णनात् ॥ ३.८७ ॥
 अशनायापिपासोक्त्या देहमाश्रित्य बोध्यते ।
 अशनायापिपासाभ्याद्भयं स्वपितिनामवत् ॥ ३.८८ ॥
 अशनाया जनैः प्रोक्ता क्षुधावस्तुविवेकिभिः ।
 नयत्यशितमित्येवमप्यु निर्वचनं भवेत् ॥ ३.८९ ॥
 पीता आपोऽशनं भुक्तं द्रवीकृत्य नयन्त्यतः ।
 अशनायेति शब्दोक्ता विद्यमांसोत्पत्तिरन्नतः ॥ ३.९० ॥
 विद्यमांसहेतुस्त्रं यदेतस्योत्पादकं जलम् ।
 जलस्योत्पादकं तेजस्तस्य योत्पादकं य सत् ॥ ३.९१ ॥

अनुमायात्र कार्येण ज्ञेयं तत्कारणं परम् ।
 सन्भूलकारणं ज्ञेयं स्याद्विश्वासोऽनुमानतः ॥ ३.८२ ॥
 पुरीषाधनकार्यं स्यात्सत्येवात्रस्य सत्त्वतः ।
 सत्यामेव यथा कुम्भो मृदि दृष्टो न यान्यथा ॥ ३.८३ ॥
 ग्रीष्माधनं सतीष्वेव दृष्टमप्यु न यान्यथा ।
 आपश्च स्वेदरूपा स्युः सत्येवोष्णे हि तेजसि ॥ ३.९४ ॥
 तेजश्च भावग्रुपत्वात्सम्भवेन सता विना ।
 सतस्तूत्पत्तिराहित्यान्त्रान्येष्वं कारणान्तरम् ॥ ३.८५ ॥
 सम्भूलाः सकला द्रव्या एतानि य सति स्थिताः ।
 अन्ते सत्येव लीयन्ते विधात्सत्त्वमद्भयम् ॥ ३.८६ ॥
 यथा भूतातिरेकेण भौतिकं नैव विद्यते ।
 भूतानि य सतोऽन्यानि तथा नेत्युपपादितम् ॥ ३.८७ ॥
 अशनायामुभेनेत्थं सत्त्वत्वे धीः प्रवेशिता ।
 पिपासामुभतोऽप्यस्मिन्सति धीरवतार्यते ॥ ३.८८ ॥
 उदन्त्येति पिपासाया पर्यायस्तं विवेकिनः ।
 उदकं जयतीत्येवं तेजस्येवं प्रयुञ्जते ॥ ३.८९ ॥
 पीतं जलं शरीरस्थं तेजसा ज्वर्यते ततः ।
 मूत्रं रक्तं च निष्पन्नं द्रवत्वाज्जलजे उभे ॥ ३.९० ॥
 ताभ्यामापोऽनुमीयते ताभिस्तेजस्ततस्तु सत् ।
 व्याप्तिं गृहीत्वा सर्वत्र योजनायोदितं पुनः ॥ ३.९०१ ॥
 देहे येऽवयवाः सन्ति पदार्थाः सन्ति ते भङ्गिः ।
 तेषु सर्वेषु सन्मात्रग्रुपत्वमवधार्यताम् ॥ ३.९०२ ॥
 भौतिकत्वं पुरा प्रोक्तं तद्गुक्तं द्रव्याख्ययोः ।
 इन्द्रियद्वारतो वोढुं प्रोच्यते मरणाकम् ॥ ३.९०३ ॥
 भ्रियमाणस्य वागाद्वृत्तिर्मनसि लीयते ।
 मनोवृत्तेर्लयः प्राणो प्राणवृत्तेस्तु तेजसि ॥ ३.९०४ ॥
 श्वासस्थोपरतावुषणं स्पृष्ट्वा ज्वननिश्चयम् ।

कुर्वत्युषणं तु तत्तेजः सद्भस्तुनि विलीयते ॥ ३.१०५ ॥
 छायादेहेन्द्रियद्वारैः पदार्थो योऽत्र बोधितः ।
 स अेष सर्वजगतोऽणिमा वस्त्वन्तरं न तु ॥ ३.१०६ ॥
 स्थूलत्वाशुत्वशुपाभ्यां वस्त्वेकं भासते द्विधा ।
 स्थूलमिन्द्रियगम्यत्वान्नामशुपात्मकं जगत् ॥ ३.१०७ ॥
 सदद्वैतं भवेत्सूक्ष्ममिन्द्रियाविषयत्वतः ।
 अेतदात्मकतैवास्य स्थूलस्येतीह युज्यते ॥ ३.१०८ ॥
 आशुत्वं वस्तुनः प्रोक्तं यत्तत्सत्यमबाधनात् ।
 स्थूलत्वं मायया क्लृप्तं ज्ञानेनैतस्य बाधनात् ॥ ३.१०९ ॥
 अबाध्यो यः स अेवात्मा सर्वस्य न तु कल्पितः ।
 श्वेतकेतो यदद्वैतं तदसि त्वं न मानवः ॥ ३.११० ॥
 चिच्छायावानलङ्कारोऽधीते वेद्यतुष्टयम् ।
 त्वं तु साक्ष्येव तस्यातः सदसि त्वं न येतरः ॥ ३.१११ ॥
 भिन्नोऽभूद्दयग्रन्थिः श्वेतकेतोर्विवेकतः ।
 धीदीपं संशयं मार्तुं भूयो ब्रूहीत्यवोचत ॥ ३.११२ ॥
 सता सम्पद्यते श्रुवः सुषुमावित्युदीरितम् ।
 तथा येत्सति सम्पन्नोऽलमित्यस्य कुतो न धीः ॥ ३.११३ ॥
 नानावृक्ष रसैक्येन सम्पन्ने मधुनि स्थितः ।
 न बुध्यते रसोऽस्येति तथा सर्वलयात्र धीः ॥ ३.११४ ॥
 श्रुवोपाधिलयेऽप्यत्र तद्भिजस्यावशेषतः ।
 तदुपाधिक अेवास्मिन्देहेऽन्येद्युः प्रबुध्यते ॥ ३.११५ ॥
 चित्तैकाग्र्याय तच्छुद्धा परिहार्या तु वस्तुषु ।
 पूर्वोक्तमेव तद्बोद्धुं तदेवाह पुनर्गुरुः ॥ ३.११६ ॥
 प्राज्ञम्मन्यतया तत्त्वमविश्वस्य स्वशुद्धया ।
 पुनः पुनरपृच्छत्तं प्रत्याहारासौ पुनः पुनः ॥ ३.११७ ॥
 सुषुप्तौ बुद्ध्यभावेऽपि पुनर्जगरणोऽस्ति धीः ।
 आगच्छ सत एत्येत्वं तदा कस्मान्न वेत्यसौ ॥ ३.११८ ॥

सुभौ सद्रूपमज्ञात्वा सदैक्यं प्राप्तवांस्ततः ।
सतो नागमनं स्मार्यमपामस्मरणं यथा ॥ ३.११८ ॥
गङ्गाजलं प्रविश्याब्धौ मेघेनाकृष्य सिञ्चते ।
नाज्ञातत्वात्स्मृतिस्तत्र तद्गङ्गा स्मृतिर्न हि ॥ ३.१२० ॥
व्याघ्रादिः सुप्त एवात्र बुध्यते वासनावशात् ।
न नष्टा वासनेत्येवं विवक्षित्वोच्यते पुनः ॥ ३.१२१ ॥
शुवस्य नश्वरस्यैक्यं न नित्येन सतेति चेत् ।
शुवो न नश्यति क्वापीत्येवं वृक्षवदीक्ष्यताम् ॥ ३.१२२ ॥
शाफां वृक्षे शुवपूर्णां शुवस्त्यजति यामसौ ।
शुष्येन्नाभ्या तथा शुवेऽपगते म्रियते वपुः ॥ ३.१२३ ॥
नामरूपयुतं स्थूलं तद्धीनात्सदृशोः कथम् ।
उत्पन्नमिति चेद्धीनाद्भटवृक्षवदीक्ष्यताम् ॥ ३.१२४ ॥
न्यायागमाभ्यां सिद्धं यं श्रद्धाहीनः पराङ्मुखः ।
न बुध्यते श्वेतकेतो श्रद्धस्वान्तर्मुषो भव ॥ ३.१२५ ॥
सत्सर्वत्र स्थितं कस्मान्न सर्वे विदुरीदृशम् ।
मुमुक्षुस्तु कथं वेत्तीत्यत्र दृष्टान्त उच्यते ॥ ३.१२६ ॥
लवणस्य घनं नीरे विलीनं वेत्ति न त्वया ।
जिह्वा वेत्ति तद्भ्रत्सदृपायेनैव बुध्यते ॥ ३.१२७ ॥
सति सर्वेन्द्रियागम्ये क उपायः स उच्यते ।
उपाय उपदेशोऽत्र भवेद्गन्धारमार्गवत् ॥ ३.१२८ ॥
गन्धाराधो वने नीतस्तस्करैर्बद्धनेत्रकः ।
तस्य भन्धं विमुञ्च्यत्र कृपालुमर्गिमादिशत् ॥ ३.१२९ ॥
तेनादिष्टमविस्मृत्य धीमागन्धारमाप्तवान् ।
अविधयावृतं तत्त्वं वेत्त्येवमुपदेशतः ॥ ३.१३० ॥
अश्लेषनाशौ विदुषः सञ्चित्तागामिकर्मणोः ।
प्रारब्धे भोगसङ्कीर्णो मुच्यते न तु जायते ॥ ३.१३१ ॥
कीदृशी मृतिरस्येति चेद्वागादिलयाद्यथा ।
मूढस्य तद्गदेवास्य वैलक्षण्यं न डिञ्चन ॥ ३.१३२ ॥

समानायां मृतावेको मुक्तो नान्यः कुतो वद ।
 सत्यानृताभिसन्धत्वं वैषम्यं ज्ञानिमूढयोः ॥ ३.१३३ ॥

तस्करातस्करौ यौर्यशङ्कया तलरक्षकैः ।
 गृहीतौ न कृतं यौर्यमित्याडतुरुभावपि ॥ ३.१३४ ॥

गृहीतः परशुं तमं तौ तयोस्तस्करोऽनृतम् ।
 अभिसन्धाय दग्धः सन् उच्यते तलरक्षकैः ॥ ३.१३५ ॥

अतस्करः सत्यसन्धो न दग्धो भुज्यते य तैः ।
 अज्ञान्यनृतसन्धोऽत्र सत्यसन्धस्तु तत्त्ववित् ॥ ३.१३६ ॥

मर्त्योऽडमिति सन्धाय म्रियते जायते य सः ।
 ब्रह्माडमिति सन्धाय भुज्यते न य जायते ॥ ३.१३७ ॥

बुद्धिदोषं समाधातुं दृष्टान्तास्तैस्तवात्र किम् ।
 त्वं सदेवेत्यभिप्रेत्य नवकृत्व उपादिशत् ॥ ३.१३८ ॥

भिन्नग्रन्थिः श्वेतकेतुर्मननाच्छिन्नसंशयः ।
 सदद्वैतं स्वमात्मानं विशेषेणावबुद्धवान् ॥ ३.१३९ ॥

श्वेतकेतोर्ब्रह्मविद्या व्याख्याता स्फुटमेतया ।
 तुष्टोऽस्माननुगृह्णातु विधातीर्थमडेश्वरः ॥ ३.१४० ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 छान्दोग्योपनिषदि श्वेतकेतुविद्याप्रकाशो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

४. छान्दोग्ये सनत्कुमारविद्याप्रकाशो नाम चतुर्थोऽध्यायः ।

सनत्कुमारश्छान्दोग्ये नारदायोपदिष्टवान् ।
 विधामेतां प्रवक्ष्येऽत्र सर्वशोकनिवृत्तये ॥ ४.१ ॥

पुराणपञ्चमान्वेदान् शास्त्राणि विविधानि य ।
 ज्ञात्वाप्यनात्मवित्त्वेन नारदः शोकमाप्तवान् ॥ ४.२ ॥

वेदाभ्यासात्पुरा तापत्रयमात्रेण शोकिता ।
 पश्चात्त्वभ्यासविस्मारमद्गुर्वैश्च शोकिता ॥ ४.३ ॥

शोकं तरत्यात्मवेदीत्यभिज्ञेभ्यः श्रुतं वयः ।

शोकपारं नयेत्युक्त्वा नारदो गुरुमाप्तवान् ॥ ४.४ ॥
 बद्धुग्रन्थाभ्यासतस्ते मडती शब्दवासना ।
 नाम भ्रमेत्युपास्वात एति प्रोवाय तं गुरुः ॥ ४.५ ॥
 स्वशब्दवासनां त्यक्त्वा प्राप्स्यसि भ्रमवासनाम् ।
 पश्चाद्भ्रमरा आत्मत्वं वक्ष्यामीति गुरोर्मतिः ॥ ४.६ ॥
 भ्रम दृष्ट्या (दृष्ट्वा) नाममात्रध्यानान्नाऽपैति शोकिता ।
 एत्यभिप्रेत्य नाम्नोऽस्मादधिकं पृष्टवानसौ ॥ ४.७ ॥
 वाङ्गात्रः कारणत्वेनाधिकेति भ्रमदर्शनम् ।
 वाचि प्राड गुरुः शिष्यः पूर्ववत्पृष्टवान्युनः ॥ ४.८ ॥
 आप्राणमित आरभ्य पूर्वस्माद्दुत्तराधिके ।
 प्रवर्तते शिष्यगुर्वोः प्रश्नोत्तरपरम्परा ॥ ४.९ ॥
 एच्छात्मकं मनो वाचोऽधिकं तत्कारणत्वतः ।
 सत्यामेव विवक्षायां वक्तुमारभते पुमान् ॥ ४.१० ॥
 सङ्कल्पेऽसंभ्यगिति तद्विच्छति पुमांस्ततः ।
 सङ्कल्पो डेतुश्छिद्याश्रित्तं सङ्कल्पकारणम् ॥ ४.११ ॥
 विक्षिप्तचित्तादैकाग्रं ध्यानमभ्यधिकं ततः ।
 ध्येयविज्ञानमधिकं ज्ञानादभ्यधिकं बलम् ॥ ४.१२ ॥
 ज्ञानडेतुर्दुर्बलं बलं स्यादत्रकारणम् ।
 आपोऽन्नडेतवोऽपां तु तेजः कारणमीरितम् ॥ ४.१३ ॥
 डेतुः सवायुराकाशस्तेजसो वियतः पुनः ।
 स्रष्टव्यस्मृतिरीशस्य सृष्ट्याशा स्मृतिकारणम् ॥ ४.१४ ॥
 नामाद्याशान्ततत्त्वेषु भ्रमदृष्टिं करोति यः ।
 स पुमान् लभते सर्वं तत्र तत्रोचितं हृलम् ॥ ४.१५ ॥
 प्रतीकोपासनैरेतैर्ब्रह्मासासैः प्रशोचति ।
 न शोकं तरतीत्युक्त्वा ष्यपृच्छत्सोऽधिकं पुनः ॥ ४.१६ ॥
 पराङ् पदार्थध्यानेषु हृलेषु य विरक्तितः ।
 दृढां प्रत्यग्विदिष्टिषां दृष्ट्वा प्राणमुपादिशत् ॥ ४.१७ ॥

न मुष्यं प्रत्यगात्मत्वं यद्यपि प्राणवस्तुनः ।
 तथाऽप्यात्मप्रतिनिधिः सम्भवेदात्मलक्षकः ॥ ४.१८ ॥
 कस्मिन्नुक्तान्तौक्तान्तो भविष्यामि स्थिते स्थितः ।
 एति वीक्ष्यासृजत्राणं परमात्मेति छि श्रुतिः ॥ ४.१९ ॥
 यद्वस्यारा यथा नाभावाश्रिताश्चक्षुरादिकम् ।
 आश्रितं निभिवं प्राणो ततस्तस्यात्मता भवेत् ॥ ४.२० ॥
 अश्वेन याति पुरुषो दत्ते विप्राय गां पुमान् ।
 प्राण एवाश्चादिशब्दैरुक्तो न तु शवः कश्चित् ॥ ४.२१ ॥
 पितृमात्रादिशब्दैश्च प्राणः प्रोक्तः शवो न तु ।
 तस्मात्सर्वात्मकः प्राणः परमात्मेति निश्चयः ॥ ४.२२ ॥
 यो बुभुत्सुरसौ प्राणमेवं पश्यन् गुडुञ्जितः ।
 युक्तया धिया य वैश्विन्वन्नतिवादीति कथ्यते ॥ ४.२३ ॥
 नामाद्याशान्ततत्त्वानि यः प्राणोऽतीत्य वर्तते ।
 तमात्मानं वक्ति यस्मादतिवादी भवेत्ततः ॥ ४.२४ ॥
 तर्काद्विप्लावकेभ्योऽयं निर्भाः सन् स्वातिवादिताम् ।
 अङ्गीकुयदिव यस्मात्सन्नेहो नात्र विद्यते ॥ ४.२५ ॥
 नामादीनामनात्मत्वं स्पष्टमित्यत्र नारदः ।
 असन्तुष्टोऽधिकं तत्त्वं पप्रच्छेव पुनःपुनः ॥ ४.२६ ॥
 प्राणात्मत्वं तु सम्भाव्यं सम्यक्तस्योपपादनात् ।
 शोकश्च सुभौ प्राणस्य न दृष्टोऽतस्तुतोष सः ॥ ४.२७ ॥
 श्रद्धालुं योग्यशिष्यं तमुद्धरामीत्यसौ गुरुः ।
 अपृष्टोऽप्यधिकं तत्त्वं स्वयमेवोपदिष्टवान् ॥ ४.२८ ॥
 आत्मोपलक्षकः प्राणो न त्वात्मैषोऽनृतत्वतः ।
 नामरूपात्मकः प्राणो माययोत्पादितो ह्यसौ ॥ ४.२९ ॥
 अनृतोऽप्येष सत्यस्य लक्षकः प्रतिभिम्भवत् ।
 मुष्यस्य प्रतिभिम्भेन मुषं स्वस्योपलक्ष्यते ॥ ४.३० ॥
 आत्मेदम्बुद्धिगम्यैस्तैराशान्तैर्नोपलक्ष्यते ।
 प्राणोऽहम्बुद्धिगम्येषु स्थितत्वादात्मलक्षकः ॥ ४.३१ ॥

अतश्चेवातिवादित्वमस्ति प्राणात्मवेदनात् ।
 अमुप्यं तस्य मुप्यं तु भवेत्सत्यात्मवेदनात् ॥ ४.३२ ॥
 कारुण्यतिशयं दृष्ट्वा सन्तुष्टो नारदोऽब्रवीत् ।
 सत्येनैवातिवादी स्यामनृतस्यात्मतां त्यजन् ॥ ४.३३ ॥
 विद्यारणीयं तत्सत्यं विज्ञानमननादिभिः ।
 ध्यानवात्रोक्तिमात्रेण बुध्येतेत्यब्रवीद्गुरुः ॥ ४.३४ ॥
 संशयं य विपर्यासं निराकृत्य विशेषतः ।
 यदा ज्ञानाति विज्ञानात्सत्यवादी भवेत्तदा ॥ ४.३५ ॥
 विज्ञानछेतुर्भननमन्वयव्यतिरेकभाङ् ।
 श्रद्धा मननछेतुः स्यादागमाचार्यवाङ्मयोः ॥ ४.३६ ॥
 श्रद्धायाः कारणं निष्ठा सदा शुश्रूषणं हि सा ।
 चित्तैकाग्र्यगतिर्याऽसौ (कृतिर्याऽसौ) निष्ठायाः कारणं भवेत् ॥ ४.३७ ॥
 सुभ्रमस्तीति धीर्मुक्तौ कृतिस्तस्याः (कृतेस्तस्याः) प्रयोजिका ।
 तद्विहीनोऽयमाधैर्नो चित्तैकाग्र्यं करोति हि ॥ ४.३८ ॥
 सुभ्रं किमिति चेद्भूमा सुभ्रमल्पे तु तत्र हि ।
 क्लिश्यत्यल्पधनोऽन्यस्मिन्धनभाङ्गुल्यदर्शनात् ॥ ४.३९ ॥
 भूम्नः सुभ्रत्वे भूमा ङः किमल्पमिति चेच्छृणु ।
 ज्ञातृज्ञेयज्ञानहीनो भूमाऽविच्छेददर्शनात् ॥ ४.४० ॥
 ज्ञातृज्ञानाज्ञेयवृषं मायाकार्यमिदं जगत् ।
 भाङ्गुल्यच्छेदयुक्तत्वात्त्वामित्यभिधीयते ॥ ४.४१ ॥
 अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव य ।
 भूमा तस्मादमर्त्योऽयमल्पं मर्त्यमतद्विधम् ॥ ४.४२ ॥
 संसारकाल एवास्ति न मुक्तावल्पता ततः ।
 मुक्तौ ज्ञाननिवर्त्यत्वान्मर्त्यं जगदित्तीर्यते ॥ ४.४३ ॥
 संसारभोक्षयोर्भूमा विद्यते सोऽमृतत्वतः (सोऽमृतस्ततः) ।
 अप्पाङ्गैकरसानन्दः सोऽयमात्मा स्वयम्भ्रः ॥ ४.४४ ॥
 भूच्छासुभ्योस्तादृशोऽयमज्ञानेन तिरोहितः ।

समाधिसुमिमूर्च्छासु भासते साधनं विना ॥ ४.४५ ॥
मेघेनाच्छादितः सूर्यो यथा तद्भस्वयम्प्रभः ।
अज्ञानेनावृतो भूमा प्राणिभिर्न विभाव्यते ॥ ४.४६ ॥
स्वप्रकाशात्मयैतन्मज्ञानस्य न बाधकम् ।
भासकं प्रत्युतैतस्य स्वानन्दस्य यथा तथा ॥ ४.४७ ॥
आनन्दोऽज्ञानयोः सुप्तौ यैतन्नेनावभासनात् ।
उत्थितः सुप्तमस्वाप्सं न जनेऽन्यदिति स्मरेत् ॥ ४.४८ ॥
अरणिस्थो यथा वह्निर्न दृढेदरणिं तथा ।
पश्चान्मथनं जातोऽसौ साकल्येनारणिं दृढेत् ॥ ४.४९ ॥
तथा वेदान्तवाक्योत्थधीवृत्तौ प्रतिबिम्बितम् ।
स्वप्रकाशात्मयैतन्मं कृत्स्नाज्ञानस्य बाधकम् ॥ ४.५० ॥
तस्माद्विज्ञानसहितः समाधावनुभूय छि ।
भूमानन्दं यथाशास्त्रं स्मृत्वा व्युत्थाय वज्जितं य ॥ ४.५१ ॥
ज्ञानज्ञानज्ञेयरूपा त्रिपुटी स्वप्रज्ञागतोः ।
भूमानन्दं तिरोधत्ते विद्वांस्त्वभिभवत्यमुम् ॥ ४.५२ ॥
शिखायावानुडुङ्गारो ज्ञाता स्याद्यक्षुरादिजा ।
बुद्धिवृत्तिर्भवेज्ज्ञानं ज्ञेया रूपरसाद्यः ॥ ४.५३ ॥
त्रिपुटी मायिकी मिथ्येत्येवं विज्ञाय तत्त्ववित् ।
तामुपेक्ष्य करोत्येव भूमानन्दे भरं सदा ॥ ४.५४ ॥
अपहृष्टैकरसं भूमानन्दं श्रुत्वा स नारदः ।
भून्मसम्भावनां मत्वा पप्रच्छाधारमस्य छि ॥ ४.५५ ॥
सत्याधारे परिच्छेदो निराधारो न बुध्यते ।
यद्यद्दृष्टादिकं लोके तत्सर्वं क्वचिदाश्रितम् ॥ ४.५६ ॥
व्यवहारदशायां किमाधारः पृच्छयतेऽथवा ।
वस्तुतो व्यवहारे तु मडिभ्येवायमाश्रितः ॥ ४.५७ ॥
परास्य शक्तिर्विधेत्येवं श्रुत्यन्तरेरिता ।
भूम्नः शक्तिर्भवेन्माया तदर्थो मडिमाऽपिलः ॥ ४.५८ ॥

महिमाप्ये जगत्यस्मिन्य आनन्दोऽवभासते ।
स भूमास्य परिच्छेदो व्यवहारे न दृष्यति ॥ ४.५८ ॥
वस्तुतत्त्वविद्यारे तु न महिम्नि प्रतिष्ठितः ।
महिमा स्याद्गवाश्चादिर्भूमो नाधार अथ हि ॥ ४.६० ॥
अन्यस्मिन्नि महिभ्यन्यो राजादिः प्रतितिष्ठति ।
भूमो नान्यद्रस्तु तस्मात्कुत्राऽसौ प्रतितिष्ठति ॥ ४.६१ ॥
यथा लोके निराधार आकाशोऽस्ति तथा कुतः ।
भूमा न स्यादतो युक्त्या निराधारोऽपि बुध्यताम् ॥ ४.६२ ॥
व्यावहारिक आनन्दे व्युत्पत्तेः शून्यता न हि ।
व्युत्पन्नो यौक्तिकश्चैष अैकाग्र्ये भासते स्वयम् ॥ ४.६३ ॥
बोधकमो बुभुत्सूनां विस्पष्टमभिधीयते ।
यतुर्दृक्ष्वथ उर्ध्वं य भूमा बोद्धव्य आदितः ॥ ४.६४ ॥
सत्तामानप्रीतयोऽत्र वीक्ष्यन्ते सर्ववस्तुषु ।
सखिदानन्दरूपोऽतो भूमा सर्वत्र तिष्ठति ॥ ४.६५ ॥
भूमो वियोगे वस्तूनि नैव सन्ति न भ्रान्ति य ।
प्रियत्वं दूरतस्तेषां भूमा सर्वात्मकस्ततः ॥ ४.६६ ॥
जगद्भ्रान्तिं निवार्यास्य ताटस्थ्यविनिवृत्तये ।
अलङ्कारेण भूमानुसन्धेयः सर्वदृक्ष्वसौ ॥ ४.६७ ॥
सन्त्येव सखिदानन्दा देहादिष्वपि बाह्यवत् ।
भूमाऽलङ्कारयोगोऽतोऽलं सर्वमिति वा श्रयेत् ॥ ४.६८ ॥
गृहैकदेशेऽवस्थाय सार्वभौमोऽलमित्यसौ ।
राजाभिमन्यते तद्गद्भूमाऽलमिति नो कुतः ॥ ४.६९ ॥
आभिमानिकमेवेदं भूमात्मत्वमिति भ्रमम् ।
निराकर्तुं सर्वदृक्षु भूमो ज्ञेया सिदात्मता ॥ ४.७० ॥
अलंशब्दश्चिदात्मानं साऽलङ्कारं भ्रवीति हि ।
अलङ्कारे बोधलीने सिदात्मैवावशिष्यते ॥ ४.७१ ॥
कुमेणानेन यस्तत्त्वं पश्यन् शास्त्रविचारतः ।
युक्त्या मत्वा धिया वेत्ति शुभम्कुतो भवेदसौ ॥ ४.७२ ॥

श्रुवन्मुक्तो रतिक्रीडामिथुनानन्दलक्षणान् ।
 व्यवहारान् कमेणैति प्रारब्धस्यानुसारतः ॥ ४.७३ ॥
 सुभङ्गुःप्रप्रदारब्धकर्मवेगश्चतुर्विधः ।
 तीव्रो मध्यो मन्दसुभौ येति तस्य विधा मताः ॥ ४.७४ ॥
 तीव्रवेगे स पश्चादितुल्यो नात्मानमीक्षते ।
 आत्मानि प्रीतिरस्तीति भवेदात्मरतिस्तदा ॥ ४.७५ ॥
 मध्यवेगे तु भोगानां प्राधान्यं स यदा तदा ।
 कृत्वावकाशमात्मानं वदन् क्रीडति बालवत् ॥ ४.७६ ॥
 मन्दवेगे तिरस्कृत्य भोगान् प्रायेण चिन्तयन् ।
 धियात्मानं द्रन्दसुभं प्राप्नोति मिथुने यथा ॥ ४.७७ ॥
 सुभवेगेऽतिनिर्विघ्नो निर्विकल्पसमाधिभाङ् ।
 आत्मानन्दावशेषः सन्नास्ते मुक्तवदद्वयः ॥ ४.७८ ॥
 स्वराट् स्यात्पतिते देहे नान्याधीनो विमूढवत् ।
 तस्य सर्वेषु लोकेषु कामयारो भवेत्सु ॥ ४.७९ ॥
 मायया कल्पिता लोकास्ते सर्वे भूमरूपताम् ।
 मुक्तस्य प्राप्नुवन्त्येवं सर्वलोकात्मकस्ततः ॥ ४.८० ॥
 कामयारोऽतिविश्रम्भः (अतिविश्रम्भः) प्रतिबन्धविवर्जितः ।
 सर्वस्य स्वस्वरूपेऽस्ति प्रतिबन्धो कोऽपि हि ॥ ४.८१ ॥
 भूमात्मानं न जानाति मूढः किं त्वन्यथेक्षते ।
 श्रुवोऽडमीश्वराधीनो धर्माधर्मयुतस्त्विति ॥ ४.८२ ॥
 तस्येश्वरो भवेद्राजा लोकः कर्मजितः क्षयी ।
 कामयारस्तु लोकेषु सर्वथास्य न सम्भवेत् ॥ ४.८३ ॥
 श्रुवन्मुक्तस्तत्त्वविधेः शास्त्रयुक्त्यनुभूतिभिः ।
 तस्य प्राणादिनामान्तं जगत्स्वात्मन उद्गतम् ॥ ४.८४ ॥
 तस्मात्प्राणादिवस्तूनां ध्यानेनास्य कृत्वेन वा ।
 श्रुवन्मुक्तस्य नार्थोऽस्ति कृतकृत्यः सुधी ल्यसौ ॥ ४.८५ ॥
 न मृत्युं पश्यति ज्ञानी न रोगं नापि दुःखिताम् ।

सर्वस्वात्मतया बुद्ध्या सर्वमाप्नोति सर्वथा ॥ ४.८६ ॥
 विदेहमुक्तो ब्रह्मत्वात्सर्वं सृजति मायया ।
 येन यद्वीक्ष्यते तस्मै तद्रूपं स्वं प्रदृश्येत् ॥ ४.८७ ॥
 विषयाडरणं शुद्धं रागद्वेषादिवर्जनात् ।
 ततः शुद्धधियात्मानं भूमानं सर्वदा स्मरेत् ॥ ४.८८ ॥
 शोकादिसर्वग्रन्थीनां भूम्नः स्मृत्या विमोक्षणात् ।
 शुद्धधीनारिदस्तस्मै तमःपारमदृश्यत् ॥ ४.८९ ॥
 सनत्कुमारविद्यायास्तात्पर्यं स्पष्टमीरितम् ।
 तेन कुर्यान्मयि कृपां विद्यातीर्थमलेश्वरः ॥ ४.९० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 छान्दोग्ये सनत्कुमारविद्याप्रकाशो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

प. छान्दोग्ये प्रजापतिविद्याप्रकाशोऽनाम पञ्चमोऽध्यायः ।

प्रजापतिः स्वात्मविद्यां छान्दोग्ये बभूवाऽब्रवीत् ।
 विरोचनाय यन्द्राय तां वक्ष्ये सुप्रबुद्धये ॥ प.१ ॥
 असंसार्यथमात्माऽसावन्वेष्टव्यो मुमुक्षुणा ।
 प्रजापतिरिति प्राड प्रसङ्गेन स्वसंसादि ॥ प.२ ॥
 यो निष्पापोऽजरो मृत्युशोकक्षुत्तृङ्खिवर्जितः ।
 सत्योऽस्य कामः सङ्कल्पश्चासंसासी स ईश्वरः ॥ प.३ ॥
 पापं कर्तुरकर्तात्मा यिन्मात्रः पापवान् कथम् ।
 जरामृत्युं देहधर्मौ विद्येते न यितस्ततः ॥ प.४ ॥
 शोकः स्वान्मनसो धर्मः क्षुत्तृष्णे प्राणगे उभे ।
 सिद्रूपस्यात्मनो नैव सन्ति शोकाद्यस्त्रयः ॥ प.५ ॥
 यिन्मात्रस्याप्यस्ति माया कामसङ्कल्पकारिणी ।
 सक्ष्यामि जगदित्यादिकांमो मायाविनोऽस्ति हि ॥ प.६ ॥
 आकाशाद्विपद्यार्थास्तु यथापूर्वं भवन्त्विव ।
 सङ्कल्पोऽस्ति ततो ज्ञेया व्यावहारिक सत्यता ॥ प.७ ॥

अन्वेष्य परमात्माऽयं मायातत्कार्यलक्षितः ।
 गुरुशास्त्रकृतो बोधस्तस्यान्वेषणमुच्यते ॥ ५.८ ॥
 ततोऽनुभूत्या विज्ञातुमेष्टव्यो धीनिरोधतः ।
 ध्यानच्युक्त्या य मन्वानः स्वात्मानुभवमाप्नुयात् ॥ ५.९ ॥
 य अेवं वेत्यसौ सर्वालोकान् कामांश्च (सर्वाल्लोकान्) विन्दते ।
 लोकाधिष्ठानरूपत्वात्सर्वलोकान्तात्मता भवेत् ॥ ५.१० ॥
 कामास्तु विषयानन्दाः स्वात्मानन्दस्य तेऽपिलाः ।
 लेशास्ततः सर्वकामप्रामिरात्मविदोऽस्ति छि ॥ ५.११ ॥
 अेतप्रजापतेर्वाक्यं श्रुत्वा देवासुरास्तदा ।
 उभयेऽपि बुभुत्सन्तः परमात्मानमादरात् ॥ ५.१२ ॥
 देवराजोऽसुरेशश्च तौ द्वाविन्द्रविरोचनौ ।
 सत्यलोकं प्राप्य तस्मिन्नसेवेतां प्रजापतिम् ॥ ५.१३ ॥
 द्वात्रिंशद्दर्शसेवातः प्रसन्नोऽसौ प्रजापतिः ।
 अक्षिलक्षितमात्मानं ताभ्यां द्वाभ्यामवोचत ॥ ५.१४ ॥
 पूर्णात्वात्पुरुषो योऽस्ति परमात्माऽयमक्षिणि ।
 जगत्साक्षितया स्थित्वा विद्मद्भिः सुविभाव्यते ॥ ५.१५ ॥
 शिच्छायावानलङ्कारो मूढैरात्मोति भाव्यते ।
 कर्ता भोक्ता स जिवः स्यात्परब्रह्मैव साक्ष्यसौ ॥ ५.१६ ॥
 ब्रह्मणो मरणामावाद्यमृतत्वं तदीर्यते ।
 अद्वितीयतया भीतिहेत्वभावाच्च निर्भयम् ॥ ५.१७ ॥
 प्रजापत्युक्तितात्पर्यं नानुबुद्धमुभावपि (नानुबुद्ध्येतामुभावपि) ।
 राज्यवासनया चित्तं तदीयं राजसं भवु ॥ ५.१८ ॥
 अन्येऽस्य या छाया सा यक्षुष्युपलभ्यते ।
 तामेवात्मतया प्राडेत्येषा बुद्धिरभूत्तयोः ॥ ५.१९ ॥
 छायात्मानं दृढीकर्तुं पुनः पप्रच्छतुर्गुरुम् ।
 अप्स्वादृशं य यो दृष्टश्छायात्मा सोऽयमेव किम् ॥ ५.२० ॥
 तदीयमन्यथाज्ञानं बुद्ध्यापि न निराकरोत् ।
 सभामध्ये मानभङ्गे बुद्धिभ्रंशो भवेदिति ॥ ५.२१ ॥

स्वेनाक्षिण्युपविष्टो यः स सर्वत्रापि तिष्ठति ।
 धृत्युक्तोपायतस्तौ द्वौ बोधयामीत्यमन्यत ॥ प.२२ ॥
 शरावे जलयुक्ते वा डेवल वीक्ष्य तौ पुनः ।
 सालङ्काराववेक्ष्याथ छायां नात्मेति बुध्यताम् ॥ प.२३ ॥
 छायाया अन्यथात्वं स्यात्साक्षी यैकविधः स्थितः ।
 आत्मत्वं निर्विकारस्य शक्यते बोद्धुमञ्जसा ॥ प.२४ ॥
 तथापि पापबाहुल्यप्रतिबद्धधियावुभौ ।
 छायात्मतां शरावोक्त्या दृष्टां कृत्वात्यतुष्यताम् ॥ प.२५ ॥
 कालेन प्रतिबन्धस्य क्षये सत्यथ तं पुनः ।
 उपदेशं शरावाभ्योपायं चालोच्य मोक्ष्यते ॥ प.२६ ॥
 धृत्युपेक्ष्य गुरुस्तस्थौ तौ राजयत्यागतश्चिरम् ।
 प्रयासं प्राप्य सडसा जग्मतुः स्वस्वलोकयोः ॥ प.२७ ॥
 अेतौ प्रजापतेः शिष्याविति भ्रान्त्या विपर्ययम् ।
 तदीयं प्राप्य नश्येयुरिति सोऽघोषयद्गुरुः ॥ प.२८ ॥
 विरोचनस्तामसत्वाच्छीघ्रं तानसुरान्प्रति ।
 गत्वा देहात्मतां तेभ्य उपपादिक्षन्निजेश्चया ॥ प.२९ ॥
 अक्षिण्यथा देहजन्या तथा देहोपलक्षणात् ।
 देह आत्मा स्वस्वदेहं सदा पूजयतासुराः ॥ प.३० ॥
 देहे दृढेऽत्र भोगोऽस्ति मुक्तिः स्याच्छवपूजया ।
 धत्यासुरः सम्प्रदायः प्रायेणाद्यापि दृश्यते ॥ प.३१ ॥
 धन्द्रस्तु सात्त्विकत्वेन मननं कुरुतेऽध्वनि ।
 आन्ध्याद्योऽपि छायायामलङ्काराद्यो यथा ॥ प.३२ ॥
 अेवं सत्यभयं ब्रह्म देहश्चाया कथं भवेत् ।
 अेवं मत्वा समागत्य गुरोरग्रे तथाऽवदत् ॥ प.३३ ॥
 पापक्षयाय द्वात्रिंशद्दर्षाणि (तपसे वस) ।
 पूर्वोपदिष्टं भूयोऽपि ब्रवीमीत्याह तं गुरुः ॥ प.३४ ॥
 जाग्रति स्थूलदेहेन साङ्ख्यं शङ्क्यते ततः ।

स्वप्ने यश्चरतीवाऽसौ साक्ष्यात्मेत्यवगम्यताम् ॥ प.३५ ॥

आन्ध्यरोगाद्यो दोषाश्छायायां देहबिम्बगाः ।

भान्ति स्वप्ने तु नैवेति तुष्टो वप्राज पूर्ववत् ॥ प.३६ ॥

मन्वानः सन्नन्यदोषानपश्यत्स्वप्नमात्मनि ।

योरव्याघ्राद्यो घ्नन्तीत्यदीनागत्य याव्रवीत् ॥ प.३७ ॥

स्वप्नेऽपि वासनादेहः शङ्क्येतेति सुषुप्तिगम् ।

साक्षिणं प्रोक्तवांस्तस्मै द्वात्रिंशद्दर्शसेविने ॥ प.३८ ॥

तुष्टोऽगच्छत्सुषुप्तिस्थे जाड्यं दोषमवैक्षत ।

विनष्टसदृशः सुभावात्मेत्यागत्य याव्रवीत् ॥ प.३९ ॥

अमूर्तं कारणं देहं बोद्धुम्यापक्षयादसौ ।

शक्तोऽभूदिति सन्तुष्टः पुनः प्रोवाच तं गुरुः ॥ प.४० ॥

पञ्चवर्षाणि सेवस्व पापशेषक्षयाय ते ।

इत्युक्त्वा सेवते तस्मै गुरुः स्पष्टमुपादिशत् ॥ प.४१ ॥

मधवन्त्यत्वया बुद्धं शरीरं तत्रिधा स्थितम् ।

स्थूलं सूक्ष्मं कारणं य (तु) तत्तु सर्वं विनश्चरम् ॥ प.४२ ॥

अनश्चरात्मतत्त्वस्य प्रवेष्टुर्ज्वरुपतः ।

भोगाधिष्ठानमेवैतत्पुनर्नास्यात्मताऽस्ति हि ॥ प.४३ ॥

जाप्रत्स्वप्नसुषुप्तेषु भासयेदो वपुस्त्रयम् ।

स साक्ष्यात्मा ब्रह्मताऽस्य सुषुप्तदुःखादिवर्जनात् ॥ प.४४ ॥

आत्मनः प्रतिबिम्बो यः सोऽयं देहे प्रविष्टवान् ।

प्रतिरूपो बभूवेति श्रुत्यन्तरसमीरणात् ॥ प.४५ ॥

स भोक्ता त्रिषु देहेषु तादात्म्यमभिमन्यते ।

सशरीरः स्वकर्मात्मे भुङ्क्तेऽवश्यं प्रियाप्रिये ॥ प.४६ ॥

अशरीरं साक्षिणं तु स्पृशेते न प्रियाप्रिये ।

संसारतदभावाद् द्रौ सुस्थितौ कर्तृसाक्षिणोः ॥ प.४७ ॥

अेवं व्यवस्थितेऽप्यज्ञः कर्तृदेहेषु साक्षिणम् ।

अशरीरं प्रवेश्याशु सुषुप्तं दुःखं च मन्यते ॥ प.४८ ॥

विवेके सति साक्ष्येषु शरीरेभ्यः समुत्थितः ।
 स्वाभाविकेन ब्रह्मात्मरूपेण व्यवतिष्ठते ॥ ५.४८ ॥
 अस्मिन्नर्थे साक्षितुव्या दृष्टान्ता देववर्जिताः ।
 वाय्वभ्रविद्युतां नास्ति उस्तपादादिमद्भुः ॥ ५.५० ॥
 अदेहाः वृष्टिसिद्ध्यर्थमाकारान् काञ्चिदाप्सुवन् ।
 वृष्टिनिष्पादकस्तत्तदाकारो व्योम्नि दृश्यते ॥ ५.५१ ॥
 आकारा वृष्टिकावात्प्राग्व्योनि गूढा न तु स्फुटाः ।
 ततो व्योम्नः समुत्थाय निदाघे ज्योतिरानुवन् ॥ ५.५२ ॥
 सन्तापाप्यं परं ज्योतिः प्राप्य तेन दृढीकृताः ।
 वृष्टिकाले स्वस्वरूपं स्फोरयन्तीति दृश्यते ॥ ५.५३ ॥
 तथाऽयमशरीरः सन् साक्ष्यज्ञानतिरोहितः ॥
 देहेऽन्तर्भूयवपुषो विवेकेन समुत्थितः ॥ ५.५४ ॥
 परं ज्योतिर्ब्रह्मरूपं प्राप्य वाक्योत्थबोधतः ।
 स्वेन वास्तवरूपेण निर्द्धैतेनावभासते ॥ ५.५५ ॥
 स्वतः साक्षी सम्प्रसादः कालुष्येण विवर्जनात् ।
 अविद्यया स्यात्कालुष्यं देहतादात्म्यविभ्रमात् ॥ ५.५६ ॥
 जागरे स्थूलसूक्ष्माभ्यां तादात्म्याद्व्याधयोऽभिलाः ।
 आधयश्चास्य सन्तीदं मल्लालुष्यमिष्यते ॥ ५.५७ ॥
 षष्ठलुषता स्वप्ने सूक्ष्ममात्राभिमानतः ।
 सुप्तौ तेनापि डीनत्वाद्यमात्मा प्रसीदति ॥ ५.५८ ॥
 कालुष्यबीजमज्ञानमस्त्यत्रार्थं विवेचितः ।
 बीजेनापि विडीनत्वात्सम्यगेव प्रसीदति ॥ ५.५९ ॥
 स्वतः साक्षी सम्प्रसादस्तत्स्वरूपानुभूतये ।
 समुत्थानं भवेदस्य देहादिभ्यो विवेचने ॥ ५.६० ॥
 समुत्थितस्य श्रुत्वनिवृत्त्यै ब्रह्मरूपताम् ।
 मलावाक्यानि सर्वाणि बोधयन्त्यतियत्नतः ॥ ५.६१ ॥
 परं ज्योतिर्ब्रह्मरूपं प्राप्य वाक्यार्थबोधतः ।

उत्तमः पुरुषः स स्याद्यः पुराऽक्षिणि वर्णितः ॥ प.६२ ॥

देहादज्ञानतः कार्यात्कारणायामुत्तमः ।

श्रुत्वत्वानाद्ब्रह्मत्वभावाच्चोत्तमत्वोचिता ॥ प.६३ ॥

द्राविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव य ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ प.६४ ॥

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।

धत्याड भगवान् कार्यकारणभ्यां तमुत्तमम् ॥ प.६५ ॥

उत्तमोऽयं पुमान्मूढप्राणिनामपि विद्यते ।

तत्र तत्त्वविदः कोऽतिशयः स्यादिति चेच्छृणु ॥ प.६६ ॥

स तूत्तमब्रह्मरूपं तत्त्ववित्स्वात्मवस्तुनि ।

पर्येति स्वात्मबुद्ध्यैतं सर्वदेहस्थमीक्षते ॥ प.६७ ॥

धन्द्रराजदिदेहेषु नानाभाधानि भक्षयन् ।

भावैः साकं उसन् स्त्रीभिः कदाचिद्रमते सड ॥ प.६८ ॥

यानैः कापि ज्ञातिभिश्च सडितो मोदते भवु ।

न कदाचित्स्मरत्येतद्गुणैर्नसमीपगम् ॥ प.६९ ॥

येतदेहेन तादात्म्यभ्रान्त्या दुःखमभूत्पुरा ।

विवेकेन भ्रमेऽपेते तद्गुणं नाद्य वीक्ष्यते ॥ प.७० ॥

धन्द्रराजदिदेहेषु न तादात्म्यं पुरापि य ।

अतो न तदेहदुःखशङ्काऽप्यस्य न (तु) विद्यते ॥ प.७१ ॥

सुभानि तदेहगानि साक्षी सर्वाण्यवेक्ष्यते ।

साक्ष्यात्मत्वाभिमानी सन् ज्ञानी तान्यभिमन्यते ॥ प.७२ ॥

दुःखान्यपीक्षते साक्षी तथाप्येतेषु तत्त्ववित् ।

नाभिमानमुपादत्ते दुःखानां मायिकत्वतः ॥ प.७३ ॥

ब्रह्मानन्दस्य लेशाः स्युरानन्दा विषयोत्थिताः ।

अतस्तत्त्वविदः पक्षपातो ह्येतेषु विद्यते ॥ प.७४ ॥

पुण्यमेवमुमाप्नोति न देवान्यापमाप्नुयात् ।

धति श्रुत्यन्तरं भूते सुभं सर्वात्मदर्शिनः ॥ प.७५ ॥

प्रजाः शोचन्ति यत्किञ्चित्तासामेव भवेद्विदम् ।
 न सर्वात्मदृशोऽस्तीति प्राडैतदपि सा श्रुतिः ॥ प.७६ ॥
 सर्वात्मत्वेऽपि देहादिदोषलेपो न मेऽस्ति हि ।
 अदृष्टा सूर्यभा यद्द्रव्याऽऽलादिस्पृगाप्यसौ ॥ प.७७ ॥
 ब्रह्माद्याः स्थावरान्ता ये प्राणिनो मे वपुः स्मृताः ।
 कामक्रोधाद्यो दोषा जायेरन्मे कुतोऽन्यतः ॥ प.७८ ॥
 धत्याचार्या ब्रह्मभोधकुशला अबलवन्दुरा ।
 सुभमात्रग्राहिणोऽत्र दृष्टान्ताः सन्त्यनेकशः ॥ प.७९ ॥
 वृक्षे मधुकरः पुष्परसं गृह्णाति नेतरत् ।
 यतिर्भिक्षामुपादत्ते नाशौचं कस्यचिद्गुहे ॥ प.८० ॥
 भूर्भस्यापि सुभे पक्षपातोऽस्तीत्युच्यते यदि ।
 तर्हि तस्य प्रसिद्ध्यर्थं तत्त्वं सोऽप्यवगच्छतु ॥ प.८१ ॥
 तत्त्वे बुद्धे स्वदेहेन तादात्म्यं न स्मरत्यसौ ।
 तेन दुःभे विनष्टेऽथ सुभमेव सदेक्षते ॥ प.८२ ॥
 तादात्म्यस्याऽस्मृतौ देहनिर्वाडो नेति चेच्छृणु ।
 अश्वादिनेव प्राणेन प्रेरितं रक्षते वपुः ॥ प.८३ ॥
 रथे प्रयोगयोग्योऽश्वः शिक्षितः सारथिं विना ।
 स्वयमेव सदात्म्यासाद्गन्तव्यं प्रापयेत्भलु ॥ प.८४ ॥
 ईश्वरेणास्य देहस्य प्रेरणाय नियोजितः ।
 प्राणस्तद्भोगदेशे देहं नयति कर्मणा ॥ प.८५ ॥
 गर्भस्थानां च बालानां निर्वाडो वपुषो यथा ।
 ज्वलन्मुक्तस्य देहेऽपि निर्वाडः स्यात्तथा न किम् ॥ प.८६ ॥
 समाधावात्मरूपेण व्युत्थाने भोग्यरूपतः ।
 सर्वानन्दान् सदा भुङ्क्ते मुक्तस्थातिशयो ज्ययम् ॥ प.८७ ॥
 मुक्तेन बुद्धः साक्ष्येष सर्वाक्षिषु विभाव्यताम् ।
 तत्तद्विन्द्रियसंयुक्तस्त्रिपुटीं भासयत्यथौ ॥ प.८८ ॥
 भासमाने साक्षितत्त्वे तद्भासा भास्यमिन्द्रियम् ।
 यक्षुर्वियत्यभिव्याप्य रूपं सर्वे प्रकाशयेत् ॥ प.८९ ॥

द्रष्टाडङ्कृत्यवच्छिन्नो दर्शनं यक्षुषः क्रिया ।
 दृश्यं उपमियं सर्वा त्रिपुटी भाति साक्षिणि ॥ ५.८० ॥
 साक्षिणो भासकत्वेऽपि उपगन्धादिभित्तये ।
 यक्षुर्घाण्णाद्यक्षजतं सर्वसाधारणं मनः ॥ ५.८१ ॥
 जिघ्राणीममडं गन्धमित्यादि त्रिपुटीमिमाम् ।
 सदा भासयते साक्षी स अवात्मोत्तमः पुमान् ॥ ५.८२ ॥
 मनोऽस्य दैवं यक्षुः स्यात्कालत्रयविभासनात् ।
 तेन भुङ्क्ते ब्रह्मलोकस्थितान् कामान्निजात्मनि ॥ ५.८३ ॥
 देवाः सर्वे तमात्मानमुपास्य प्राप्नुवन्त्यमून् ।
 कामांल्लोकांश्चात्मतत्त्वं बुध्वा सर्वात्मतां जगुः ॥ ५.८४ ॥
 अन्योऽपि यस्तमात्मानमन्विष्य गुरुशास्त्रतः ।
 स्वानुभूत्या विजानाति स तानाप्नोति देववत् ॥ ५.८५ ॥
 प्रजापतिरुवाचैवमिन्द्रायेत्थं (मिन्द्रायेदं) पुनः पुनः ।
 अेकाधिकं वर्षशतं सेवित्वाऽसौ य लब्धवान् ॥ ५.८६ ॥
 गुरुशुश्रूषया पापं विधायाः प्रतिबन्धकम् ।
 अपैति विद्या लब्ध्या स्यादित्यत्रेन्द्रो निदर्शनम् ॥ ५.८७ ॥
 सर्वज्ञेनोपदिष्टापि प्रतिबन्धक्षयं विना ।
 न लभ्यतेऽत्र दृष्टान्तो विरोधन उदीरितः ॥ ५.८८ ॥
 गुरुः कारुणिको भूत्वा सोढवायासं पुनः पुनः ।
 प्रजापतिरिव प्रामाननुगृह्णाति सर्वथा ॥ ५.८९ ॥
 प्रजापतेरियं विद्या कथितानुग्रहाद्गुरोः ।
 सच्छिष्याननुगृह्णातु विधातीर्थमडेश्वरः ॥ ५.९० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 छान्दोग्ये प्रजापतिविद्याप्रकाशोऽनाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

६. मुण्डकोपनिषद्विवरणो नाम षष्ठोऽध्यायः ।

ब्रह्मविद्यां शौनकाय यामुवाचाऽङ्गिरा मुनिः ।
 अथर्वणो मुण्डकेऽसौ विशदीकृत्य वक्ष्यते ॥ ६.१ ॥
 यतुर्मुष्णादिके सम्प्रदाये यो मुनिरङ्गिराः ।
 उपसद्यथाशास्त्रमेतं पप्रच्छ शौनकः ॥ ६.२ ॥
 अेकस्मिन्विदिते सर्वं विज्ञातमिति वैदिकी ।
 प्रसिद्धिरस्ति तद्भस्तु किं स्यान्निश्चित्य मे वद ॥ ६.३ ॥
 शृणु विद्ये उभे तावद्भेदितव्ये परापरे ।
 पृष्टं वस्तु तयोर्मध्ये गम्यते परविद्यया ॥ ६.४ ॥
 षडङ्गसङ्घिता वेदा विज्ञायन्ते यथा धिया ।
 सा धीरपरविद्या स्याद्ब्रह्मधीस्तु परा मता ॥ ६.५ ॥
 उपनीतेन विज्ञेया वेदाः सर्वे न तावता ।
 ब्रह्मधीः किन्तु वैराग्ये स्यादाचार्योपदेशतः ॥ ६.६ ॥
 वैदिक्यध्यधिकारस्य भेदादुक्ता पृथक् परा ।
 विप्राः परित्राजकाश्च तिष्ठन्तीति यथा तथा ॥ ६.७ ॥
 यस्यामपरविद्यायां कर्माण्युक्तानि साधकाः ।
 कुर्वन्ति कर्मभिः शुद्धिं परविद्या करोति हि ॥ ६.८ ॥
 परया याक्षरं ज्ञेयमेतस्मिन्विदिते सति ।
 सर्वं जगद्भवेद्ब्रह्मं तस्य सर्वात्मकत्वतः ॥ ६.९ ॥
 न विनानुष्ठितं कर्म वेदनं पर्यवस्यति ।
 ब्रह्म धीस्तावतैव स्यात्कलदेति परा मता ॥ ६.१० ॥
 तद्भेदमक्षरं कीदृगिति चेदभिधीयते ।
 ज्ञानेन्द्रियैर्न विज्ञेयं ग्राह्यं कर्मेन्द्रियैर्न वा ॥ ६.११ ॥
 न गोत्रं काश्यपाद्यस्ति वर्णः शुक्लादिकश्च न ।
 न ज्ञानेन्द्रियमस्त्यस्य नापि कर्मेन्द्रियं तथा ॥ ६.१२ ॥
 नित्योऽक्षरपदार्योऽयं तद्विनाशानिर्गुणात् ।
 विष्णुर्विद्यभाषित्वात्तस्य सर्वात्मकत्वतः ॥ ६.१३ ॥

आकाशवत्सर्वगोऽतः परिच्छेदो न देशतः ।
 न कालतोऽपि नित्यत्वाद्भिभुत्वान्नापि वस्तुतः ॥ ६.१४ ॥
 सर्वगस्यापि सूक्ष्मत्वाद्दक्षाऽगोचरतोदिता ।
 परिमाणाल्पता नात्र सौक्ष्म्यं दुर्लक्ष्यता तु तत् ॥ ६.१५ ॥
 उस्तग्राह्यो घटः स्थूलो ध्वनिः सूक्ष्मस्तद्ग्राहात् ।
 स्वरूपसौक्ष्म्यमेतत्स्याद्यरेऽपि भवेद्विदम् ॥ ६.१६ ॥
 धनस्येव व्यथो नास्य विडियादेरसंभवात् ।
 स्थिरजङ्गमभूतानां उेतुं तं मन्यते बुधाः ॥ ६.१७ ॥
 यदुक्तं लक्षणं तत्तु कौटस्यादक्षरं भवेत् ।
 तद्यथा वेद्यते सेयं परा विद्यैति कीर्तिता ॥ ६.१८ ॥
 न युक्तं भूतयोनित्वं साधनान्तरवर्जनात् ।
 ऐकस्माद्येतनाद्भूरिजडानामप्यसंभवात् ॥ ६.१९ ॥
 उर्णानाभिर्यथा तन्तून् सृजते संहरत्यपि ।
 अन्यानपेक्षस्तद्गत्स्यादक्षरस्यापि उेतुता ॥ ६.२० ॥
 बह्वीषधो यथैकस्या भूमेर्जाता यथा जडाः ।
 केशाश्चेतनतो जातास्तथा त्वक्षरतो जगत् ॥ ६.२१ ॥
 ब्रह्मणो जगद्गुत्पत्तेः क्रमोऽयमवगम्यताम् ।
 वक्ष्यमाणेन तपसा ब्रह्मादावुपयीयते ॥ ६.२२ ॥
 अङ्कुरोत्पादकं बीजमुच्छूनं स्याद्यथा जलात् ।
 सृज्यस्य बुद्ध्या संयुक्तं स्याद्ब्रह्मोपचितं तथा ॥ ६.२३ ॥
 भोग्यवर्गाङ्कुराण्यं यदन्नं तज्जायते ततः ।
 अव्याकृतं व्यायिडीर्षावस्थमन्नमिडोच्यते ॥ ६.२४ ॥
 तस्माद्ब्राह्मिण्याशक्तिः प्राणो ज्ञानस्य साधनम् ।
 मनश्चाजायत स्थूलं सत्याण्यं भूतपञ्चकम् ॥ ६.२५ ॥
 ततो भूम्याद्यो लोका ज्योतिष्टोमादिकर्मसु ।
 अमृताण्यं स्वर्गङ्गलमित्थं सर्वमजायत ॥ ६.२६ ॥
 ब्रह्मैव जगदाकारं स्याद्येत्तद्विकृतं भवेत् ।
 नो येज्जगन्न जायेतेत्यत्र प्रतिविधीयते ॥ ६.२७ ॥

निरुपाधि ब्रह्मतत्त्वं जगदाकारमाङ् न छि ।
 मायोपाधिके अवायं सर्वज्ञः सृजते जगत् ॥ ६.२८ ॥
 सामान्यवृत्त्या सर्वशो विशेषेण च सर्ववित् ।
 ज्ञानमेव तपोऽस्यास्माज्जगद्वेदाद्यजायत ॥ ६.२९ ॥
 जगत्कारणमद्वैतं ज्ञातव्यं परविद्याया ।
 ज्ञातेऽस्मिन्सर्वजगतस्तत्त्वं यत्तद्विबुद्ध्यते ॥ ६.३० ॥
 अपरा वेदविद्या तु कर्मानुष्ठानमार्गतः ।
 साधनं परविद्यायाः सत्यं सत्कर्मणः क्लृप्तम् ॥ ६.३१ ॥
 काम्यकर्मफलं स्वर्गो नित्यकर्मफलं धियः ।
 शुद्धिस्तस्योत्थं कर्म कृत्वावश्यमवाप्नुयात् ॥ ६.३२ ॥
 उ सत्यकामाः कर्माणि मन्त्रब्राह्मणैर्दृशिनः ।
 कुरुध्वमेष वः पन्था भोगभोक्षप्रसिद्धये ॥ ६.३३ ॥
 अग्निहोत्रं जुहोत्यादौ कुर्याद्दर्शादिकानथ ।
 यदभावे जन्मसु स्यात्सामस्वेतस्य द्युर्गतिः ॥ ६.३४ ॥
 कात्यायिवह्निषिद्वासु होतारं तं यथाविधि ।
 आहुत्याप्या देवतास्ता षण्द्रलोके नयन्ति छि ॥ ६.३५ ॥
 प्रियं वदन्त्ये अहीति वत्यः सूर्यरश्मिभिः ।
 पुण्यार्जितो लोक अेष षण्ड्युक्त्वा प्रापयन्ति तम् ॥ ६.३६ ॥
 काम्यकर्मफलं प्रोक्तमीश्वरार्पितकर्मणः ।
 फलं संसारउपेयत्वबुद्धिः साथ विविच्यते ॥ ६.३७ ॥
 क्षुद्रायास्तरणं नद्याः प्रसिद्ध्यत्यदृष्टैः प्लवैः ।
 न समुद्रस्य यज्ञश्च तद्विच्छिथिसाधनम् ॥ ६.३८ ॥
 तेनाप्नोति स्वर्गमात्रं न तु मोक्षं तथा सति ।
 कर्मनिष्ठा जरामृत्यू प्राप्नुवन्ति पुनः पुनः ॥ ६.३९ ॥
 ज्ञानवद्वैदिकत्वेन कर्मणो मुक्तिरुत्तुता ।
 अस्तीति येन संसारमूलहेत्वनिराकृतेः ॥ ६.४० ॥
 अविद्या संसृतेर्मूलमेतस्यामेव कर्मणः ।

वर्तन्ते न तु जानन्ति ब्रह्मत्मानं सदद्वयम् ॥ ६.४१ ॥
 पण्डितंमन्यतां प्राप्ताः कर्मकाण्डार्थवेदनात् ।
 गुरुश्च तादृगेवातो ह्यन्यनीतान्यवत्स्थिताः ॥ ६.४२ ॥
 अहं यज्वा वाजपेयराजसूयादिभिर्मणैः ।
 कृतार्थं धिति रागेण मत्वा भोगक्षये पतेत् ॥ ६.४३ ॥
 वरिष्ठं कर्म मत्वास्माच्छ्रेयोऽन्यत्रैव वेत्स्यसौ ।
 स्वर्गादागत्य विप्रत्वं प्राप्नोति श्चादिजन्म वा ॥ ६.४४ ॥
 कर्मातरं येद्रभ्यं स्याद्विप्रत्वं श्चादितान्यथा ।
 असारतामिमां वेत्ति शुद्धधीर्नित्यकर्मभिः ॥ ६.४५ ॥
 उपासको ब्रह्मलोकं प्राप्नोत्यावृत्तिवर्जितम् ।
 तथापि भूयानायासो मुक्तिश्चास्य विलम्बते ॥ ६.४६ ॥
 परीक्ष्य कर्मजाल्लोकान् कर्मणा मुक्त्यसंभवात् ।
 विरक्तो ब्रह्मबोधार्थं गुरुमेति यथाविधि ॥ ६.४७ ॥
 वेदान्तानामनेकत्वात्संशयानां भ्रुत्वतः ।
 वेद्यस्याप्यतिसूक्ष्मत्वान्न जानाति गुरुं विना ॥ ६.४८ ॥
 श्रवणान्मननाद्ध्यानाद्युपायाद्गुरुरेदितान् ।
 अज्ञानसंशयो जलयाद्विपरीतां य भावनाम् ॥ ६.४९ ॥
 गुरुश्च योग्य शिष्याय विद्यामक्षरबोधिनीम् ।
 ब्रूयात्स्वकीयविद्यायाः सम्प्रदायप्रवृत्तये ॥ ६.५० ॥
 तदेतदक्षरं सत्यं मायाशक्तिरसमन्वितम् ।
 तस्मात्सर्वे समुत्पन्ना विष्कृलिङ्गा यथाग्नितः ॥ ६.५१ ॥
 अक्षरात्मा स्वयञ्ज्योतिर्मायाऽपाक्षरात्परः ।
 अश्विन्त्यशक्तिरनुता मायास्मिन् कल्पयेज्जगत् ॥ ६.५२ ॥
 मायाविनोऽस्मात्प्राणादि विद्यदादि य जायते ।
 ततो विराडभूत्स्मिन्नवशिष्टमभूज्जगत् ॥ ६.५३ ॥
 पुरुषो मायया सर्वजगद्रूपेण भासते ।
 सर्वे पुरुष ओवातो वस्तुतत्त्वावलोकने ॥ ६.५४ ॥

देउत्रयगुडायां यच्चैतन्त्रं साक्षि विधते ।
 ऐतत्सर्वात्मकं ब्रह्मेत्येवं बुद्ध्या तमोनुदेत् ॥ ६.५५ ॥
 अज्ञोऽलमिति तादात्म्यमज्ञानस्यात्मताऽस्ति यत् ।
 अविद्याग्रन्थिरेष स्यात्स य बोधाद्विकीर्यते ॥ ६.५६ ॥
 आविर्भूतं स्वयं भानात्स्वत्वात्सन्निहितं य यत् ।
 ब्रह्मास्मिन् कल्पितं सर्वमिति धीर्बोध उच्यते ॥ ६.५७ ॥
 सा धीश्चेन्न स्थिरा तर्हि प्राणवेन विचिन्तयेत् ।
 बाणेन विद्ध्यते लक्ष्यं विध्येद्ब्रह्मतया धिया ॥ ६.५८ ॥
 धीर्बाणो धनुरोङ्कारो ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ।
 अप्रमत्तेन बोद्धव्यं लग्ना ब्रह्मणि धीर्भवेत् ॥ ६.५९ ॥
 दृढं लग्नं बालशल्यमाकृष्टमपि नाग्रजेत् ।
 मुक्तशल्यः समागच्छेद्बाण एव वृथा यथा ॥ ६.६० ॥
 ब्रह्मसंलग्नधीरेवं स्वयं नायाति कुत्रचित् ।
 किन्त्वकिञ्चित्करं यक्षुराद्यैवायाति बाल्यतः ॥ ६.६१ ॥
 दर्शनादिक्रियाः दुर्वच्यथापूर्वं य षन्द्रियैः ।
 सिद्ध्यसिद्धी न ज्ञानाति श्रुवन्मुक्तः स उच्यते ॥ ६.६२ ॥
 पञ्चीकृतोऽकर्माणां प्राणवध्यानमाचरेत् ।
 ततो जगदधिष्ठानमेकमेव सदेक्ष्यते ॥ ६.६३ ॥
 लौकिकीवैदिकीश्चान्याः सर्वा वायः परित्यजेत् ।
 ध्यायेच्चैद्ब्रह्म तस्यात्र धीग्रन्थादि विनश्यति ॥ ६.६४ ॥
 भिद्यते लृट्यग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
 श्रीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ६.६५ ॥
 परमव्याकृतं यस्मादपरं स्याच्चिदात्मनः ।
 दृष्टे तस्मिन्नलङ्कारयितोर्ग्रन्थिर्विभिद्यते ॥ ६.६६ ॥
 अलङ्कारस्य कर्तृत्वं चित्यध्यस्य तथा चितः ।
 स्फूर्तिं यालङ्कृतौ ग्रन्थिं कुर्यान्माया तयोर्दृढम् ॥ ६.६७ ॥
 भिन्ने ग्रन्थौ विवेकेन संशया ब्रह्मतत्त्वगाः ।
 छिद्यन्ते स्याद्भाविजन्महेतुकर्मक्षयस्तथा ॥ ६.६८ ॥

आनन्दरूपं लृट्कोशे यद्भाति प्राणिनां सदा ।
 तच्छुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिर्द्रष्टव्यं तन्मुमुक्षुभिः ॥ ६.६८ ॥
 भासका अपि सूर्याधास्तद्भासयितुमक्षमाः ।
 तस्मिन्नादौ भासमाने तद्भासा भासतेऽपिलम् ॥ ६.७० ॥
 सर्वासु दिक्षु तद्भाति तस्मिन्नन्तर्भवत्यदः ।
 जगत्ततः पृथङ्नास्ति तरङ्गादिर्जलाद्यथा ॥ ६.७१ ॥
 जलतत्त्वं तरङ्गादौ ब्रह्मतत्त्वं तथाऽपिले ।
 ततो ब्रह्मणि विज्ञाते विज्ञातं सकलं भवेत् ॥ ६.७२ ॥
 अपाङ्गैकरसं ब्रह्म समाधावेव भासते ।
 व्युत्थाने भोक्तृभोक्तारौ भासते पक्षिवत्पृथक् ॥ ६.७३ ॥
 वृक्षे पक्षी कृलं भुङ्क्ते क्षुधितोऽन्यस्तु वीक्षते ।
 शिखायावानलङ्कारो भुङ्क्ते चिद्भीक्षते तथा ॥ ६.७४ ॥
 भोधात्पुरा तु चिद्भ्रान्त्या मग्ना भोक्तिरि शोचति ।
 सा भ्रान्तिर्भोक्तृनिष्ठैव तद्विवेकोऽपि भोक्तृगः ॥ ६.७५ ॥
 भोगवान्तरमेदौ छि भ्रान्तिर्द्वाधकावुभौ ।
 एतरोपवेत्तौ य चित्यध्यस्तौ न वास्तवौ ॥ ६.७६ ॥
 विविनक्ति यदा भोक्ता पुण्यपापे तदास्थ नो ।
 कीडत्यात्मन्यसौ ध्यानाद्बुद्धूतादौ भूढवत्सदा ॥ ६.७७ ॥
 आत्मन्येव रतिं कुर्यात्सर्वदा नित्यकर्मवत् ।
 वरिष्ठो ब्रह्मवित्स्वेष व्यर्थक्षणाविवर्जनात् ॥ ६.७८ ॥
 सत्यं तपो ब्रह्मचर्यं विद्याधिकृतिकारणम् ।
 भुष्याधिकारी विद्यायां वरिष्ठो ब्रह्मविद्भवेत् ॥ ६.७९ ॥
 न यक्षुषा नापि वाया नाचैरक्षैश्च गृह्यते ।
 न कर्मणा न तपसा विनान्तर्मुपतां क्वचित् ॥ ६.८० ॥
 ध्यानेनान्तर्मुषो वाक्याद्ब्रह्मात्मानमवेक्षते ।
 विशुद्धबुद्धिरात्मज्ञो यथा वक्ति तथा भवेत् ॥ ६.८१ ॥
 भूतिकामो विभूत्यर्थमात्मज्ञं सर्वदार्थयेत् ।

निष्कामस्तमुपासीनो वेत्ति ब्रह्मत्वमात्मनः ॥ ६.८२ ॥

कामश्रैष्ठ्यपरः कामैस्तत्र तत्र प्रजयते ।

शुचिरेवात्मवित्सर्वकामानां लयमाप्नुयात् ॥ ६.८३ ॥

न वेदपाठबाहुल्यान्न बहुश्रुतितस्तथा ।

आत्मा लभ्योऽथ देवोऽयं वृणुते तेन लभ्यते ॥ ६.८४ ॥

ईश्वरानुग्रहादेव भवेदद्वैतवासना ।

तस्माद्ब्रह्मार्पितं कर्म कुर्यादीश्वरतुष्टये ॥ ६.८५ ॥

ईशानुग्रहयुक्तस्य सखिदानन्दलक्षणाम् ।

तनुं विवृणुते स्वीयां परमात्मा ऽयशेषतः ॥ ६.८६ ॥

श्रवाणं मननं ध्यानं यस्य न प्रबलं भवेत् ।

प्रमादो वास्ति विषयासक्त्यात्मा न स बुध्यते ॥ ६.८७ ॥

तपो नास्याश्रमोपेतं यस्य शुद्धा न तस्य धीः ।

संपत्त्या श्रवणादीनामसौ ज्ञानेन तृप्यति ॥ ६.८८ ॥

वेदान्तधीनिश्चितार्थाः संन्यासाच्छुद्धबुद्ध्यः ।

ब्रह्मदृष्टौ स्थिरायान्ते मुच्यन्ते मूलकारणात् ॥ ६.८९ ॥

संसारिणां देहपातोऽपरान्तः पुनरुद्भववात् ।

परान्तो विदुषां देहपातः पुनरनुद्भववात् ॥ ६.९० ॥

परान्तकाले मुक्ता ये ब्रह्मत्वात्ते परामृताः ।

कलाः पञ्चदशैतेषां लीयन्ते स्वस्वकारणे ॥ ६.९१ ॥

प्राणः श्रद्धा षाट्पिभूतपञ्चकं येन्द्रियं मनः ।

अन्नवीर्यतपोमन्त्राः कर्म लोकाश्च ताः कलाः ॥ ६.९२ ॥

वागादीननुगृह्णन्ति वह्नयादेः शक्तयः पुरा ।

ताश्च देवानेव यान्ति स्वानुग्राह्यविलोपनात् ॥ ६.९३ ॥

अनारब्धानि कर्माणि विज्ञानमयनामकः ।

कर्ता य विद्यया लीनः स्वस्मिन् काठिन्यवद्भूते ॥ ६.९४ ॥

अध्यावस्तं यान्ति नद्यो नामरूपे विडाय छि ।

तथा विद्वान्नामरुपाञ्चुक्तो याति परं पदम् ॥ ६.९५ ॥

यः कोऽपि ब्रह्म वेत्त्येष ब्रह्मैव भवति स्वयम् ।
 अब्रह्मवित्तस्य कुले न स्यादेतद्विभोधतः ॥ ६.८६ ॥
 शोकं तरति पाप्मानमपि धीग्रन्थितोऽपिलात् ।
 मुक्त ब्रह्मात्मभोधेन भवत्येवामृतोऽपिलः ॥ ६.८७ ॥
 ङियावन्तः श्रोत्रिया ये सगुणब्रह्मचिन्तकाः ।
 तेषामेव ब्रह्मतत्त्वविद्यामेतां वदेद्बुधः ॥ ६.८८ ॥
 अङ्गिराः शौनकायैतत्सत्यं ब्रह्मोपदिष्टवान् ।
 नमस्कृत्य ब्रह्मविदो ब्रह्मविद्यामवाप्नुयात् ॥ ६.८९ ॥
 शौनकस्य ब्रह्मविद्या विस्पष्टमुपवर्णिता ।
 तुष्टोऽस्माननुगृह्णातु विधातीर्थमलेश्वरः ॥ ६.९० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 मुण्डकोपनिषद्विवरणोनाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

७. प्रश्नोपनिषद्विवरणं नाम सप्तमोऽध्यायः ।

अथर्वणो पिष्यलाहः षण्मुनिष्यो यदब्रवीत् ।
 तत्सर्वं प्रविविख्याऽत्र प्रवक्ष्यामि पृथक् पृथक् ॥ ७.१ ॥
 मुनयो वेदतात्पर्यात्सगुणब्रह्मचिन्तकाः ।
 परं ब्रह्माऽपेक्षमाणाः समिद्धस्ता गुरुं ययुः ॥ ७.२ ॥
 गुडुपसत्तिसंपूर्त्यै वर्षं गुर्वेन्तिकेऽवसन् ।
 सम्यक् कृतं विद्वेषा वार्षिक्या गुरुसेवया ॥ ७.३ ॥
 कात्यायनोऽपृच्छदादौ स्थूलदेहजनिभम् ।
 क्वलं त्वपरविद्यायास्तत्र स्पष्टीभविष्यति ॥ ७.४ ॥
 कर्मोपास्तिश्चापरस्यां विद्यायां श्रूयते द्वयम् ।
 तत्कलं जन्मकष्टं तदित्यभिप्रेत्य वार्थते ॥ ७.५ ॥
 प्रजापतिः प्रजाकामो विराट्सृष्टेरनन्तरम् ।
 सृष्ट्यालोचनाभ्यं तत्तपः कृत्वाऽसृष्टप्रजाः ॥ ७.६ ॥
 भोग्यभोक्त्रात्मकं द्वन्द्वं रथिप्राणाभ्यमादितः ।
 सृष्ट्वाऽभिमानिनौ देवौ यन्द्रादित्यौ य सृष्टवान् ॥ ७.७ ॥

मूर्तभोषध्यादिभोग्यं शब्दगन्धरसादिकम् ।
अमूर्तमनयोर्वृद्धिं देवश्चन्द्रः करोति हि ॥ ७.८ ॥
आदित्य उद्यन्भोक्तृणां तत्तद्दिवर्तिनामिमान् ।
प्राणान्प्रवर्तयेद्भोक्तृनेतेऽन्नं भुञ्जते ततः ॥ ७.९ ॥
यन्द्रस्तिथिमहोरात्रं सूर्यः सम्पादयत्यतः ।
तत्समूहस्वर्गुपोऽसौ कालः संवत्सरोऽभवत् ॥ ७.१० ॥
यद्यदुत्पद्यते तत्तत्स्यादुपाधिः प्रजापतेः ।
प्रजापतिर्वत्सरात्मा स पुनर्द्विविधोऽभवत् ॥ ७.११ ॥
अभूतां वत्सरांशौ द्वावयने दक्षिणोत्तरे ।
यन्द्रादित्यौ तत्र देवौ दक्षिणोत्तरमार्गयोः ॥ ७.१२ ॥
ःष्टपूर्तङ्कतश्चन्द्रं यान्ति दक्षिणमार्गतः ।
आवर्तन्ते पुनस्तत्र कममुक्तिर्न विद्यते ॥ ७.१३ ॥
योगिनः सगुणध्यानाद्रविमुत्तरमार्गतः ।
गत्वा तन्मण्डलं भित्त्वा ब्रह्मलोकं व्रजन्ति हि ॥ ७.१४ ॥
आसीत्प्रजापतिर्मासः पक्षौ शुक्लेतराविल ।
यौ तथोश्च रविश्चन्द्रोऽभिन्तारायुभौ स्थितौ ॥ ७.१५ ॥
रविध्याथी तु कृष्णोऽपि कुर्वन् शुक्लकृत्वं व्रजेत् ।
शुक्लपक्षे कृत्वाधियं शास्त्रोक्तं काम्यकर्मणाम् ॥ ७.१६ ॥
प्रजापतिरहोरात्रुपोऽभूद्वि देवता ।
रविश्चन्द्रो रात्रिदेवो रात्रावेव रतिस्ततः ॥ ७.१७ ॥
भोक्तृभोग्यात्मकं द्रव्यं सृष्ट्वाऽथैष प्रजापतिः ।
अन्नरूपोऽभवत्तस्मादन्नद्वैतस्समुद्भवः ॥ ७.१८ ॥
रेतसोऽमूः प्रजा जाता रेतस्सेकं प्रजापतेः ।
व्रतं यरन्ति येत्पुत्रं पुत्रीं योत्पादयन्ति हि ॥ ७.१९ ॥
ब्रह्मथर्यरता और्ध्वरेतसो ब्रह्मचिन्तकाः ।
ब्रह्मलोकं व्रजन्त्ये निस्तपस्का न यान्ति तम् ॥ ७.२० ॥
कात्यायनेन यत्पृष्टं उच्यं जन्म तदीरितम् ।

भार्गवः सूक्ष्मदेलस्य स्थूलेऽप्राक्षीद्विवेचनम् ॥ ७.२१ ॥

तस्मिन्विवेचिते स्थूलस्यानात्मत्वं स्फुटं भवेत् ।

धारको धीतकः श्रेष्ठ इत्यप्राक्षीदसौ त्रयम् ॥ ७.२२ ॥

देवाः कति स्थूलदेलं धारयन्त्यत्र धारणम् ।

द्विविधं जननं तस्य प्रेरणं येति तद्वयम् ॥ ७.२३ ॥

ज्ञानवर्गे क्रियावर्गे स्थिताः के भासयन्ति तम् ।

प्रेरणाप्ये धारणोऽस्मिन्श्रेष्ठो देवेषु को भवेत् ॥ ७.२४ ॥

काहिन्यं य द्रवोषणत्वे यवनं छिद्रमित्यमी ।

दृश्यन्तेऽशाः पञ्चभूतजन्योऽतो देल इष्यते ॥ ७.२५ ॥

वाक्प्राण्यादिः क्रियावर्गः क्रियां कुर्वन्न भासयेत् ।

ज्ञानवर्गो मनश्चक्षुरादिको भासयेद्भ्रुः ॥ ७.२६ ॥

प्रेरणाप्यां धारणां तु प्राण एव करोति छि ।

भूतेन्द्रियाभिमानिन्यो देवता गर्वमाप्नुवन् ॥ ७.२७ ॥

वयं देलमवष्टभ्य प्रेरयामो गृडादिषु ।

प्राणदेवोऽन्यदेवानामेतं गर्वं न्यवारयत् ॥ ७.२८ ॥

यूयं मा प्राप्नुत भ्रान्तिमलमेवात्र पञ्चधा ।

प्राणापानादिभिर्भगैः धारयामि ह्यदो वपुः ॥ ७.२९ ॥

तानविश्वसतो देवान्विश्वासयितुमेष तु ।

देलान्निर्गतुमुद्युक्तो ह्यासन्देवाश्च विह्वलाः ॥ ७.३० ॥

स्थिते स्वराज्ञि तिष्ठन्ति निर्गच्छन्ति य निर्गते ।

मधुकृन्मक्षिका देवाश्चासन्प्राणवशास्तथा ॥ ७.३१ ॥

प्राण सूत्रं तेन बद्धाः सर्वे तत्तद्दशा धमे ।

उत्थान्ति वारयन्तस्ते प्राणं तुष्टुवुरादरात् ॥ ७.३२ ॥

देलोऽकिञ्चित्करः प्राण एव संसारकारणम् ।

भार्गवो निश्चिकायेत्थं पिप्पलादेन बोधितः ॥ ७.३३ ॥

कममुक्तिर्लतुरस्य प्राणस्य ध्यानमित्यसौ ।

कौशल्यः प्राणविषयान्चट्प्रश्नानकरोत्स्फुटम् ॥ ७.३४ ॥

प्राणोऽयं कुत उत्पन्नः कथमेष वपुर्जित् ।
 स्वरूपं प्रविभज्यैष कथं देहेऽवतिष्ठते ॥ ७.३५ ॥
 केन वृत्तिविशेषेण देहादुत्कान्तिमाप्नुयात् ।
 बाह्यं जगत्कथं धत्ते तस्याऽध्यात्मभृतिः कथम् ॥ ७.३६ ॥
 उपास्तिश्रद्धया सर्वं विशेषं पृष्टवानिति ।
 तुष्टो गुरुवरुवायैषां प्रश्नानानां स्पष्टमुत्तरम् ॥ ७.३७ ॥
 परमात्मन उत्पन्नः प्राण आत्मा त्वविडियः ।
 अविष्कृत्यैव देहं स्वं देहस्थया यथोदितः ॥ ७.३८ ॥
 छायाभूतैव दृष्टा येत्प्राणोऽध्यात्मनि कल्पितः ।
 यथा दर्पणैर्म्यादिभयोपाधिस्तथात्मनः ॥ ७.३९ ॥
 पूर्वकल्पे कृतं कर्म मनसा यत्तदेव हि ।
 प्राणस्य स्थूलदेहेषु समागमनकारणम् ॥ ७.४० ॥
 ग्रामेष्वधिकृतान् सम्राड् विनियुङ्क्ते यथा पृथक् ।
 प्राणो वृत्तीः स्वकीयास्ताः विनियुङ्क्ते यथायथम् ॥ ७.४१ ॥
 मलमूत्रविसर्गार्थमपानं स्थापयेदधः ।
 मुष्णनासिकयोः कुर्वन् स्वयं श्वासमवस्थितः ॥ ७.४२ ॥
 समानः स्थापितो मध्ये लुक्तमन्नं समं नयेत् ।
 अन्नाध्यायनतो मूर्धच्छिद्रैः समविधोऽभवत् ॥ ७.४३ ॥
 हृत्पुण्डरीके शुवात्मा स्थितस्तद्भ्रुभिर्वृतम् ।
 नाडीभेदैर्मूलनाडी सङ्ख्या यैकाधिकं शतम् ॥ ७.४४ ॥
 प्रत्येकं शतसङ्ख्याः स्युः शाखा नाऽयस्तथा पुनः ।
 द्वासप्ततिसहस्राणि प्रतिशाखाः प्रकीर्तिताः ॥ ७.४५ ॥
 तासु सर्वास्ववस्थाय व्यानोऽयं कुरुते बलम् ।
 करोत्युदान उत्कान्तिं कण्ठस्थो ह्यन्यजन्मने ॥ ७.४६ ॥
 विभज्य पञ्चधात्मानमेवं देहे व्यवस्थितः ।
 उदानवायुनोत्कान्तिरुक्ता बहिरथोच्यते ॥ ७.४७ ॥
 आपो भूमिवियद्वायुतेजसां येऽभिमानिनः ।
 देवास्तद्भूपतः प्राणो धत्ते बाह्यमिदं जगत् ॥ ७.४८ ॥

पुनस्तदेवतारूपः शारीराश्चक्षुरादिकान् ।
 प्राणादीननुगृह्णातीत्याध्यात्मं धारणं भवेत् ॥ ७.४८ ॥
 भेरनुप्रदुश्चक्षुष्यस्ति तद्रूपरेष्वपि ।
 अपानादिषु भूम्यादेरुपकारोऽस्ति शास्त्रतः ॥ ७.५० ॥
 तेजोदेवतयोदानोऽनुगृहीतो यतस्ततः ।
 शारीरौषड्ये प्रशान्तेऽस्माद्देहादेहान्तरं व्रजेत् ॥ ७.५१ ॥
 मनस्येकीभवत्यादाविन्द्रियाणि तदात्मनः ।
 यं देहं भावयेत्तत्र याति प्राणः सञ्चवकः ॥ ७.५२ ॥
 षट्सु प्रश्नेषु निर्णीतं प्राणं ध्यायति यः पुमान् ।
 सोपाधिकब्रह्मवेदी स कमेण विमुच्यते ॥ ७.५३ ॥
 ब्रह्मलोकान्तसंसारोऽपरविद्याकूलं ततः ।
 गार्ग्यस्तु परविद्यार्थं पञ्चप्रश्नानवोचत ॥ ७.५४ ॥
 कानि स्वपन्ति कान्यत्र जाग्रति स्वप्रदृश्य कः ।
 सुप्तौ सुप्तं भवेत्कस्य जगत्स्मिन्विलीयते ॥ ७.५५ ॥
 दशेन्द्रियाणि बाह्यानि स्वपन्त्यन्तर्धिया सः ।
 रश्मयोऽस्तं यथा यान्ति सन्ध्यायां रविणा सः ॥ ७.५६ ॥
 श्रवणादिक्रिया नैव सुप्तत्वादिति गम्यते ।
 तदापि जाग्रति प्राणाः श्वासादेरविलोपनात् ॥ ७.५७ ॥
 जाठराग्निः पटुर्भूत्वा भुङ्क्ते जरयते तदा ।
 प्राणान्यागाग्निरूपेण ध्यात्वा यागकूलं व्रजेत् ॥ ७.५८ ॥
 बाह्माक्ष्णाणामुपरमे मनोऽनुपरतं यदा ।
 ज्ञात्वा तद्गुणाधिः सन् सदा स्वप्नमवेक्षते ॥ ७.५९ ॥
 नाडीषु सञ्चरन् ज्ञोवो नानाजन्मभिरर्जिताः ।
 वासना वीक्षते सोऽयं स्वप्नं ध्यायन्निधीयते ॥ ७.६० ॥
 वृश्चिद्राण्यावृत्तानि स्युः सुप्तौ पित्ताप्यतेजसा ।
 चित्तोपाधिकज्ञोऽपि पित्तेनात्राभिभूयते ॥ ७.६१ ॥
 दुःखवृत्त्युदयश्चित्ते (वृत्त्या) नास्ति छिद्रनिरोधतः ।

आत्मानन्दः स्वप्रकाशस्तदा ज्वस्य तिष्ठति ॥ ७.६२ ॥

सुप्तौ च प्रलये मुक्तौ जगदात्मनि लीयते ।

निवासवृक्षे लीयन्ते सन्ध्यायां पक्षिणो यथा ॥ ७.६३ ॥

तन्मात्राणि च भूतानि ज्ञानकर्मेन्द्रियाण्यपि ।

अन्तःकरणभेदाश्च शक्ती ज्ञानक्रियात्मिके ॥ ७.६४ ॥

अेतेषां विषयाः सर्वे द्रष्टृश्रोत्रादिनामकः ।

जुवोऽन्तःकरणस्थोऽपि जगत्सर्वमिदं भवेत् ॥ ७.६५ ॥

न किञ्चिद्भाति निद्रायां लीनं स्यात्तद्वेक्षया ।

सर्वेषां प्रलये यद्भ्रुक्तौ तत्त्वविदस्तथा ॥ ७.६६ ॥

परमात्मा लयाधारो यथा तद्दस्थितेरपि ।

आधारस्तेन जगतः परमात्मोपलक्ष्यताम् ॥ ७.६७ ॥

उपलक्षयिता जुवो बुद्धौ चित्प्रतिभिम्भकः ।

उपलक्ष्यं ब्रह्म तत्तु स्यादस्थायान्दिउपकम् ॥ ७.६८ ॥

छाया तमस्तेन लीनं शरीरत्रयवर्जितम् ।

लौहित्यादिगुणैर्लीनं शुभ्रं क्रोधाद्यभावतः ॥ ७.६९ ॥

अक्षरं नाशडेतुनामभावाद्ब्रह्म तादृशम् ।

यो जानाति स सर्वज्ञः सर्वात्मा च भवेत्प्लु ॥ ७.७० ॥

सत्यकामस्तु पूर्वोक्तब्रह्मानुभवसाधनम् ।

प्राणवध्यानमप्राक्षील्ललभेदेन संयुतम् ॥ ७.७१ ॥

लोकेषु ज्ञानकर्मभ्यां साध्येषु कतमं ब्रजेत् ।

आमृति प्राणवध्यायी सविशेषमिदं वद ॥ ७.७२ ॥

शृण्वोद्गारः प्रतीकं स्यादपरस्य परस्य च ।

ब्रह्मणोऽन्यतरद्ब्रह्म प्राणवेन विचिन्तयेत् ॥ ७.७३ ॥

विराडाद्यपरं तद्ब्रह्मज्ञानात्मकं परम् ।

मात्रात्रयविभक्तं तद्दुपरं ब्रह्म चिन्तयेत् ॥ ७.७४ ॥

विराढकारः सूत्रात्मोकारो व्यव्याकृतं पुनः ।

मकार इति विज्ञेयो विभागोऽपरचिन्तने ॥ ७.७५ ॥

सूत्रव्याकृतविज्ञानलीनो यद्वि विचिन्तयेत् ।
विरामात्रं तमोङ्कारं तदापि व्यर्थता न हि ॥ ७.७६ ॥
ऋगाभ्यद्देवाः सडसा भूर्लोकं प्रापयन्ति तम् ।
पूर्ववासनया योगमभ्यस्यत्यधिकं पुनः ॥ ७.७७ ॥
विराट्सूत्रात्मकं मानाद्भयं ध्यात्वा तु नीयते ।
यजुर्वेदैः सोमलोकं पुनरावृत्तिसंयुतम् ॥ ७.७८ ॥
विराट्सूत्राव्याकृताभ्यं त्रिमात्रं प्राणं स्मरेत् ।
सामवेदैर्ब्रह्मलोकं नीयते मुक्तिकारणम् ॥ ७.७९ ॥
समस्तश्रुवसङ्घाप्यः सूत्रात्मा यः परोऽन्यतः ।
तस्मादपि परं ब्रह्मतत्त्वं यत्तद्वेक्षते ॥ ७.८० ॥
इममुक्तिर्भवेदित्यमपरब्रह्मचिन्तनात् ।
ओङ्कारेण परं ब्रह्म ध्यात्वेक्षित्वा य मुच्यते ॥ ७.८१ ॥
शान्तं जरामृत्युलीनमभयं ब्रह्म यत्परम् ।
तस्योङ्कारेण विद्वान्यः सोऽवेतीति पृथक् श्रुतम् ॥ ७.८२ ॥
मुक्तौ प्राणं परं ब्रह्म यत्तस्य प्रत्यगात्मताम् ।
बुभुत्सुः सन् भरद्वाजः पुरुषं प्रष्टुमिच्छति ॥ ७.८३ ॥
राजपुत्रः षोडशभिः कलाभिः पुरुषं युतम् ।
अपृच्छन्मां न वेदाहं वदतं पुरुषं मुने ॥ ७.८४ ॥
शृण्वसौ पुरुषो देहे हृन्मध्ये भासते सदा ।
तस्मिन्प्राणादिनामान्ता माययोत्यादिताः कलाः ॥ ७.८५ ॥
प्राणः श्रद्धा षाड्भूतपञ्चकं चेन्द्रियं मनः ।
अन्नं वीर्यं तपो मन्त्राः कर्म लोकाश्च नाम य ॥ ७.८६ ॥
आरोपिताः कला यस्मिन् पूर्णोऽसौ पुरुषस्ततः ।
उपलब्धिस्तथायस्य देहमध्ये प्रशस्यते ॥ ७.८७ ॥
चिद्रूपताऽत्र विस्पष्टा दर्शनश्रवणादिभिः ।
अपैति श्रुवता देहे स्थिते पूर्णत्वबोधनात् ॥ ७.८८ ॥
श्रुवत्वापादकोपाधिः प्राणस्तस्माज्जनैः सदा ।
प्राणोत्थान्तिस्थिती स्वात्मन्यारोप्येतेमुभूर्षिभिः ॥ ७.८९ ॥

कस्मिन्नुक्तान्त उक्तातिमाप्स्यामीति विचारयन् ।
 परमात्माऽसृजत्प्राणान् जनारोपोऽभवत्ततः ॥ ७.६० ॥
 श्रुत्वत्वस्यारोपितस्य निवृत्त्यर्थं शिदात्मनि ।
 देहस्थे पूर्णरूपेण पुरुषत्वं विबुध्यताम् ॥ ७.६१ ॥
 जगत्प्राणादिनामान्तं सर्वमस्मिन्प्रकल्पितम् ।
 सर्वाधिष्ठानरूपत्वात् पूर्णत्वमुपपद्यते ॥ ७.६२ ॥
 नदीष्वब्धिं प्रविष्टासु लीयेते रूपनामनी ।
 कलाः स्वात्मनि बोधेन लीना स्वात्माऽब्धिवत्स्थितः ॥ ७.६३ ॥
 ओषोऽकलोऽमृतः पूर्णश्चिदात्मा मुक्त उच्यते ।
 अवं बोधयितुं सर्वे वेदान्ताः सम्प्रवर्तिताः ॥ ७.६४ ॥
 कलाः प्रतिष्ठिता यस्मिन् रथनाभावरा एव ।
 तं वेद्यं पुरुषं सर्वे जानीध्वं मृत्युडानये ॥ ७.६५ ॥
 कात्यायनादयः सर्वे शृणुध्वं मुनिपुङ्गवाः ।
 अेतावदेव ब्रह्मालं वेद्मि नातोऽधिकं क्वचित् ॥ ७.६६ ॥
 मुनयोऽप्यर्थयन्तस्तं पिप्पलादं वयोऽब्रुवन् ।
 संसारभयतोऽस्माकं पालनात्त्वं छि नः पिता ॥ ७.६७ ॥
 अविद्यायाः परं पारं यस्तास्यति तस्य ते ।
 शुश्रूषामुचितां कर्तुं न शक्ताः प्रएति विना ॥ ७.६८ ॥
 गुरुभ्यः परमर्षिभ्यो भूयो भूयो नमो नमः ।
 एत्येवं पिप्पलादस्ताम्बुनीननुगृहीतवान् ॥ ७.६९ ॥
 वेदैश्चतुर्भिरुत्पन्ना विद्यैयं ब्रह्मगोचरा ।
 प्रकाशितातः सन्तुष्याद्विद्यातीर्थमडेश्वरः ॥ ७.१०० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 प्रश्नोपनिषद्विवरणं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

८. कौषीतकीशाभा विवरणो छन्दप्रतर्दनसंवाद्यो नाम अष्टमोऽध्यायः ।

अतरेये तैत्तिरीये छान्दोग्येऽथर्वणो य यत् ।
 तत्त्वं यतुर्वेदविद्याप्रकाशे तत्समीरितम् ॥ ८.१ ॥
 अनुभूतिप्रकाशेऽथ कौषीतक्यादिनामसु ।
 यतुर्वेदाङ्गशाभासु यत्तत्त्वं तद्दुदीर्यते ॥ ८.२ ॥
 ऋग्वेदस्थितशाभा या कौषीतक्यभिधाङ्किता ।
 तस्यां प्रतर्दनायेन्द्रः प्राडात्मानुभवं स्फुटम् ॥ ८.३ ॥
 मनुष्येभ्यो छिततमं वरं वप्रे प्रतर्दनः ।
 छितं छिततरं येन्द्रो मेने छिततमं धिया ॥ ८.४ ॥
 छितं स्वर्गसुभं मर्त्यसुभाद्यथिकं त्वतः ।
 तद्वैराग्यं छिततरं यागाद्यायासवर्जनात् ॥ ८.५ ॥
 स्वात्मबोधो छिततमो नित्यानन्दानुभूतिदः ।
 एति मत्वेन्द्र आडेत् शिष्यं जनीछि मामिति ॥ ८.६ ॥
 सडस्राक्षोऽडमित्युक्तेर्मद्लु एति येराणात् ।
 असमश्छब्दो वपुस्तस्य स्वामिनं य ब्रवीत्ययम् ॥ ८.७ ॥
 सडस्राक्षवपुस्तेन दृष्टं स्वामी तु तद्दृशा ।
 न द्रष्टुं शक्यते लिङ्गात्पुत्रैवानुमतः भलु ॥ ८.८ ॥
 सडस्राक्षवपुः स्वामियुक्तं स्याद्व्यवहर्तुतः ।
 मश्छरीरवदित्येवं बालेनाथवबुध्यते ॥ ८.९ ॥
 अतो बुद्धिमतो बोद्धुं योग्योऽसमश्छब्दलक्षितः ।
 विवक्षितः कश्चिदर्थं एति शिष्येण निश्चितम् ॥ ८.१० ॥
 अलौकिकात्मा ज्ञेयोऽस्तु तद्विज्ञानेन किं क्वलम् ।
 एति येद्बुभसम्बन्धराहित्यं तत्त्वधीक्वलम् ॥ ८.११ ॥
 तस्माद्धिततमं ज्ञानं दुःभाभावोऽत्रवर्ष्यते ।
 सडस्राक्षे स्थूलदेहे दुःभं रोगादिजं भवेत् ॥ ८.१२ ॥
 स्वामिन्यस्मिन्सूक्ष्मदेहे पुण्यपापकृतं भयम् ।
 त्वाष्ट्रादीनां वधेऽप्यासीद्भयं नैव शिदात्मनः ॥ ८.१३ ॥

त्वष्टुः पुत्रो विश्वरूप आसीद्वैवपुरोहितः ।
 स्वामिद्रोहं यकारासौ तं त्वाष्ट्रं हतवानहम् ॥ ८.१४ ॥
 कर्तार्यभूद्वृद्धमहत्या न त्वसद्गो विद्यात्मनि ।
 वेदान्तज्ञानहीनानां यतीनां हने तथा ॥ ८.१५ ॥
 लोकत्रये बहुविधानसुरान् हतवानहम् ।
 विद्यात्मनोऽपि मे तत्र नैव लोमापि हिंस्यते ॥ ८.१६ ॥
 माहात्म्यं मम नैतत्स्याद्विन्तु ज्ञानस्य तद्भवेत् ।
 अन्योऽपि मां विद्यात्मानं वेत्ति येत्तद्गुलं भवेत् ॥ ८.१७ ॥
 वाया वा मनसा मातृवधादीन् कुरुते यद्वि ।
 तथापि ज्ञानिनो भोक्षो न ह्येतैर्विनिवार्यते ॥ ८.१८ ॥
 पापं कृतवतोऽप्यस्य मुग्धे लक्षयो न हि ।
 न मुक्तिर्नश्यतीत्येवं शास्त्रैरस्य विनिश्चयात् ॥ ८.१९ ॥
 ननु मूढस्यापि नास्ति चिन्मात्रे पापलेपनम् ।
 ततः कोऽतिशयस्तत्त्वविदः स्यादिति येच्छृणु ॥ ८.२० ॥
 अहङ्कर्तृगतं पापमज्ञात्वारोप्यते चिति ।
 तेन ग्लानिर्मुग्धे भाति जन्मापि नरके भवेत् ॥ ८.२१ ॥
 ज्ञानेन कर्माज्ञस्तस्य बीजभावो विनश्यति ।
 जन्मप्ररोधो नैवास्तीत्येवं निश्चित्य लृष्यति ॥ ८.२२ ॥
 दग्धबीजं यथा लोके न प्ररोहक्षमं तथा ।
 ज्ञानाग्निदग्ध यत्कर्म न तज्जन्मप्रदं भवेत् ॥ ८.२३ ॥
 तर्हि तत्त्वविदः श्रेष्ठा मूढवन्नियमेन तत् ।
 कुतः पापं त्यजन्तीति चेद्गुह्यमिदं शृणु ॥ ८.२४ ॥
 यद्यप्यामुष्मिन्नी लानिर्नास्त्यथाप्यैडिक्ती तु सा ।
 मडती विद्यते तेन पापं यत्नेन वर्जयेत् ॥ ८.२५ ॥
 शिष्टास्त्यजन्ति पापिष्ठं प्रत्यक्षो नरकः स हि ।
 तन्निन्दकस्तस्य पापं गृहीत्वा नरकं प्रजेत् ॥ ८.२६ ॥
 स्तोता कर्मा तु संसर्गात्स्वयमप्याचरेत्तथा ।
 इत्थं दोषत्रयं दृष्ट्वा शिष्टाः पापं त्यजन्ति हि ॥ ८.२७ ॥

किं य पुण्यरतः पूर्व ज्ञानमाप्नोति नान्यथा ।
 पश्चाद्य तद्वासनया पुण्यमेव करोत्यसौ ॥ ८.२८ ॥
 किं अलूकत्या तत्त्वविदो न भयं पारलौकिकम् ।
 उपदेशसदस्रथां य तथाचार्यैरुदीरितम् ॥ ८.२९ ॥
 परलोकभयं यस्य नास्ति मृत्युभयं तथा ।
 तस्यात्मज्ञस्य शोभ्याः स्युः सभ्रज्जोन्द्रा अपीश्वराः ॥ ८.३० ॥
 मां जानीतीत्येवमिन्द्रः स्वात्मज्ञाने प्रवर्त्य तम् ।
 प्राणोऽस्मीत्यादिवृत्त्येन तस्मै तत्त्वमवोचत ॥ ८.३१ ॥
 प्राणप्रज्ञे क्रियाज्ञानशक्ती द्वे लिङ्गद्वये ।
 तद्विज्ञानरूपत्वात्ताभ्यामात्मोपलक्षितः ॥ ८.३२ ॥
 प्रज्ञात्मा प्राणरूपोऽस्मीत्येवं तस्मा अवोचत ।
 आनन्दोऽजर इत्यादि निर्णयस्तस्य उच्यते ॥ ८.३३ ॥
 अत्रोपायो नास्ति कश्चिदुपाधिमुपलक्षकम् ।
 विनात्मवाचकः शब्दो यस्मान्न कापि वीक्ष्यते ॥ ८.३४ ॥
 लोके गुणक्रियाजातिरुद्वयः शब्दद्वैतवः ।
 नात्मन्यन्यतमोऽभीषां तेनात्मा नाभिधीयते ॥ ८.३५ ॥
 उपाधिष्वपि सर्वेषु सामीप्यात्प्रत्यगात्मनः ।
 प्राणप्रज्ञाद्वयं योग्यमत्यन्तं तेन लक्ष्यते ॥ ८.३६ ॥
 प्राणशब्दोऽभिधावृत्त्या वायुं येष्टकमाह हि ।
 प्रज्ञाशब्दो ज्ञानद्वैतं बुद्धिं वक्ति स्वशक्तितः ॥ ८.३७ ॥
 तद्ब्रह्मान्त्यधिष्ठानतया तद्धेतुत्वोपधारतः ।
 ताभ्यामात्मा लक्ष्यमाणो ज्ञेयः शाभाग्रयन्द्रवत् ॥ ८.३८ ॥
 दैलेन्द्रियाद्यो भावा ज्ञानादिव्यापृतिक्षमाः ।
 यस्य सन्निधिमात्रेण सोऽहमित्यवधारय ॥ ८.३९ ॥
 अजडात्मवदात्मान्ते यत्सान्निध्याज्जडा अपि ।
 दैलेन्द्रियमनः प्राणाः सोऽहमित्यवधारय ॥ ८.४० ॥
 उपाधिलक्षितं तत्त्वं यद्वि भोद्धुं न शक्नुयाः ।

तर्ज्युपाधिद्वयोपेतमुपास्व गुणसंयुतम् ॥ ८.४१ ॥
 आयुष्यममृतत्वं य गुणौ प्राणस्य सम्मतौ ।
 षडायुः प्राणतः स्वर्गे यामृतत्वमिति स्फुटम् ॥ ८.४२ ॥
 सत्यसङ्कल्पता प्रज्ञागुणध्यानानुसारतः ।
 हृलमाप्नोति कामी चेन्निष्कामस्तत्त्वमीक्षते ॥ ८.४३ ॥
 उपास्त्यैकाग्र्यमावाथ तत्त्वं वीक्षितुमादितः ।
 प्रज्ञाप्राणानुपाधी तौ विविच्येतां यथातथम् ॥ ८.४४ ॥
 श्रोत्रं त्वक्ष्यक्षुषी जिह्वा घ्राणं धीन्द्रियपञ्चकम् ।
 वाक्पाणिपादपायूपस्थाः कर्मेन्द्रियपञ्चकम् ॥ ८.४५ ॥
 षन्द्रियाणां प्रवृत्तिः स्यात्प्रज्ञालोचनपूर्विका ।
 प्राणवायुप्रेरिता येत्येवं लोके व्यवस्थितिः ॥ ८.४६ ॥
 तत्र मूढाः केचिदाढुर्युगपञ्चक्षुरादयः ।
 सर्वेऽपि स्वस्वषये प्रवर्तन्त एतीदृशम् ॥ ८.४७ ॥
 तदसन्निपुणोऽप्यत्र न शक्तः सूक्ष्ममीक्षितुम् ।
 कालापत्वेन सञ्छाद्य ऊमं धूर्तो विऽम्भयेत् ॥ ८.४८ ॥
 प्रज्ञाप्राणसहायेन विना नैवेन्द्रियं क्वचित् ।
 प्रवर्तते सहायस्तु ऊमभावीति निश्चितः ॥ ८.४९ ॥
 अन्यथा निभिलं वेद धूर्तो ऽयेकक्षणे पठेत् ।
 या प्रज्ञाप्राणयोर्वृत्तिः सा स्याद्वाग्वृत्तिवत्कृत्वात् ॥ ८.५० ॥
 प्रज्ञाप्राणानुग्रहेण वाग्यदाड तद्वेतरि ।
 यक्षुराद्या उपरतास्तामनुभ्रुवते भवु ॥ ८.५१ ॥
 स्वव्यापारे प्रवृत्ताश्चेत्प्रज्ञाप्राणानुर्कर्षणात् ।
 वायो विघ्नो भवेद्विघ्नवारणं ऽयनुवादिता ॥ ८.५२ ॥
 अवेमन्यत्रापि योज्यमतः सर्वेऽपि संलताः ।
 ओकैकविषयो ऽयुक्तो व्यडारः ऊमाद्भवेत् ॥ ८.५३ ॥
 ऊमभावी विचित्रोऽयं व्यवडारश्चिदात्मना ।
 येनैकेनेक्ष्यते सोऽयमन्यः सर्वेऽप्य षष्यताम् ॥ ८.५४ ॥

प्राणो वागाद्यः सर्वे किं समा उत विद्यते ।
 श्रेष्ठस्तेष्विति चेत्प्राणः श्रेष्ठो ज्वनङ्गत्वतः ॥ ८.५५ ॥
 तस्माद्गुपेक्ष्य वागादीन् प्राणोपाधिः समाश्रितः ।
 आत्मबोधाय किञ्चायं प्राण उत्थापयेद्गुपुः ॥ ८.५६ ॥
 ननु सुभावयं प्राणो देहं नोत्थापयत्यमुम् ।
 किन्तु जागरणे तस्मात्प्रज्ञैवात्र प्रयोजिका ॥ ८.५७ ॥
 यतुर्भिरुच्यते यत्तु सर्वशक्त्या शरीरकम् ।
 तूलायते तदेवाहन्धियाघ्रातमितीक्ष्यते ॥ ८.५८ ॥
 सत्यमेव ततः प्रज्ञोपाधिः प्राणवदाश्रितः ।
 प्रज्ञात्मा प्राण ऐवैको मिलित्वोपाधिरिष्यते ॥ ८.५९ ॥
 द्वयोर्मृतौ ज्वने य सद्बुभावात्तदेकता ।
 उत्थापकत्वाद्गुक्तं तदित्यैकाग्र्याय चिन्तयेत् ॥ ८.६० ॥
 चित्तैकाग्र्ये क्षमा बुद्धिर्बोद्धुं तत्साक्षिणं भवेत् ।
 जगद्धेतुतयाऽप्येष प्राणः स्वात्मोपलक्षकः ॥ ८.६१ ॥
 अेकाग्र्येन्द्रियाण्येषां विषयाश्च जगत्प्रभु ।
 सुप्तौ सर्व जगत्स्वीनं प्राणोपाधिक आत्मनि ॥ ८.६२ ॥
 अन्द्रियाण्येव लीयन्ते विषया नेति येन तत् ।
 प्रातीतिकस्य जगतो मानाभावो लयो मतः ॥ ८.६३ ॥
 प्रातीतिकत्वं वेदान्तसिद्धान्ते जगतः स्फुटम् ।
 अतः सुप्तौ जगत्स्वीनं प्रबोधे जायते पुनः ॥ ८.६४ ॥
 प्राणप्रतीतिरप्यस्य सुप्तौ नास्तीति चेत्तदा ।
 प्राणोक्तिरन्यदृष्टयैव प्राणेनात्मोपलक्ष्यते ॥ ८.६५ ॥
 प्रबोधे स्वात्मनोऽक्षाणि जायन्ते विष्कृलिङ्गवत् ।
 तेभ्योऽभिमानिदेवाः स्युर्देवेभ्यो विषया धमे ॥ ८.६६ ॥
 दृष्टिसृष्टिमिमां ब्रह्मानुभवो बद्धुमन्यते ।
 स्वप्रबोधात्स्वसंसारो लीयते स्वप्रवधतः ॥ ८.६७ ॥
 न्यायेनानेन मरणे, भूर्धर्माद्यौ योऽव्ययतां छयः ।
 लीनस्य पुनरुत्पत्तौ व्यवहारकमं शर्णु ॥ ८.६८ ॥

प्राणोपाधिकज्जुवात्मा यदा व्यवजिडीर्षति ।
 तदा वाक्सृजते शब्द ज्जुवो वाया ब्रवीति तम् ॥ ८.६६ ॥
 अेवं सर्वत्र विज्ञेयं प्राणो सर्वांसिरीरिता ।
 प्रज्ञा प्राणादभिन्नाऽतस्तस्यां सर्वांसिरुच्यते ॥ ८.७० ॥
 वाक् प्रज्ञायामेकमंशमभिमानाप्यमाश्रिता ।
 प्रज्ञाभिमानवशतः शब्दोऽप्यारण्यशक्तियुक् ॥ ८.७१ ॥
 शरीरगा त्वगाथेवं शक्ताभूत्स्पर्शजे सुप्ते ।
 रतौ प्रजातावानन्दे थोपस्थः शक्तिमानभूत् ॥ ८.७२ ॥
 ङीडा योत्यादनं वीर्यमोक्षश्रोक्तमिदं त्रयम् ।
 ध्येये ज्ञेये य कामादौ चित्तं शतमभूत्प्रभु ॥ ८.७३ ॥
 सर्वेन्द्रियेषु प्रज्ञाया अभिमानोऽवधार्यताम् ।
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यामुदाहार्योऽभिलेष्वसौ ॥ ८.७४ ॥
 प्रज्ञाया वायमारुढ्य ज्जुवो नामाभिवक्ति य ।
 अन्यचित्तोऽभवत् तेन नावोचमिति योच्यते ॥ ८.७५ ॥
 वक्ष्यामीत्यभिमानोऽयं वागारोड् षतीर्यते ।
 ध्यास्यामीत्यभिमानात्तु चित्तारोडस्तथा भवेत् ॥ ८.७६ ॥
 अभिमानोऽपि धीवृत्तिः सापि पूर्वं भवेदथ ।
 धिया ध्यानादिरित्येका धीः ङमात्कुरुते द्वयम् ॥ ८.७७ ॥
 यथा प्राणो जगत्सर्वं लयोत्पत्त्योरवस्थितम् ।
 प्रज्ञायां य तथा सर्वं स्थितिकाले व्यवस्थितम् ॥ ८.७८ ॥
 प्रज्ञाप्राणौ ततो मुष्योपाधी स्वात्मावबोधने ।
 तद्द्वारेणवबोध्द्वयो ज्जुवात्मादौ विवेकिना ॥ ८.७९ ॥
 वाया नामाभिवदनं यत्तत्स्यात्कर्तृपूर्वकम् ।
 ङियात्वात्कृषिवत्कर्ता याडमित्यनुभूयते ॥ ८.८० ॥
 शब्दादिविषयेऽडन्धीः केनापि न ङि शक्यते ।
 देडेन्द्रियेष्वपि तथा मदीयत्वावभासनात् ॥ ८.८१ ॥
 आनभाग्रमडङ्गारो वपुर्व्याध्यावतिष्ठते ।

सिद्धिप्रतिबिम्बाभ्यां व्याप्तोऽसौ कर्तृतां प्रजेत् ॥ ८.८२ ॥

द्वियावांश्चेतनः कर्ताऽङ्गारस्तादृशस्ततः ।

कर्ता भूत्वाभिलैरक्षैर्व्यापारान् कुरुतेऽभिलान् ॥ ८.८३ ॥

शुवात्मानं विविच्येत्थं येतनं प्राणधारिणम् ।

विविच्यत्परमात्मानमानन्दं शुद्धयेतनम् ॥ ८.८४ ॥

प्रतिबिम्बाङ्गुतिभ्यां बिम्बं निष्कृष्य साक्षिणम् ।

ब्रह्मेति विधात्सर्वस्य तस्मिन्नारोपितत्वतः ॥ ८.८५ ॥

प्रज्ञामात्रा भूतमात्रा ग्राह्यग्राहकउपतः ।

संसारं निर्वहत्यस्मिन्नात्मतत्त्वे प्रकल्पिताः ॥ ८.८६ ॥

यद्व्यारेष्वाम्रिता स्यान्नेमिनाभावरास्तथा ।

अक्षेषु विषयास्तानि यात्मनि प्राणलक्षिते ॥ ८.८७ ॥

येष्टा कल्पनहेतुत्वात्प्राणो धीकल्पनस्य य ।

हेतुत्वेन भवेत्प्रज्ञा ततस्त्वानन्द एव हि ॥ ८.८८ ॥

परप्रेमास्यदतया सर्वेषां यो विभात्यसौ ।

नित्यानन्दः परात्मा स्याज्जरामरणवर्जनात् ॥ ८.८९ ॥

न पुण्येन भवेद्देवो न पापेन पशुर्भवेत् ।

शिख्यायावानङ्गार एव स्यात्पुण्यपापवान् ॥ ८.९० ॥

तदीये पुण्यपापे द्वे देहस्थे य जरामृती ।

स्वात्मन्यारोपयेन्मूढस्ततो देवादिजन्मभाक् ॥ ८.९१ ॥

आरोपे बाधिते बोधात्मन् स्याद्गन्धीजवत् ।

ततो जन्माङ्गुरो नास्ति निर्लेपे परमात्मनि ॥ ८.९२ ॥

कार्योपाधेरभावेऽपि कारणोपाधिभक्तवतः ।

कर्मास्यास्त्विति येदीशः कर्माध्यक्षो न कर्मकृत् ॥ ८.९३ ॥

कारयित्वा पुण्यमेव कर्तारं स्वर्गमापयेत् ।

पापं तु कारयित्वा तं नरकं प्रापयेदसौ ॥ ८.९४ ॥

पर्जन्यवत्प्रेरकत्वान्नास्य वैषम्यमापतेत् ।

शाव्यादीन् बहुधा वृष्टिर्वर्धयेद्विषमापि नो ॥ ८.९५ ॥

उत्तमाधमभावोऽत्र तत्तद्भोजेन कारितः ।
 तारतम्यं यं श्रुवेषु स्वस्ववासनया कृतम् ॥ ८.६६ ॥
 मातृवत्पालयेत्लोकं शिक्षयेत्पितृवत्प्रभुः ।
 स्वामी स्याद्राजवत्सोऽयं ममात्मैत्यवगम्यताम् ॥ ८.६७ ॥
 मायोपाधौ स्थिते तस्य मिथ्यात्वं बुद्ध्यते ततः ।
 संसारी श्रुवन्नेशः स्वानन्दैकरसो ज्ययम् ॥ ८.६८ ॥
 अप्पण्डितैकरसानन्दो मुक्तोऽयं स्वात्मदृष्टितः ।
 संसारिदृष्ट्या सर्वेश इति विद्धि प्रतर्दन ॥ ८.६९ ॥
 धन्वानुग्रहतः सोऽभूत्कृतकृत्यः प्रतर्दनः ।
 ऐतद्व्याख्यानतस्तुष्याद्विधातीर्थमडेभ्ररः ॥ ८.१०० ॥
 इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 कौषीतकीशाभा विवरणे धन्वप्रतर्दनसंवादो नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

८. कौषीतकीशाभोपनिषद्विवरणो नाम नवमोऽध्यायः ।

राजा बालाक्ये प्राड विप्राय ब्रह्मवेदनम् ।
 कौषीतक्याभ्याशाभायामत्र स्पष्टीकरोमि तत् ॥ ८.१ ॥
 दृप्तो बालाकिरपरब्रह्मवित्स कदायन ।
 अजातशत्रुं काशीशं बुभोधयिषुरागतः ॥ ८.२ ॥
 अजातशत्रुर्ब्रह्मात्मवेदनाच्छौर्यतोऽपि य ।
 अन्तर्बलिश्च निःशत्रुः काश्यां राजा बभूव सः ॥ ८.३ ॥
 गर्गगोत्रजविप्रोऽयं बालाकिनैव तत्त्ववित् ।
 किन्तु प्राणोपासकोऽयं दर्पोण मलतावृतः ॥ ८.४ ॥
 राजन् बुभुत्सवे तुभ्यं परं ब्रह्म ब्रुवाण्यडम् ।
 इत्युक्त्वादित्यपुरुषं ब्रह्मोपास्वेत्यवोचत ॥ ८.५ ॥
 राजा निवार्य तं प्राड क्लं ध्येयगुणानपि ।
 अेवं पञ्चदश ब्रह्माण्यथ्यत्रासाववोचत ॥ ८.६ ॥
 यन्त्रे विद्युति मेघे षे वायावन्नौ जलेऽपि य ।
 आदर्शो भ्रवणो गन्तुशब्दे छायाकृतावपि ॥ ८.७ ॥

दैले स्वप्ने दक्षिणोऽक्षिण्यपि वामेऽब्रवीत्कमात् ।
 सर्वत्र राज्ञा प्रत्युक्तो विप्रस्तूष्णीमवस्थितः ॥ ८.८ ॥
 अजातशत्रू राजा तं परब्रह्मविद्वुक्तवान् ।
 परं ब्रह्म वदित्वामीत्युक्तिस्तव मृषा भवेत् ॥ ८.९ ॥
 जगतः पुरुषाणां यं कर्तुं ब्रह्मेति बुद्ध्यताम् ।
 आलाङ्किः परविद्यार्थं राजानमुपसन्नवान् ॥ ८.१० ॥
 राजा नाङ्गीयकारैतत्स्वजातेरधमत्वतः ।
 गुरुत्वं नास्ति मे तुभ्यं ब्रह्म विज्ञापयाम्यहम् ॥ ८.११ ॥
 धृत्युक्त्वा पाणिना विप्रमादायान्तःपुरं गतः ।
 सूत्रात्मैव परं ब्रह्म प्राणो षुव धृतीदृशः ॥ ८.१२ ॥
 आलाङ्केनिश्चयस्तस्य व्यावृत्तौ सुममागतौ (स्पष्टमाहृतम्) ।
 सुषुप्ते पुरुषे प्राणो न लीनयक्षुरादिवत् ॥ ८.१३ ॥
 षुवश्चेत्प्रतिबुद्ध्येत समाहृतः स्वनामभिः ।
 धृति मत्वाह्वयप्राणं शास्त्रीयैस्तस्य नामभिः ॥ ८.१४ ॥
 नोत्तस्थौ स पुमान् किन्तु शिष्य एवात्र पूर्ववत् ।
 यष्टयासौ ताडितः सुमः समुत्तस्थौ त्वरान्वितः ॥ ८.१५ ॥
 यथा भस्मावृतो वह्निर्वायुना ज्वाल्यते तथा ।
 प्राणो नात्मा बोधहीनो घटवद्वस्तु बुद्ध्यते ॥ ८.१६ ॥
 धन्द्रियैः सङ्घितो भोक्ता षुवोऽसौ येतनत्वतः ।
 द्वा सुपर्णोति मन्त्रेण येतनौ द्वावुदीरितौ ॥ ८.१७ ॥
 तयोरन्यतरौ भोक्ताऽनश्नन्नन्यः प्रकाशते ।
 शिखायावानलङ्कारो व्यासो जागरणे पुमान् ॥ ८.१८ ॥
 धन्द्रियैर्विषयान् बुद्ध्येते तं भोक्तारमबुद्ध्यत ।
 प्राणात्मवेद्यसौ भोक्तृबोधेनैवातिविस्मितः ॥ ८.१९ ॥
 बुद्ध्यं ब्रह्मेति सन्तुष्टो नान्यत्प्रष्टुमपैक्षत ।
 ज्ञापयिष्येऽहमित्येवं राज्ञा तस्मै प्रतिश्रुतम् ॥ ८.२० ॥
 शिष्टिं बोधयितुं तस्मात्स्वयं प्रश्नांश्चकार सः ।

मन्धरीरपि यः श्रोता श्रद्धालुर्विनयान्वितः ॥ ८.२१ ॥
अपृष्टेनापि वक्तव्या तस्मै विद्यैति शास्त्रधीः ।
यो भोक्ताऽत्रोत्थितः सोऽयं क्वाऽशयिष्ट पुरा क वा ॥ ८.२२ ॥
अभूद्धीरछिता सुप्तिः कुतो वाऽगाद्यं पुमान् ।
बालाकिना अविज्ञातमिदं सर्वमिति स्वयम् ॥ ८.२३ ॥
निश्चित्य त्रितयस्यास्य निर्णयं स्पष्टमब्रवीत् ।
दृष्टयं कमलाकारं देहमध्येऽस्त्यधोमुभम् ॥ ८.२४ ॥
नाऽयस्तस्माद्विनिर्गत्य व्यापुवन्त्यभिलं वपुः ।
अलङ्कारोपाधिरात्मा जिवो भूत्वा दृष्टि स्थितः ॥ ८.२५ ॥
नाऽीभिः प्रसृतः सोऽक्षैर्जनन् जागरणे स्थितः ।
बाल्यभोगप्रदं कर्म यदा क्षीणं तदा पुनः ॥ ८.२६ ॥
वासनाभोगे कर्मण्युद्धुष्टे स्वप्नभागभवेत् ।
स्वप्ननाडीष्ववेक्ष्याथ कर्मणोऽस्यापि सङ्ख्यात् ॥ ८.२७ ॥
दृष्टि सङ्गोयमाप्नोति सा सुषुप्तिरितीर्यते ।
नाऽीमूलानि हृत्पद्मे पुरीतद्वेष्टितेऽवसन् ॥ ८.२८ ॥
यानि तेषु प्रविश्यान्तर्लीयते परमात्मनि ।
परमात्मा स्वतः पूर्णः सख्येदानन्दलक्षणः ॥ ८.२९ ॥
सोऽलङ्कारपरिच्छिन्नो जिवत्वारोपवान् भवेत् ।
अज्ञानकार्योऽलङ्कारोऽवस्थितः क्लृप्तये ॥ ८.३० ॥
कृलदे कर्मणि क्षीणे लीयतेऽसौ स्वकारणे ।
पूर्णेनैक्यमवाप्नोति परिच्छिन्नो यथा घटे ॥ ८.३१ ॥
नष्टे घटाकाशे ऐक्यं विद्यता मलता भ्रजेत् ।
यदा न कञ्चन स्वप्नं पश्येत्सुप्तस्तदाऽपिलम् ॥ ८.३२ ॥
विषयेन्द्रियजातं यत्तत्प्राणे प्रविलीयते ।
प्राणशब्दो वायुमाल परमात्मानमध्यसौ ॥ ८.३३ ॥
प्रकृष्टयेष्टाडेतुत्वमुभयत्रापि विद्यते ।
वायौ श्वासक्रियाः सर्वाः सृष्टिस्तु परमात्मनि ॥ ८.३४ ॥

दृष्टिभेदाद्भवयोश्चाक्षलयो वक्तुं हि शक्यते ।
 सुप्तस्याक्षलयः प्राणवायविति तटस्थधीः ॥ ९.३५ ॥
 अद्वैते द्वैतविलयं मन्यते सुप्त उत्थितः ।
 सुप्ताभिप्रायमाश्रित्य परात्मनि जगल्लयः ॥ ९.३६ ॥
 श्रुत्युक्तस्तेन पूर्वोक्तप्रश्नयोरुत्तरं भवेत् ।
 कैषोऽशयिष्ठ कुत्रेयं सुप्तिस्तत्रोत्तरं क्मात् ॥ ९.३७ ॥
 परामात्मन्यशयिष्ठाऽबूदज्ञाने सुप्तिरित्यदः ।
 परिच्छिन्नस्य पूर्णात्मतादात्म्यं शयनं भवेत् ॥ ९.३८ ॥
 साडङ्कारस्य जगतो विलयः सुप्तिरुच्यते ।
 कुत आगादिति प्रश्नस्योत्तरं दृश्यतामिदम् ॥ ९.३९ ॥
 अज्ञानेनावृतात्पूर्णादागच्छति परात्मनः ।
 यदा प्रबुद्ध्यते सुप्तस्तदात्रोर्विस्फुलिङ्गवत् ॥ ९.४० ॥
 प्राणा यथायथं तस्माज्जायन्ते परमात्मनः ।
 प्राणाभिमानिदेवानामञ्ज्यादीनां जनिस्ततः ॥ ९.४१ ॥
 लोकायन्ते विषया अक्षैस्ते देवेभ्यः समुद्रताः ।
 सर्वसाधारणः सर्गं अेकः प्रातिस्विकोऽपरः ॥ ९.४२ ॥
 आकाशादिक्रमादाद्यः प्राणादिक्रमतोऽपरः ।
 सर्वेषां प्राणिनां कर्मक्षये स्यात्प्रलयो मडान् ॥ ९.४३ ॥
 पुनः कर्मोद्भवे तेषां स्यान्मडासृष्टिरीश्वरात् ।
 अेकस्य कर्मणि क्षीणे प्रलयः सुप्तिनामभूत् ॥ ९.४४ ॥
 पुनः कर्मोद्भवे तस्य सृष्टिः स्याज्जागराभिधा ।
 अद्वैततत्त्वबोधाय सृष्टिः सर्वत्र कथ्यते ॥ ९.४५ ॥
 अल्पा सा मडती वास्तु सद्द्वैतं विबुद्ध्यते ।
 प्रौढस्य राजगोडस्य द्वारं स्यात्पुरतो मडत् ॥ ९.४६ ॥
 पृष्ठतोन्तःपुरद्वारं योरद्वाराभ्यमल्पकम् ।
 मडाद्वारेण सडसा दुर्लभं राजदर्शनम् ॥ ९.४७ ॥
 जनसम्मर्दभाडुल्याद्द्वाराणां यं बडुत्पतः ।
 अल्पद्वारे स्वामिभक्तो ङडाद्राजानमीक्षते ॥ ९.४८ ॥

दृष्टिसृष्टयानुभूत्यर्था वेत्यात्मानं तथा उठात् ।
 मडासृष्ट्या तत्पदार्थमादौ ज्ञात्वा तथा पुनः ॥ ८.४८ ॥
 त्वम्पदार्थं शोधयित्वा वाक्याद्बोधो विलम्बते ।
 तस्मादिडाजतशत्रुर्बावाडेरविलम्बतः ॥ ८.५० ॥
 प्रत्यग्रभ्रमत्वबोधार्थं दृष्टिसृष्टिमवोचत ।
 सुभावासीधेदज्ञानमडङ्गारलयोऽत्र छि ॥ ८.५१ ॥
 सोऽडङ्गारः कर्मभोगकाले स्यात्पुनरुद्गतः ।
 तेनावच्छिन्न आत्मापि कर्ता भोक्तापि पूर्ववत् ॥ ८.५२ ॥
 भोक्तुरात्मन उत्पन्नं भोगसाधनमिन्द्रियम् ।
 छिन्द्रियप्रेरको देवानुग्रहस्तत उद्गतः ॥ ८.५३ ॥
 अक्षेभ्योऽनुगृहीतेभ्यो लोका भान्ति समुद्गताः ।
 सेयं प्रातीतिकी सृष्टिस्तस्माज्जाता ततः स्वयम् ॥ ८.५४ ॥
 जगत्तदा परात्मेति क्षणाद्बालोऽपि बुध्यते ।
 छिन्नरो मडिभोपेतः सोऽप्यन्य एति वासना ॥ ८.५५ ॥
 धीमतां चिरमाउढा विथदाटिकमस्ततः ।
 छिं बडूक्त्याऽस्तु या काचित्सृष्टिः सा माथिकी तेतः ॥ ८.५६ ॥
 अद्वितीयानन्द आत्मा सुषुभावनुभूयते ।
 अडङ्गारो माथिको यस्तदवच्छिन्नयेतनः ॥ ८.५७ ॥
 आत्मा जगरेणो कृत्स्नमानभं व्याप्नुयाद्गपुः ।
 गूढोऽग्निररणौ व्यापी तथा सुमौ चित्तिर्वपुः ॥ ८.५८ ॥
 व्याप्नोत्यविधया गूढा जगरे क्षुरवत्स्थिता ।
 नापितस्य क्षुराः पात्रे स्पष्टा भान्ति पृथङ्स्थिताः ॥ ८.५९ ॥
 यक्षुरादिषु चित्त्वेषाः स्पष्टा भान्ति पृथक्तथा ।
 सर्वेऽपि करणात्मानः कर्त्रात्मानमिमं सदा ॥ ८.६० ॥
 अनुसृत्यैव तिष्ठति श्रेष्ठिनं स्वजना एव ।
 पुत्रमित्रादिभिः स्वीयैः सार्धं श्रेष्ठी धनी सदा ॥ ८.६१ ॥
 भुङ्क्ते तेऽपि तद्विष्टार्थं कुर्वन्तो भोजयन्ति तेम् ।

अवेऽं श्रुवः स्वकीयाक्षैः सार्धं शब्दादिकान् सदा ॥ ८.६२ ॥

भुङ्क्तेऽक्षाणि य शब्दादीन्गृह्णन्ति स्वामितुष्टये ।

यत्र तिष्ठति भोक्तासौ सुप्तौ जागरणे पुनः ॥ ८.६३ ॥

यस्माद्दुदेति सोऽद्वैतः परमात्मेति बुद्ध्यताम् ।

इत्थमद्वैतबोधार्थमलङ्कारे परेश्वरः ॥ ८.६४ ॥

स्पष्टचित्प्रतिबिम्बोऽभूदिति श्रुत्यन्तरे श्रुतम् ।

यावदद्वैतमात्मानमिन्द्रो नैव विजज्ञिवान् ॥ ८.६५ ॥

असुरा बहिरन्तस्थास्तावदव्यभवन्निभम् ।

अडिष्टा असुराः स्वर्गे स्थितमेनं बभाधिरं ॥ ८.६६ ॥

आन्तरा असुराश्चित्ते कामाद्या द्युःपदायिनः ।

यदा विजज्ञावात्मानमसुरानभिलांस्तदा ॥ ८.६७ ॥

उत्वा जयेन देवानां श्रेष्ठयं स्वाराज्यमाप्तवान् ।

अजातशत्रुतामेति जातब्रह्मात्मबोधतः ॥ ८.६८ ॥

अन्तर्बहिर्वा कः शत्रुर्मम सर्वात्मदर्शिनः ।

ब्रह्माद्याः स्थावरान्ता ये प्राणिनो मम ते वपुः ॥ ८.६९ ॥

कामक्रोधादयो दोषा जायेरन्मे कुतोऽन्यतः ।

असुराणां स्वात्मतामावसुरत्वं उतं भवेत् ॥ ८.७० ॥

अयमेव जयस्तस्य देवेभ्यः श्रेष्ठता ततः ।

अद्वैतमपराधीनं स्वराट् स्यात्ते न तत्त्ववित् ॥ ८.७१ ॥

आत्मानं बोधयित्त्वैषामधिपोऽधिकपालनात् ।

नैतद्दिन्द्रस्य माहात्म्यं किन्तु ज्ञानस्य तत्त्वतः ॥ ८.७२ ॥

अन्योऽप्यद्वैतमात्मानं वेत्ति येदिन्द्रवद्भवेत् ।

अजातशत्रुर्बालार्किं विप्रमित्थमवोधयत् ॥ ८.७३ ॥

तथैवोत्तमतागर्वं त्यक्त्वा नानीत बुद्धिमान् ।

विद्वानध्युपसन्नाय दद्याद्विधां मडादरात् ॥ ८.७४ ॥

देयात्ताभ्यां स्वभावं तं विधातीर्थमलेश्वरः ॥ ८.७५ ॥

इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे

कौषीतकीशांभोपनिषद्विवरणो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

१०. मैत्रायणीयशांभाविवरणो नाम दशमोऽध्यायः ।

मैत्रायणीयनाम्नी या शांभा सा याजुषी मता ।
 तस्यां शाकायन्य मुनिर्बोधयामास भूपतिम् ॥ १०.१ ॥
 बृहद्रथः स्वस्य राज्ञ्ये पुत्रं संस्थाप्य निर्गतः ।
 वने मडत्तपस्तम्वा विद्यार्थं मुनिमाययौ ॥ १०.२ ॥
 अशाश्रुतं शरीरं मे कदा यायात्ततः पुरा ।
 ज्ञास्याम्यात्मानमात्मज्ञो मुनिर्मा बोधयिष्यति ॥ १०.३ ॥
 धृत्यभिप्रेत्य साष्टाङ्गं प्रणिपत्य भुवि स्थितः ।
 वृणीष्व वरमित्युक्तो वृतवानात्मवेदनम् ॥ १०.४ ॥
 राज्ञां भोगप्रधानानामात्मज्ञानं सुदुःशकम् ।
 वृणीष्व कामानित्युक्तः स मुनेः पादमग्रीहीत् ॥ १०.५ ॥
 पादं स्वमूर्ध्निवस्थाप्य स्ववैराग्यं प्रकाशयन् ।
 आधारे करण्ये दोषानवोयद्भोक्तृभोग्ययोः ॥ १०.६ ॥
 भोगाधिकरणं देवस्तस्य दोषा इति स्फुटाः ।
 अस्थिरमस्नायुमज्जामांसशुक्लाद्योऽपिलाः ॥ १०.७ ॥
 बीभत्साकाराणान्येषु मज्जता भुज्यते कथम् ।
 विट्पूर्णाभाते मग्नः सन् भुङ्क्ते कोऽपि न बुद्धिमान् ॥ १०.८ ॥
 पुरा त्वविद्ययाख्यन्नदोषोऽहं भुक्तवांस्ततः ।
 बालोऽपि मूढो यत्किञ्चिदधाद्विष्टादिकं तथा ॥ १०.९ ॥
 भोगाधिकरण्ये दोषा आसतां भोगसाधने ।
 चित्तेऽपि बहवो दोषा वर्तते हि निरन्तरम् ॥ १०.१० ॥
 कामक्रोधौ लोभमोहौ विषादेष्याभयादयः ।
 ये सन्त्येतैर्ग्रस्तचित्ते भोगिनः किं सुखं भवेत् ॥ १०.११ ॥
 श्रूयन्तां भोक्तृदोषाश्च भोक्तारो बहवो मताः ।
 देहाभिमानिनो ज्ञुवा अधमा मध्यमोत्तमाः ॥ १०.१२ ॥

दृष्टिद्रा अधमा ज्ञेया मध्यमाश्चकवर्तिनः ।
 गन्धर्वाद्या उत्तमाः स्थुस्ते सर्वेऽपि क्षयिष्णवः ॥ १०.१३ ॥
 उत्पन्नध्वंसिनो यद्गतस्युर्दशमशकादयः ।
 तथैव सर्वभोक्तारो भ्रियन्ते स्वायुषः क्षये ॥ १०.१४ ॥
 भोक्ता न भ्रियते किन्तु देह अवेतिचेच्छृणु ।
 देहस्थस्यैव भोक्तृत्वं तत्रश्येद्रुपुषा सह ॥ १०.१५ ॥
 दृष्टिद्राणां भोगलेतुः श्रीर्भृत्याश्च न सन्त्यथ ।
 सुधुम्भ्रप्रमुખानां विद्यन्ते यकवर्तिनाम् ॥ १०.१६ ॥
 एति येत्सन्तु सर्वेषां मिषतमेव मध्यमः ।
 भ्रियते यकवर्ती तां सन्त्यज्य मडतीं भ्रियम् ॥ १०.१७ ॥
 अन्तर्धानादिशक्तिश्चेद्रन्धर्वादिषु विद्यते ।
 विद्यतां नाम मृत्युस्तु तेषां शास्त्रेषु कथ्यते ॥ १०.१८ ॥
 भोक्तृणां नश्वराणां को भोगः स्थान्मृत्युचिन्तया ।
 शयानो भुवि नो कश्चिन्मुमूर्षुर्धनमिच्छति ॥ १०.१९ ॥
 तिष्ठत्वसौ भोक्तृदोषो भोग्येऽपि श्रूयतामयम् ।
 अभ्यिगिर्यादिकं सर्वं नश्वरं किमुतेतरत् ॥ १०.२० ॥
 दोषान् सोढ्वा सकृद्भुक्तः संसारो नश्यतीति येत् ।
 न भोगैराश्रितस्यास्य संसारवृत्तिदर्शनात् ॥ १०.२१ ॥
 भोगकाले कृतं कर्म कुतो जन्म ददाति नो ।
 अन्धकूपस्थितो भेक एवालं संसृतिस्थितः ॥ १०.२२ ॥
 संसारकूपपतितमस्माद्दुष्टर्तुमर्हसि ।
 त्वमेव गतिरस्माकमन्या कापि न विद्यते ॥ १०.२३ ॥
 राज्ञोऽस्य तीव्रवैराग्यं दृष्ट्वा मुष्याधिकारिताम् ।
 तमाह कृतकृत्यस्त्वमात्मज्ञोऽसि न संशयः ॥ १०.२४ ॥
 यज्ञदानादि कृत्यं ते जातं विविदिषोदयात् ।
 सकृदं न पुनः कर्म कर्तव्यं तेऽत्र विद्यते ॥ १०.२५ ॥
 विषयासक्तिरेवास्य ज्ञानस्य प्रतिबन्धिका ।
 अेषा तु नास्ति ते ज्ञानं उस्तप्राप्तमिव स्थितम् ॥ १०.२६ ॥

संसारलेयतां बुद्ध्या त्यक्ते तस्मिन्नशेषतः ।
योऽवशिष्टो भाति सोऽयमेवात्मेत्यवगच्छ भोः ॥ १०.२७ ॥
अवशिष्टोऽयमात्मासावडमित्येव गम्यते ।
मतभेदादडम्बुद्धिर्बुद्ध्यस्त्यत्र को भवेत् ॥ १०.२८ ॥
देलः कर्ता य साक्षीति त्रयो वादिभिरीरिताः ।
आत्मानस्तेषु कतमो भवतोऽभिमतो वद ॥ १०.२९ ॥
साक्ष्यात्माभिमतो नासौ तयोर्दोषास्त्वयेरिताः ।
संसारान्तःपातिनौ तौ न तयोरात्मतोयिता ॥ १०.३० ॥
याक्षुषव्यवहारेऽस्य भासकत्वेन साक्षिता ।
विवेक्तुं शक्यते तस्मादक्षुषपाधौ स उच्यते ॥ १०.३१ ॥
देलमध्येऽस्ति हृत्पत्रं नाऽयीतमधोमुपमम् ।
नाऽयस्तूर्ध्वमधश्चैतं देलं व्याप्य व्यवस्थिताः ॥ १०.३२ ॥
अलङ्कारोऽत्र चिद्युक्तः कर्ता भोक्ता हृदि स्थितः ।
मनोऽन्तःकराणं स्थित्वा हृदि वृत्त्या अडिर्गजेत् ॥ १०.३३ ॥
रश्मिवत्प्रसृता वृत्तिर्नाऽयाप्रोत्यक्षिगोलकम् ।
अस्वतन्त्रा अडिश्चक्षुरिन्द्रियेण सल प्रजेत् ॥ १०.३४ ॥
वृत्त्यवच्छिन्नयैतन्यं घटाकाशवदेतया ।
वृत्त्या सल अडिर्गत्वा तत्राज्ञानं नुदेत्क्षणात् ॥ १०.३५ ॥
तद्भ्रूत्यागमनात्पूर्वमज्ञानेन समावृतम् ।
आख्यं जगत्तदज्ञानं तथा वृत्त्याऽपसर्यते ॥ १०.३६ ॥
वर्तिनिष्ठो यथा दीपस्तमो नाशयते तथा ।
यैतन्यं वृत्तिनिष्ठं यत्तदज्ञानस्य नाशकम् ॥ १०.३७ ॥
अेष हृन्निष्ठयैतन्यपदार्थोऽक्षणा अडिर्गतः ।
व्यापूवन्निष्पिलं तत्र व्यथां नाप्नोति काञ्चन ॥ १०.३८ ॥
प्रतिकूलान्तु विषयाद्या व्यथा सा तु मानसी ।
न यैतन्यगतेत्येवमायार्थाः स्पष्टमभ्रुवन् ॥ १०.३९ ॥
दुःखी यदि भवेदात्मा कः साक्षी दुष्मिनो भवेत् ।

दुःप्तिनः साक्षिता नैव साक्षिणो दुःप्तिता तथा ॥ १०.४० ॥

नर्ते स्याद्विडियां दुःप्ती साक्षिता का विकारिणः ।

धीविडियासलस्राणां साक्ष्यतोऽलमवडियः ॥ १०.४१ ॥

यः साक्षी चित्तपदार्थोऽसौ श्रुवात्मा तस्य श्रुवता ।

अलङ्कारेण तादात्म्यभ्रान्त्यैव परिकल्पिता ॥ १०.४२ ॥

आत्मा लङ्कारदेहाभ्यां युक्तः कल्पितः पुरा ।

विवेचितः स्थूलदेहादीषु प्रसीदति ॥ १०.४३ ॥

बोधयित्वा श्रुवतत्त्वं श्रुवस्य भ्रमरूपताम् ।

बोधयामास सोऽप्यात्मा स्वेन रूपेण तिष्ठति ॥ १०.४४ ॥

अलङ्काराद्विक्तश्चेत्तदा सम्यक् प्रसीदति ।

आधिव्याध्याभ्यकालुष्यं न चिन्मात्रेऽस्ति डिञ्चन ॥ १०.४५ ॥

शेष साक्षी सम्प्रसादो देहद्वयसमुत्थितः ।

शास्त्रसिद्धं परं भ्रम ज्योतिः प्राप्नोति वाक्यतः ॥ १०.४६ ॥

मत्तोऽन्यद्भ्रम परमं स्वप्रकाशमिति भ्रमः ।

पुरासीत्तत्त्वमस्यादिव्याक्येनासौ निवर्तते ॥ १०.४७ ॥

अभ्रमत्वभ्रमापायो ज्योतिः प्राप्तिरितीर्यते ।

ततोऽयं भ्रमण्णा स्वेन रूपेण व्यवतिष्ठते ॥ १०.४८ ॥

अेवं व्यवस्थिते योऽसावात्मानुभवगोचरः ।

स अेव मृतिभीत्यादिरुडितं भ्रम नेतरत् ॥ १०.४९ ॥

श्रवाणं मननं ध्यानं विधायाः साधनं त्रयम् ।

अज्ञानं संशयो भ्रान्तिरित्येतेषां निवर्तकम् ॥ १०.५० ॥

गुरुपदेशश्रवाणादज्ञानं विनिवर्तते ।

उपपत्तिपरामर्शात्संशयानां निवर्तनम् ॥ १०.५१ ॥

निरन्तरध्यानतस्तु नश्यति भ्रान्तिवासना ।

राजन्ते श्रवाणं जातं मननं कुरु यत्नतः ॥ १०.५२ ॥

प्रमाणे सम्प्रदाये वा तत्त्वे वा संशयो भवेत् ।

उदितेऽनुदिते वेति लोमः शास्त्राद्विकल्पितः ॥ १०.५३ ॥

न तथा ब्रह्मविद्येयं सर्वोपनिषदीरणात् ।
 न प्रमाणे संशयोऽतः सम्प्रदायेऽपि नास्त्यसौ ॥ १०.५४ ॥
 शाभाप्रवर्तको मैत्रो मध्यमाह न यापरः ।
 सोऽपि किञ्चिदुपाप्यानमुदाहृत्य ममाब्रवीत् ॥ १०.५५ ॥
 तत्त्वस्य संशयोऽपैति तदाप्यानमिदं शृणु ।
 मुनयो वालभिव्या ये ते प्रजापतिमब्रुवन् ॥ १०.५६ ॥
 अयेतनं शरीरं तत्केन येतनवत्कृतम् ।
 प्रेरको वास्य को ब्रूहीत्युक्तः प्रत्यब्रवीदसौ ॥ १०.५७ ॥
 वेदानामुत्तरे भागे श्रूयते परमेश्वरः ।
 स करोत्युभयं तस्य तात्त्विकं रूपमुच्यते ॥ १०.५८ ॥
 अज्ञानमिश्रणाभावात्शुद्धः पापविवर्जनात् ।
 पूतो रुपेण नाम्ना यः लीनत्वाच्चून्यमुच्यते ॥ १०.५९ ॥
 शान्तः कोधादिराडित्याद्यप्राणोऽयेष्टकत्वतः ।
 ईशात्वोपाधिराडित्यादनीशात्मा स्वतो भवेत् ॥ १०.६० ॥
 कार्योपाधिरयं श्रुवः कारणोपाधिरीश्वरः ।
 कार्यकारणतां छित्वा पूर्वाभोधोऽवशिष्यते ॥ १०.६१ ॥
 देशात्कालाद्द्रस्तुतश्च परिच्छेदविवर्जनात् ।
 अनन्तोऽपक्षयाभावाद्योऽयलनात्स्थिरः ॥ १०.६२ ॥
 नित्यस्कूर्त्या शाश्वतोऽयमजो जन्मादिवर्जनात् ।
 स्वतन्त्रो न पराधीनः स्वमहिम्न्येव तिष्ठति ॥ १०.६३ ॥
 महिमाश्चर्यरूपत्वाद्यभाण्डैकरसात्मता ।
 आधारान्तरराडित्यात्स्थितिरत्रोपचर्यते ॥ १०.६४ ॥
 अनिश्चस्येद्दृशस्यैतद्देहनिर्वडणं कथम् ।
 एति चेत्स्वांशरुपेण देहेऽवस्थाय निर्वडेत् ॥ १०.६५ ॥
 स एवोक्तो देहसाक्षी बिद्भृद्भिरनुभूयते ।
 नेतरैः सूक्ष्मरूपोऽयमिन्द्रियाविषयत्वतः ॥ १०.६६ ॥
 पूर्वात्वात्पुरुषाप्येऽसौ देहे स्वांशेन वर्तते ।
 बुद्धिपूर्वं यथा सुमः स्वेच्छया प्रतिबुध्यते ॥ १०.६७ ॥

अध्यापकः प्रदोषेषु मध्यरात्रे प्रबुद्ध्यते ।
 स्वेच्छया परमात्मापि तथात्रांशेन वर्तताम् ॥ १०.६८ ॥
 प्रतिदेहं तु चिन्मात्रो घटाकाश एव स्थितः ।
 देहं साक्षितया ज्ञानन् क्षेत्रज्ञ इति कथ्यते ॥ १०.६९ ॥
 सङ्कल्पाध्यवसायाभिमानैरेषोऽनुमीयताम् ।
 सर्वैरक्षैरुपेतत्वात्सङ्कल्पाद्यस्य सम्भवेत् ॥ १०.७० ॥
 तेनावच्छिन्नयैतन्यरूपेणोदं वपुः सदा ।
 येतनीकृत्य कार्येषु प्रेर्यतेऽश्चैर्यथा रथः ॥ १०.७१ ॥
 अप्पण्डितैकरसस्यांशो नेति चेत्स्रूयतामिदम् ।
 अप्पण्डितैकरसात्मैव माययेश्चरतामगात् ॥ १०.७२ ॥
 मायाया अनृतत्वेन नाप्पण्डित्वं विरुद्ध्यते ।
 मायायां स्वच्छरुपायामात्मायं प्रतिभिम्बति ॥ १०.७३ ॥
 तदुपाधिक एशोऽभूत्सृष्टेः प्रागेक एव सः ।
 अतो नारमतैकाकी राजामात्यादिको यथा ॥ १०.७४ ॥
 धूतकीडामिवेशोऽसौ सृष्टिकीडामवैक्षतं ।
 द्रव्यान्तरमुपादानमदृष्ट्वा स्वं व्यचारयत् ॥ १०.७५ ॥
 अडु स्यामडमेवात्र प्रजाडुपीति चिन्तयन् ।
 देहानसृजत स्थूलान्याषाणप्रतिमा एव ॥ १०.७६ ॥
 स्वयमेव यथा स्वप्ने गिरिनद्यादिरुपतः ।
 कल्पितो भात्यसावात्मा भात्वेवं अडुउपतः ॥ १०.७७ ॥
 ज्ञानडियाशक्तिडीना देहाः कीडार्थमक्षमाः ।
 एत्यालोय्य डियाशक्तिः प्राणो भूत्वान्तराविशत् ॥ १०.७८ ॥
 आसाधोगत्यन्नसाम्योद्गारादिव्याप्तिसिद्धये ।
 पञ्चधा व्यभजत्प्राणं प्राणोपाधिक एश्वरः ॥ १०.७९ ॥
 उपांशन्तर्यामिसंज्ञौ त्रुडौ द्वौ सोमयाजिनः ।
 नियतौ तद्द्रष्टृश्चासनिश्चासौ प्राणिनामपि ॥ १०.८० ॥
 लोडकारः स्वडस्ताभ्यां पर्यायेण दृतिद्वयात् ।

वह्निं ज्वालयते यद्गज्जठरो ज्वालयतेऽनलः ॥ १०.८१ ॥
 निश्चासोऽच्छ्वासासन्दीप्तो भुक्तं पाययतेऽनलः ।
 षशस्य जठराग्नित्वाकारो भगवतेरितः ॥ १०.८२ ॥
 अलं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देवमाश्रितः ।
 प्राणान्पाययत्युक्तः पयाम्यन्नं यतुर्विधम् ॥ १०.८३ ॥
 कर्णौ पिधाय यं घोषं शृणोत्यन्तः स जठरात् ।
 वह्निर्जतो भुभूर्भुस्तु नैनं घोषं शृणोति हि ॥ १०.८४ ॥
 औषधयोपेतं पञ्चविधप्राणविद्गामिधं वपुः ।
 प्राणोपाधिकचिद्रूपो ज्ञानशक्त्यापि युज्यते ॥ १०.८५ ॥
 ततो मनोमयो भूत्वा सत्यसङ्कल्पतां प्रजेत् ।
 यत्सङ्कल्पयते श्रवस्तत्करोत्येव सर्वथा ॥ १०.८६ ॥
 लृष्टि स्थितः सन् शब्दादीन् भुञ्जेऽलं विषयानिति ।
 सङ्कल्प्याक्षाणि सृष्ट्वा तैर्भुङ्क्तेऽक्षैर्विषयान् सदा ॥ १०.८७ ॥
 देहो रथः पञ्च उयास्तस्य कर्मेन्द्रियाणि हि ।
 ज्ञानेन्द्रियाणि यानि स्युस्तानि बन्धनरज्जवः ॥ १०.८८ ॥
 मनोऽत्र सारथिः सर्वैरवच्छिन्नेशतां प्रजन् ।
 सिदात्मा येतनं देहं कृत्वा प्रेरयते सदा ॥ १०.८९ ॥
 तस्यापाये मृतो देहोऽयेतनो न प्रवर्तते ।
 सिद्धशस्य प्रेरकत्वं अवीति भगवान् स्फुटम् ॥ १०.९० ॥
 भ्रमैवांशो श्रवणोऽपि श्रवणोऽपि सनातनः ।
 मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ॥ १०.९१ ॥
 अवच्छिन्नसिदात्माऽसौ स्वतो नेच्छति किञ्चन ।
 न भुङ्क्ते सुभङ्गो य तस्मिन्नारोप्यतेऽपिलम् ॥ १०.९२ ॥
 सर्वेष्वपि शरीरेषु भाति तद्भ्रमवानिव ।
 न तिष्ठति स्वतस्तेषु नापि तद्भ्रमसंयुतः ॥ १०.९३ ॥
 ज्ञानेन्द्रियैर्नदृश्योऽयं ग्राह्यः कर्मेन्द्रियैर्न य ।
 स्वरूपसौक्ष्म्यादव्यक्तो वेदान्तैरेव ब्रुध्यते ॥ १०.९४ ॥

निर्ममत्वात्सर्वगोऽपि शरीरेषु च तिष्ठति ।
 अकर्ताऽप्यनभिज्ञैस्तु कर्तृवासौ विभाव्यते ॥ १०.८५ ॥
 वेदानामुत्तरे भागे एत्यादिअथवर्णितम् ।
 आत्मनो वास्तवं रूपं कर्तृत्वं नास्य विद्यते ॥ १०.८६ ॥
 स सर्वोपनिषत्सिद्ध ओष षडुपलभ्यते ।
 शुद्धः स्थिरोऽयलो नास्य कर्मलोऽस्ति कश्चन ॥ १०.८७ ॥
 अव्यमो निःस्पृहस्तूष्णीमुदासीन एव स्थितः ।
 स्वस्थ विक्षेपराहित्यादित्यात्मानं प्रपश्यत ॥ १०.८८ ॥
 ईदृशोऽप्यज्ञदृष्ट्याऽसौ सत्त्वादिगुणधारिणः ।
 मायापटेन सञ्चन्नो भुञ्जान एव लक्ष्यते ॥ १०.८९ ॥
 एत्थं भोषितवानेष वालभिव्यान्प्रजापतिः ।
 तत्त्वं बुद्ध्वाऽथ पप्रच्छुः कः संसारीति ते गुरुम् ॥ १०.९० ॥
 श्रूयतां परमात्मोक्तस्तस्मादन्योऽस्ति कश्चन ।
 भूतात्माप्यो निःकृष्टोऽयं पुण्यपापकृत्वैर्युतः ॥ १०.९०१ ॥
 विप्रक्षत्रादिसद्योनिं श्वराडादिकामपि ।
 असद्योनिमवाप्नोति भूलोके जन्म येत्तदा ॥ १०.९०२ ॥
 अन्यत्र जन्म येत्तर्हि पुण्येन स्वर्गमश्नुते ।
 पापेन नरकं द्रष्टैरभिभूतः परिभ्रमेत् ॥ १०.९०३ ॥
 मानावमानौ शीतोष्णोद्भ्रान्नीत्यादिकानि हि ।
 यो भूतात्मोदितः सोऽथ विस्पष्टमभिधीयते ॥ १०.९०४ ॥
 अपञ्चीकृतभूतैर्यज्ज्ञातं सूक्ष्मं वपुर्हि तत् ।
 भूतैः पञ्चीकृतैर्जातं यत्तत्स्थूलमिदं वपुः ॥ १०.९०५ ॥
 ज्ञानाक्षाणां छियाक्षाणां वायूनां पञ्चकत्रयम् ।
 मनोऽडङ्गार एत्येवं लिङ्गं समदशात्मकम् ॥ १०.९०६ ॥
 अडङ्गारे भौतिके यथैतन्मं प्रतिभिम्बितम् ।
 स भूतात्माऽत्र चिद्विम्बं निर्लेपं ब्रह्म कथ्यते ॥ १०.९०७ ॥
 भूतात्मा प्रकृतेर्जातेर्गुणैरेषोऽभिभूयते ।
 तमोगुणाभिभूतत्वात्स्वात्मस्थं ब्रह्म नेक्षते ॥ १०.९०८ ॥

अधिष्ठानतया अङ्गमूतात्मन्यपि तिष्ठति ।
 पद्मपत्रे नीरबिन्दुरसंश्लिष्टो यथा तथा ॥ १०.१०८ ॥
 ईदृशोऽपीश्वरो मायायुक्तः सन् प्रेरयत्यमुम् ।
 भूतात्मानं स भूतात्मा विविनक्तीश्वरं न तम् ॥ १०.११० ॥
 सुभ्रैर्वेषयिडैः सत्त्वगुणोद्भूतैः प्रतृप्यति ।
 उद्रेके रजसः सोऽयं कलुषीकियते भृशम् ॥ १०.१११ ॥
 तदानीमतिआञ्जल्याल्लुप्यते ह्यभिलाङ्गलात् ।
 कृषिं प्रकम्य तां त्यक्त्वा तपः कुर्वस्यजेदृष्टः ॥ १०.११२ ॥
 तत्तत्कृते सस्पृष्टत्वात्प्यग्नौ नाप्रोत्यसौ सुभम् ।
 अलङ्कारेण बद्धः स्याज्जालेन विडगो यथा ॥ १०.११३ ॥
 संसारभ्रमणं तस्य प्रोक्तं शाभान्तरेष्वपि ।
 करणप्रेरकः कर्ता भूतात्मा संसरत्ययम् ॥ १०.११४ ॥
 चैतन्येन हि पूर्वोऽन सोऽन्तर्व्याप्तस्ततश्चिति ।
 भ्रान्त्यारोपेण संसारस्तत्रासौ न तु वास्तवः ॥ १०.११५ ॥
 दृष्टान्तोऽत्राग्निना व्याप्तो लोडपिण्डोऽभिधीयते ।
 तमलोडं मुद्गरेण लतं बद्धुविधं भवेत् ॥ १०.११६ ॥
 अलङ्कारे विद्याभासो भूतात्मा साक्षिभासितः ।
 ह्यन्यमानो गुणैः सत्त्वादिभिर्बद्धुविधो भवेत् ॥ १०.११७ ॥
 यज्जन्म योनिलक्षाणां भवेच्चतुरशीतिषु ।
 सोऽयं बद्धुविधो भावो लोडे दान्त्रकुहास्त्वत् ॥ १०.११८ ॥
 कुलालेन यथा यकं तथा मायाविना गुणाः ।
 सत्त्वाद्यः प्रेरिताः स्युस्तैश्च जन्मान्यनेकधा ॥ १०.११९ ॥
 लोडे मुद्गरघातेन नाग्नेर्बाधस्तथा गुणैः ।
 भूतात्मोपद्रवेणास्य साक्षिणो नास्त्युपद्रवः ॥ १०.१२० ॥
 अकैकदोषो नरको भवेद्भूतात्मनो मडान् ।
 मैथुनोद्भूत्यादिदोषाः प्रसिद्धा एव दैडिनाम् ॥ १०.१२१ ॥
 दैडे दोषा यथा चित्ते दोषास्तद्ददनेकशः ।

सम्मोडाधास्तामसाः स्युस्तृष्णाधा राजसा मताः ॥ १०.१२२ ॥

भूतात्मा तैः प्रेरितः संस्तैस्तैस्तामसराजसैः ।

कर्मभिर्बुद्ध्या द्देलानवाप्नोति पुनः पुनः ॥ १०.१२३ ॥

श्रुत्वा संसारिणं वालम्बित्वा विस्मयमाययुः ।

संसारस्य प्रतीकारं पप्रच्छुर्मुनयः पुनः ॥ १०.१२४ ॥

शाम्येद्भूतात्मता येन विदात्मत्वं तु शिष्यते ।

तमुपायं गुरोर्भ्रूढीत्युक्तः सन्गुरुरुक्तवान् ॥ १०.१२५ ॥

नधूर्म्यादिकदृष्टान्तैः संसारस्यायनिष्टताम् ।

मिथ्यात्वं य विनिश्चित्य ब्रह्मज्ञानाधिकारिताम् ॥ १०.१२६ ॥

या वेदेनोदिता विधा सा भूतात्मप्रतिष्ठिता ।

तपो योगः स्तुतिर्बोधश्चोक्तं वेदे यतुष्टयम् ॥ १०.१२७ ॥

स्वाश्रमोचितधर्मो यः स ओवास्य तपो भवेत् ।

शान्ताः स्युर्भोऽ तृष्णाधास्तेन तामसराजसाः ॥ १०.१२८ ॥

तच्छान्तौ सत्त्ववृद्धिः स्यात्सत्त्वेनैकाग्रता धियः ।

तयात्मतत्त्वानुभवस्ततो मुक्तो न संसरेत् ॥ १०.१२९ ॥

निरिन्धनाग्निव्य्येत्तं शाम्येद्योगेन कारणे ।

संस्कारमाशेषत्वान्न धीः संसर्तुमर्हति ॥ १०.१३० ॥

तदानीं श्रुवत्यैतन्मं ब्रह्मण्येकी भवेद्यथा ।

शवे जलं वह्निरग्नौ व्योम्नि व्योम स्थितं तथा ॥ १०.१३१ ॥

अद्वैतमनुभूयास्मिन्समाधौ व्युत्थितः पुनः ।

स्तुवन् सर्वात्मतां त ब्रह्मणोऽनुस्मरेत्सदा ॥ १०.१३२ ॥

कुत्सो मुनिर्यथाऽस्तौषीत्त्वं ब्रह्मोत्पादिना तथा ।

स्तुवन्नपनुद्वैतवासनां चिरमाश्रिताम् ॥ १०.१३३ ॥

योगादद्वैतविज्ञाने वासनायाश्च सङ्क्षये ।

सन्त्यज्य श्रुवताभ्रान्तिं परमात्मत्वमाप्नुयात् ॥ १०.१३४ ॥

सा भ्रान्तिस्तमसा जन्त्या तमस्त्वाम्श्रितमात्मनि ।

परमात्मत्वमाप्त्य कल्पयेज्श्रुवताभ्रमम् ॥ १०.१३५ ॥

यदावरकमज्ञानमात्माऽस्मिन्प्रतिबिम्बति ।
 ईश्वरः प्रतिबिम्बोऽसौ सृष्टयादीनां प्रवर्तकः ॥ १०.१३६ ॥
 यदज्ञानं विद्धियते भवत्येष तमोगुणः ।
 दृश्यमानं जगद्विदं तम एवाभवत्युरा ॥ १०.१३७ ॥
 ईशेन प्रेरितं तत्स्याद्रजो जलतरङ्गवत् ।
 रजोऽपि प्रेरितं तद्भ्रतस्त्वमेव गुणत्रयम् ॥ १०.१३८ ॥
 समष्टिरूपोऽलङ्कारः सत्त्वात्सारः समुद्भूतः ।
 विद्धिभ्रमप्रतिबिम्बाभ्यां युक्तोऽसौ येतनो भवेत् ॥ १०.१३९ ॥
 प्रतिदेहं व्यष्टिरूपक्षेत्रज्ञत्वेन तिष्ठति ।
 सङ्कल्पोऽध्यवसायश्च देहे तत्सत्त्वसाधकः ॥ १०.१४० ॥
 छिरण्यगर्भो वेदेषु समष्टिव्यष्टिरूपधृक् ।
 श्रूयते यः स सूत्रात्मा प्रजापतिरिहोदितः ॥ १०.१४१ ॥
 तस्य श्रेष्ठास्त्रयो देहाः सृष्ट्यन्तस्थितिहेतवः ।
 ब्रह्मा रुद्रो विष्णुरिति गुणत्रयसमुद्भवाः ॥ १०.१४२ ॥
 यो यः सृजति लोकेऽस्मिन् ब्रह्मा तत्राभिमान्यते ।
 नाशाभिमानो रुद्रोऽयं विष्णुः स्थित्यभिमानवान् ॥ १०.१४३ ॥
 प्रजापतिस्त्रिधा भूत्वा भूयोऽपि बहुधाऽभवत् ।
 वसुरुद्रादित्यभेदैर्गिरिनद्यादभेदतः ॥ १०.१४४ ॥
 आत्मन्यध्यारोप अयं प्रोक्तो मायाविनिर्मितः ।
 आत्माऽधिष्ठानरूपेण प्रविष्टः सर्ववस्तुषु ॥ १०.१४५ ॥
 इत्थं विवेचितश्चात्मा भात्याधिक्येन पालकः ।
 नाधिष्ठानं विना किञ्चिद्दाराध्यं बाध्यते क्वचित् ॥ १०.१४६ ॥
 आरोपितस्य सर्वस्याधिष्ठानं तत्त्वमीक्षते ।
 तस्मादन्तर्बुद्धिश्चात्मा स्थितः सर्वेषु वस्तुषु ॥ १०.१४७ ॥
 प्रजापतिर्वालपिल्वान्मुनीनेवमबुभुधत् ।
 शाकायन्यः कथामेतां राज्ञो प्रोवाच धीमते ॥ १०.१४८ ॥
 वैराग्यं परमात्माऽत्र श्रुत्वात्मा साधनानि य ।
 तपो योगः स्तुतिर्बोध इति सर्वं व्यवस्थितम् ॥ १०.१४९ ॥

शाकायन्याय भगवान्मैत्रोऽभिलमुवाच ७ ।
 तत्सर्वं मेऽनुगृह्णातु विद्यातीर्थमलेश्वरः ॥ १०.१५० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 मैत्रायणीयशाखाविवरणो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

११. कठवल्लीविवरणो नाम अेकादशोऽध्यायः ।

याजुष्यां कठशाखायां विद्यां यां नचिकेतसे ।
 यमः प्रोवाच तां सर्वां सङ्ग्रहेण ब्रवीम्यहम् ॥ ११.१ ॥
 नचिकेताः कुमारः सन् स्वपित्रा प्रेषितो यमम् ।
 गत्वा तं तोषयित्वात्मज्ञानं वरमयाचत ॥ ११.२ ॥
 प्रेते मनुष्ये सन्देहो भूयान्तविभेदतः ।
 पारलौकिक आत्मास्ति नास्ति वा निर्णयं वद ॥ ११.३ ॥
 यार्वाका देहमेवाहुः कर्मिणः स्वर्गगामिनम् ।
 मुमुक्षवो मुख्यमानमित्युक्तो गुरुराह तम् ॥ ११.४ ॥
 दुर्विज्ञेयमणुत्वात्तदेवैश्च विशिक्तिसितम् ।
 त्यक्तवैतत्युत्रवित्तादीन् वृणीष्वेत्युक्त आह ॥ ११.५ ॥
 पुत्राद्या नश्वराः क्लेशहेतवश्चाथ दुर्गमम् ।
 तत्त्वं वक्तुं त्वाहशोऽन्यो नेत्यात्मैव त्वयोच्यताम् ॥ ११.६ ॥
 शृणु प्रियं हितं येति पुरुषैरर्थ्यते द्वयम् ।
 प्रियाः पुत्राद्यस्त्वात्मा हितो ह्युभविवर्जितः ॥ ११.७ ॥
 अविवेकविवेक द्वौ मार्गौ तत्राविवेकिनः ।
 प्रियार्थिनस्त्वं तु नैवं मत्तो ज्ञानं हितं भज ॥ ११.८ ॥
 मूढातिमूढौ न समौ त्वयाऽत्यन्तविवेकिना ।
 मूढस्त्वीषद्विवेकी सन् स्वर्गमिच्छति नैहिकम् ॥ ११.९ ॥
 तद्गुरुश्च तथैतौ द्वावन्धनीतान्धवत्स्थितौ ।
 आत्मतत्त्वानभिज्ञत्वाद्दविद्याभ्यन्तरे स्थितौ ॥ ११.१० ॥
 अतिमूढो धनार्थी सन् ब्रह्महत्यादिकाभ्यपि ।

करोति परलोकेऽस्तु न तस्य प्रतिभासते ॥ ११.११ ॥
 यावाँडेः कर्मिभिश्चात्मा श्रवणायपि दुर्लभः ।
 मुमुक्षुवोऽपि भडवः शृण्वन्तोऽपि न जानते ॥ ११.१२ ॥
 उविर्भुञ्जं छि देवानामप्रियं मर्त्यवेदनम् ।
 मर्त्यास्तत्त्वं न जानन्ति विद्वैर्देवकृतैर्लताः ॥ ११.१३ ॥
 आचार्यशिष्ययोर्दोषान्देवा उत्पादयन्ति छि ।
 वाग्दोषाद्बुद्धिदोषाद्वा वक्तुं शक्नोति नो गुरुः ॥ ११.१४ ॥
 अविश्वासात्कुतर्कद्वा शिष्यो बोद्धुं न शक्नुयात् ।
 षष्ठ्यनानुग्रहादेवा विडन्तुं शक्नुवन्ति नो ॥ ११.१५ ॥
 सडनावित्यादि शान्तिजपेनेशप्रसादतः ।
 निर्विद्वौ गुरुशिष्यौ स्तस्तादृशौ दुर्लभौ भलु ॥ ११.१६ ॥
 शब्दार्थज्ञः स्वात्मतत्त्वानुभवी य गुरुर्द्धिया ।
 आद्यो नरो न तु ब्रह्म नरत्वभ्रान्त्यनाशनात् ॥ ११.१७ ॥
 तेनोक्ते संशया अेव स्युर्वाया भडुयोजनात् ।
 ब्रह्मैवानुभवी तेन ब्रह्म प्रोक्तं विबुध्यते ॥ ११.१८ ॥
 कुतर्कान्नाशयते विद्या तार्किको न गुरुस्ततः ॥ ।
 आगमे यानुभूतौ य कुशलोऽत्र गुरुर्भवेत् ॥ ११.१९ ॥
 शिष्यो भडिर्मुभो न स्यादध्यात्मं योगमाचरन् ।
 दुर्दर्शात्वादिसंयुक्तमध्यात्मानं प्रपश्यतिः ॥ ११.२० ॥
 बाह्येन्द्रियैर्न दृश्योऽयं गूढस्थानप्रवेशतः ।
 पञ्चकोशगुडान्तस्थो गह्वरे तमसि स्थितः ॥ ११.२१ ॥
 योगेनान्तर्मुभा बुद्धिस्तमो नाशयते ततः ।
 देवं ज्ञात्वा उर्षशौकौ त्यजेत्तद्योग्यतास्ति ते ॥ ११.२२ ॥
 योग्योऽहं चेत्तर्हि तत्त्वं रडस्यं यत्त्वमीक्षसे ।
 तद्ब्रूहि सर्वसंसारगुणातीतं विमुक्तये ॥ ११.२३ ॥
 धर्माधर्मौ कार्यडेतू तथा भूतभविष्यती ।
 अन्यथ्य सर्वं नो यत्र तदेवापेक्षितं मम ॥ ११.२४ ॥

सर्ववेदेषु यद्वेद्यं तपांसि यदवाप्तये ।
 ब्रह्मथर्यं य तद्द्रस्तु प्रणवेनाभिधीयते ॥ ११.२५ ॥
 प्रणवो वायकस्तस्य स्यात्प्रतीकमुपास्तये ।
 तेन बोद्धवन्मुक्तिर्ब्रह्मलोकोऽप्युपासितुः ॥ ११.२६ ॥
 न जायते न म्रियते प्रणवार्थश्चिदात्मकः ।
 पुराणोऽसावजत्वेन नित्यः स्यादमृतत्वतः ॥ ११.२७ ॥
 कारणां मास्य कार्यं वा देहघातेऽपि नो ङतिः ।
 देहो देहान्तरं ङन्ति न चिद्गन्ति न ङयते ॥ ११.२८ ॥
 श्यामाकाद्वेदेषोऽणीयांस्तत्राणुकल्पनात् ।
 महीयान्महतः पाद्वेस्तत्राकाशादिकल्पनात् ॥ ११.२९ ॥
 स्थितो जन्तोर्लुद्धुलायां तं निष्कामस्तु पश्यति ।
 धन्द्रियाणां प्रसन्नत्वाद्गीतशोकस्तदा भवेत् ॥ ११.३० ॥
 अन्तर्भुजोऽहं पश्यामि मत्तोऽन्यो बाह्यधीः पुमान् ।
 ज्ञातुमर्हति को वा तं विरुद्धात्मत्वमासिनम् ॥ ११.३१ ॥
 दूरं गच्छेद्विडासीनः शयानो याति सर्वतः ।
 समदो विमदश्चाऽतो दुर्लक्ष्यो ङ्यविवेकिभिः ॥ ११.३२ ॥
 वने ध्यातुं समासीनो देहं सङ्कलय मानसम् ।
 तेनैव नगरं गत्वा करोति ङ्यविक्रयौ ॥ ११.३३ ॥
 शयानो मञ्चकेऽक्षेषु विलीनेषु निराकृतिः ।
 आकाशवत्सर्वगतः अेकः सुभोऽवतिष्ठते ॥ ११.३४ ॥
 धनविधादिभिर्मत्तः पाण्डित्यं सदसि भ्रुवन् ।
 वैराग्यनटनेनासौ लक्ष्यते मदीनवत् ॥ ११.३५ ॥
 अेवं विरुद्धधर्मत्वात्स्वभावः कोऽस्य वास्तवः ।
 ङति ज्ञातुमशक्यत्वाद्दन्तर्दृष्ट्यैवमीक्षताम् ॥ ११.३६ ॥
 अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेष्वेष्ववस्थितम् ।
 सर्वगं बहुभावाधिष्ठानं मत्वा न शोचति ॥ ११.३७ ॥
 नायमात्मा भडोः पाठाद्बहुश्रुत्या य मेधया ।
 लभ्यो बडिर्भुजस्यास्य नेश्वरानुग्रहो यतः ॥ ११.३८ ॥

यमन्तर्मुष्मशीशोऽनुगृहीते तेन लभ्यते ।
 तस्येशः स्वात्मनो रूपं भासयत्यपिलं स्फुटम् ॥ ११.३९ ॥
 पापं क्रोधमनैकाग्र्यं योगसिद्धिं च नैति यः ।
 तमीश्वरोऽनुगृह्णाति संज्ञानेनैवमाप्नुयात् ॥ ११.४० ॥
 ब्राह्मणार्थादिजगन्मृत्युसंछितं यस्तु संडरेत् ।
 सोऽयमुग्रः कथं बोद्धुं शक्यः स्थान्त्रियतिं विना ॥ ११.४१ ॥
 को बोद्धा कश्च बोद्धव्य इति येत्तावुभौ शृणु ।
 बुद्धिप्रविष्टौ श्रुवेशौ बोद्धुंबोद्धव्यतां गतौ ॥ ११.४२ ॥
 अवच्छिन्नो भवेज्जिवोऽनवच्छिन्नो मडेश्वरः ।
 रथस्वामी च गन्तव्यदेशो यद्बुद्धौ यथा ॥ ११.४३ ॥
 श्रुवं तं रथिनं विद्धि शरीरं रथमेव तु ।
 श्रुवोपाधिमडङ्कारं सारथिं प्रग्रहं मनः ॥ ११.४४ ॥
 इन्द्रियाणि उया ज्ञेया विषया गम्यभूमयः ।
 सारथ्यधीना सर्वत्र रथिनः सदसद्गतिः ॥ ११.४५ ॥
 कर्ता सारथिरक्षाणि नियम्य मनसा कमात् ।
 गच्छन्नन्तर्मुष्मो मार्गपारं विष्णुपदं व्रजेत् ॥ ११.४६ ॥
 इन्द्रियादिविष्णुतत्त्वपर्यन्तो ह्यन्तरकमः ।
 इन्द्रियेभ्यो भौतिकेभ्यो भूतेष्वान्तरता स्थिता ॥ ११.४७ ॥
 तद्भूतेभ्यः सूक्ष्मभूतकार्यत्वान्मन आन्तरम् ।
 ततोऽतिसूक्ष्मकार्यत्वात्कर्तृत्वोपाधिरान्तरः ॥ ११.४८ ॥
 समष्टिकर्तृत्वोपाधिरान्तरो व्यष्टिकर्तृतः ।
 समष्ट्याप्यमडत्तत्वात्तद्व्येत्वव्यक्तमान्तरम् ॥ ११.४९ ॥
 मायाप्याव्यक्ततोऽप्यस्याधारः पुरुष आन्तरः ।
 पुरुषान्न परं किञ्चित्सर्वं तेनैव पूरितम् ॥ ११.५० ॥
 सद्रूपः पुरुषस्तस्य सत्त्वेनान्यस्य पूरण्णात् ।
 अस्तीति निष्पिलं भाति पूरकः पुरुषो मतः ॥ ११.५१ ॥
 वस्तुतत्त्वविचारोऽतः पुरुषेऽस्मिन्समाप्यते ।

गन्तव्यतत्त्वसीमत्वाद्गथी गच्छति तं ङमात् ॥ ११.५२ ॥

रथिनो वास्तवं रुपं पूर्णत्वं तदभोधतः ।

अवच्छिन्नत्वमेतच्च तद्भोगेन निवर्तते ॥ ११.५३ ॥

आत्मा सर्वेषु देहेषु भ्रान्त्या गूढो न भासते ।

ऐकाग्रया सूक्ष्मयैतं पश्येत्ताच्छील्यवान्धिया ॥ ११.५४ ॥

धियस्तथात्वं योगात्स्याद्योगो भूमियतुष्कवान् ।

वाग्धीकर्तृसमष्टीनां निरोधाद्भूमयोऽभवन् ॥ ११.५५ ॥

वागादिकं बाल्यमक्षं निरुन्धन् शेषयेन्मनः ।

मनो निरुधन् कर्तारं शेषयेद्व्यष्टिरूपिणाम् ॥ ११.५६ ॥

सविकल्पकमेतच्च निरुन्धन्निर्विकल्पकम् ।

अस्मीत्येतन्मात्ररूपं मलान्तमवशेषयेत् ॥ ११.५७ ॥

तमभ्यन्ते निरुध्याथ शान्तात्मा शिष्यते स्वयम् ।

क्षुरधारेव विषमो योगो मन्मतेरयम् ॥ ११.५८ ॥

क्षुरोऽतिलग्नो देहघ्नो न लग्नश्चेद्भूपेत नो ।

समाहितं मनोप्येवं निद्रां कुर्याद्भ्रुवर्जित् ॥ ११.५९ ॥

कौशलं योगिनोऽपेक्ष्यं नापितस्य यथा क्षुरे ।

निवार्य लयविक्षेपो समादध्यात्परात्मनि ॥ ११.६० ॥

शब्दस्पर्शादिडीनात्मा सौक्ष्म्यात्सूक्ष्मधियेक्ष्यते ।

भवाय्वग्निजलोर्वाणां स्थौल्यं शब्दादिमत्त्वतः ॥ ११.६१ ॥

शब्दस्पर्शौ रुपरसौ गन्धो भूतगुणा षमे ।

ऐकद्वित्रियतुःपञ्चगुणा व्योमादयः ङमात् ॥ ११.६२ ॥

गुणाधिक्ये स्थौल्यवृद्धिः सौक्ष्म्यवृद्धिर्गुणक्षयात् ।

निर्गुणं यातिसूक्ष्मत्वादतिसूक्ष्मधियेक्षते ॥ ११.६३ ॥

विद्यायोगौ यमेनोक्तौ वैराग्यं नश्चिडेत्तसा ।

स्वत एवास्त्युपाभ्यान् नश्चिडेत्तमिदं शुभम् ॥ ११.६४ ॥

अेतदेवातिविस्पष्टं पुनश्चात्र प्रपञ्च्यते ।

श्रूयतां नश्चिडेत्तोऽत्र विद्यायाः प्रतिबन्धकम् ॥ ११.६५ ॥

छन्द्रेयाणि बलिर्द्रष्टुं ससृजे परमेश्वरः ।
 अतस्तैः प्रत्यगात्मानं न कश्चिदपि वीक्षते ॥ ११.६६ ॥
 सकामं च मनस्तद्वन्निष्कामं यात्मबुद्धये ।
 सृष्टं तयोर्योगयुक्तमनसात्माऽवलोक्यते ॥ ११.६७ ॥
 यथैतन्यानुग्रहेण रूपादीनन्द्रेयैः पुमान् ।
 जानाति येन स्वप्नादि दृश्यते तद्विविच्यताम् ॥ ११.६८ ॥
 यैतन्येन जडं ज्ञेयमित्युक्ते शिष्यतेऽत्र किम् ।
 अज्ञानं निमित्तं प्राज्ञं यैतन्यं ब्रह्म वस्तु छि ॥ ११.६९ ॥
 यदेवैरपि सन्दिग्धं यत्पृष्टं नयिकेतसा ।
 धर्माधर्माद्यतीतं यत्तद्विदं ब्रह्म वर्णितम् ॥ ११.७० ॥
 यः कर्मफलभोक्ताऽस्ति श्रुतः प्राणादिधारकः ।
 उपाधितो विविच्यैतं ज्ञात्वेवं न जुगुप्सते ॥ ११.७१ ॥
 जुगुप्सा योनिसम्प्राप्तिर्नाऽसावेतस्य विद्यते ।
 जगत्कर्तृतया लक्ष्यं शोऽयं तस्य का जनिः ॥ ११.७२ ॥
 यदेतेऽस्ति तदेवैषु वेदेषु ब्रह्म गीयते ।
 मृत्योः स मृत्युमाप्नोति योऽत्र नानेव पश्यति ॥ ११.७३ ॥
 मनसैवेदमाप्त्यमेकाग्रेश्शुचयोः ।
 तत्त्वमद्वैतमेतस्मिन्योगी भेदं न पश्यति ॥ ११.७४ ॥
 दुर्निष्ठो बुद्ध्यवस्थितो श्रुवो ऽयं गुणमात्रकः ।
 उपाध्यपगमे सोऽयमीशानो भूतभव्ययोः ॥ ११.७५ ॥
 वृष्टं जलं पर्वताग्रे बलुधाऽधोगतिं व्रजेत् ।
 श्रुवेशभेददृश्यैवं बलुथोनिषु जायते ॥ ११.७६ ॥
 वृष्टं तु निर्मले कूपे सुस्थितं पीयतेऽमृतम् ।
 तथैव ब्रह्मतां स्वस्य विजानन्भुज्यते सुधीः ॥ ११.७७ ॥
 पुरमेकादशद्वारं नामिभूर्धन्यसंयुतम् ।
 देहाभ्यं यस्य तं दृष्ट्वा विमुक्तः सन् विमुच्यते ॥ ११.७८ ॥
 श्रुवन्नविद्याकामादिबन्धैर्मुक्तो मृतः पुनः ।
 शरीरग्रहणामावाद्धिदेहः सन् विमुच्यते ॥ ११.७९ ॥

प्राणामूर्ध्न नयत्यात्माऽपानवायुं नयत्यधः ।
 तत्सेवकाश्चक्षुराधा विद्गोनात्माऽनुमीयताम् ॥ ११.८० ॥
 सकर्तृकाः प्राणयक्षुराधाः स्युः साधनत्वतः ।
 कुठारवत्ततो नायमस्तीत्येतन्निराकुतम् ॥ ११.८१ ॥
 प्राणापानवशाद्देहो ज्वतीति यद्दुष्यते ।
 तन्न प्राणाद्याश्रयो यः कर्ता तेनैव ज्वति ॥ ११.८२ ॥
 स कर्ताऽस्मिन्मृते देहे स्वकर्मवशतः पुनः ।
 विप्रादियोनिमाप्नोति लतावृक्षादिकामपि ॥ ११.८३ ॥
 देहौ नीयोत्तमौ तादृक्कर्मकर्तृपुरःसरौ ।
 नीयोत्तमत्वात्प्रासादपर्णशाले यथा तथा ॥ ११.८४ ॥
 सुभेष्वक्षेषु यः स्वप्ने कामं कामं सृजत्ययम् ।
 देहातिरिक्तस्तं को वा निराकर्तुं प्रभुर्भवित् ॥ ११.८५ ॥
 ज्वात्मानं प्रसाध्यैवं तस्यैवोपाध्यपायतः ।
 भ्रष्टमतां वेत्ति जगत आधारत्वेन लक्षिताम् ॥ ११.८६ ॥
 अग्निर्यथैकः काष्ठेषु प्रविश्य बडुधा भवेत् ।
 तथात्मा त्वेक एवैषु देहेषु बडुधोऽय्यते ॥ ११.८७ ॥
 वायुश्चैकोऽपि देहेषु प्रविश्य प्राणरूपतः ।
 बडुधा भात्येवमात्मा प्रत्युपाधि पृथग्भवेत् ॥ ११.८८ ॥
 सर्वयक्षुःस्वरूपोऽपि न रविर्नरोगभाङ् ।
 सर्वात्मत्वेऽपि तद्भ्रष्टम तथा दुःषैर्न लिप्यते ॥ ११.८९ ॥
 सर्वभूतान्तरात्मैकः स्वतन्त्रो माययावृतः ।
 ऐकं स्वं बडुधा कुर्याद्बडुरूपो यथा नटः ॥ ११.९० ॥
 मायोपाधिक ईशोऽयं बुद्ध्युपाधिमतां नृणाम् ।
 कर्मानुसारिणः कामान् विदधात्युपभुक्तये ॥ ११.९१ ॥
 स्वयित्तस्थं साक्षिरूपमीशं पश्यन्ति ये नराः ।
 तेषां नित्या दुःखशान्तिर्ब्रह्मानन्दश्च शाश्वतः ॥ ११.९२ ॥
 अनिर्देश्यं तमानन्दं प्रत्यक्षं मन्वते बुधाः ।

स दृश्यो वा स्वप्रकाश इति चेन्न स दृश्यते ॥ ११.८३ ॥
न भासयन्ति सूर्याद्या बुद्ध्याद्याश्च स्वयम्प्रभम् ।
किं तु भान्तं तमन्वेते भान्ति भासा तदीयया ॥ ११.८४ ॥
सर्वोत्तमत्वादूर्ध्वं तन्मूलं संसारशापिनः ।
देवमानुषपश्चाद्याः शाभास्तस्याधमा मताः ॥ ११.८५ ॥
यन्मूलं तत्स्वयञ्ज्योतिस्तदेवामृतमुच्यते ।
तस्मिन् लोकाः श्रिताः सर्वे तस्य नात्येति कश्चन ॥ ११.८६ ॥
मायाशक्तियुजा तेन जगत्सर्वं नियम्यते ।
अग्निसूर्याद्यस्तस्माद्भीताः सन्तश्चरन्ति हि ॥ ११.८७ ॥
नरेण्डस्य पातात्राक्तद्भोर्द्धुं शक्नुयान्न येत् ।
जन्मान्तरेषु तद्भोधः प्रायेणान्यन्तर्दुर्लभः ॥ ११.८८ ॥
स्वप्नवत्पितृलोकस्य स्वातन्त्र्यं नास्ति किञ्चन ।
गन्धर्वलोके भोगेच्छावशाद्दीरतियञ्चला ॥ ११.८९ ॥
ब्रह्मलोकेऽस्त्येष बोधः स लोकः सुलभो न हि ।
आदर्शवच्छुद्ध्यिते नरेणान्तेक्ष्यते स्फुटम् ॥ ११.९० ॥
छन्द्रेयाणामनात्मत्वमागामापायदर्शनात् ।
बुध्या तत्साक्षिणि स्वस्मिन् ब्रह्मत्वं बुध्यते सुप्नात् ॥ ११.९०१ ॥
मन्त्रेदक्षधीकर्तृसमष्टयव्यक्तउपतः ।
कमाद्विविच्य मूढं (गूढं) स्वं वीक्ष्यते सूक्ष्मया धिया ॥ ११.९०२ ॥
बाह्याक्षविषयेष्वात्मस्वरूपं न हि तिष्ठति ।
निवृत्ताक्षो निरुद्धेन सूक्ष्मेण मनसेक्षते ॥ ११.९०३ ॥
अप्रमत्तोऽभिलाऽक्षाणि सकर्तृणि यदा पुमान् ।
निरुणद्धि तदा योगस्तामवस्थां प्रयक्षते ॥ ११.९०४ ॥
सर्वाक्षाऽगोचरत्वेऽपि स्वात्माऽस्तीत्याह तत्त्ववित् ।
कारणस्यात्मनोऽसत्त्वे शून्यं कार्यं जगद्भवेत् ॥ ११.९०५ ॥
अस्तीत्येवोपलब्धव्यो नाऽयमस्तीति न त्वया ।
सर्वत्रानुगतं यत्तत्रास्तीत्युच्यते कथम् ॥ ११.९०६ ॥

सोपाधिकं तावदाद्यै दृष्ट्वाऽस्तीति ततः पुनः ।
 उपाधीन् सम्परित्यज्य तत्त्वभावेन पश्यति ॥ ११.१०७ ॥
 उपाधीनां माययैषां कल्पितत्वेन तैर्विना ।
 निरुपाधिकसन्मात्रं वस्तु तस्य तथेक्ष्यताम् ॥ ११.१०८ ॥
 क्लृप्तं जलमानीय ततोऽस्मिन् कातकं रजः ।
 यदा क्षिपेत्तदा नीरं प्रसीदति यथा तथा ॥ ११.१०९ ॥
 सोपाधिकज्ञानवतो निरुपाधिः प्रसीदति ।
 रजःप्रक्षेपसदृशी योगान्निष्कामता धियः ॥ ११.११० ॥
 यदा सर्वे प्रमुच्यते कामा येऽस्य हृदि स्थिताः ।
 तदैव मर्त्यतां हित्वा स ज्ञान् ब्रह्मतां व्रजेत् ॥ ११.१११ ॥
 अलङ्कारेण चैतन्यं ग्रथित्वेच्छति चेत्तदा ।
 हृद्ये ग्रन्थयः कामास्ते भिद्यन्ते विवेकिनः ॥ ११.११२ ॥
 अलङ्कारयितोरैक्यभ्रान्तेरपगमे सति ।
 कामाभासाः सन्तु यित्ते क्कामान्नश्यन्ति तेऽपि य ॥ ११.११३ ॥
 ज्ञान्मुक्तस्तु निष्कामो न मूर्तिं प्रतिपद्यते ।
 प्राणोत्कान्तिर्मूर्तिः सा तु ज्ञानिनो न हि विद्यते ॥ ११.११४ ॥
 प्राणा अन्तर्विधीयन्ते तमाश्मक्षिप्तनीरवत् ।
 ज्ञानि पुराऽपि ब्रह्मैव सन् ब्रह्माऽप्येति तल्लये ॥ ११.११५ ॥
 ब्रह्म बोद्धुमशक्तः सन्नृपास्ते येत्तदा पुमान् ।
 नाज्या मूर्धन्या ब्रह्मलोकं गत्वा विमुच्यते ॥ ११.११६ ॥
 अत्रैवोपासकस्यास्य धीशुद्धिश्चेत्तथा त्वसौ ।
 देहाद्विविच्य हृन्निष्ठं ब्रह्मत्वेनावगच्छति ॥ ११.११७ ॥
 मृत्युप्रोक्तां नाचिकेतो विद्यां योगं तथाऽभिलम् ।
 लब्ध्वा ब्रह्माप्तवानेवं लब्ध्वाऽन्योऽपि विमुच्यते ॥ ११.११८ ॥
 विद्या तद्गुणयोर्विघ्नशान्त्यर्थं सङ्गनाविति ।
 मन्त्र जपेतेन विद्याः शास्त्रान्त्येव न संशयः ॥ ११.११९ ॥
 वैराग्यं नाचिकेतस्य यथा तीव्रं तथा पुमान् ।
 प्राप्नोति सेव्यमानः सन् एधातीर्थमउेश्वरम् ॥ ११.१२० ॥

एतं श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
कठवल्लीविवरणो नाम अेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

१२. श्वेताश्वतरविवरणो नाम द्वादशोऽध्यायः ।

श्वेताश्वतरनामा यो यजुःशाभाप्रवर्तकः ।
सोऽत्याश्रमिभ्यः प्रोवाच विधां व्यायक्ष्मडेऽत्र ताम् ॥ १२.१ ॥
ये वेदवादिनस्ते तु भीमांसन्ते मुमुक्षवः ।
जगतः कारणं ब्रह्मेत्येवं वेदेषु धुष्यते ॥ १२.२ ॥
उत्पत्तिस्थितिनाशाः स्युर्यतस्तत्कारणं त्विति ।
सामान्यमेव विज्ञातं विशेषस्तु न बुध्यते ॥ १२.३ ॥
कस्माद्भ्रस्तुविशेषात्रो जन्म केन च ज्वनम् ।
लयः कस्मिन् व्यवहृतौ सुभादौ को नियच्छति ॥ १२.४ ॥
पितृभ्यामन्नतो रोगादपि जन्माद्यस्त्रयः ।
नियामकश्च राजेति वयनं बालभाषितम् ॥ १२.५ ॥
पितृराजाधशेषस्य जगतश्चित्यतेऽधुना ।
कारणं तस्य शास्त्रैकगम्यं शास्त्रं तु नैकधा ॥ १२.६ ॥
कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छौ भूतपञ्चकम् ।
प्रधानं ज्व अेतानि मतान्युक्तानि शास्त्रिभिः ॥ १२.७ ॥
ऋतुकाले भवेद्ब्रह्मो वर्षर्तौ सस्यसम्भवः ।
उदाड्रियत एत्यादि बहुधा कालवादिना ॥ १२.८ ॥
स्वभाववाद्यग्निमुष्णं जलं द्रवमुदाडरत् ।
रूपज्ञानं यक्षुषैवेत्याहुर्नियतिवादिनः ॥ १२.९ ॥
धनिकत्वादिव्यवस्था यदृच्छावादिनोच्यते ।
भूतवादी देवगतकाठिन्यादीनुदाडरत् ॥ १२.१० ॥
प्रधानवादी पुरुषान् सात्त्विकादीनुदाडरत् ।
ज्ववादी कर्मवशाज्जन्मदेवाद्युदाडरत् ॥ १२.११ ॥
सर्वत्र युक्तेर्दृष्टत्वात्किं तत्त्वमिति चिन्त्यते ।

सर्वेषामनिवार्यत्वात्तत्सङ्घोऽस्त्विति चेन्न तत् ॥ १२.१२ ॥

स्वतन्त्रे येतने ज्ञेये सति कालाद्येतनाः ।

समप्रधानभावेन कथं सङ्घीभवन्ति ते ॥ १२.१३ ॥

तर्हि ज्ञेयो हेतुरस्तु तन्न दृग्भादिदर्शनात् ।

स्वतन्त्रः स्वात्मनो दृग्ं कुर्वन्मृष्टो न हि क्वचित् ॥ १२.१४ ॥

दोषान् सर्वेषु पक्षेषु पश्यन्तो बहुधा तदा ।

मायाशक्तिमनिर्वाय्यामपश्यन्ध्यानयोगतः ॥ १२.१५ ॥

द्वित्रिकक्षासु युक्तीनां सत्त्वेऽप्यते न सन्ति ताः ।

न ज्ञानमीत्येवमन्ते विषीदति हि वादिनः ॥ १२.१६ ॥

यदन्ते शरणां सर्ववादिनामविवादतः ।

तदज्ञानमनिर्वाय्या मायेत्याहुर्विपश्चितः ॥ १२.१७ ॥

अनिर्वायेऽपि युक्तिं येदन्विच्छति स मूढधीः ।

नीरूपं यक्षुषा द्रष्टुमिच्छत्येवातिमोहितः ॥ १२.१८ ॥

सर्वकार्येषु शक्तत्वान्मायाऽऽक्षेपं न साऽर्हति ।

दुर्घटस्थेव घटने स्वभावः सर्वसम्मतः ॥ १२.१९ ॥

तथाविधायां मायायां परात्मा प्रतिबिम्बितः ।

अवान्तराणि वस्तूनि कालादीन्यधितिष्ठति ॥ १२.२० ॥

मायाविशिष्टमीशानं जगदाकारतां गतम् ।

संसारयङ्गमित्याहुः संसाराप्यनदीति च ॥ १२.२१ ॥

पुनः पुनर्जायमानश्चकवत्परिवर्तते ।

अविच्छेदेन संसारो नदीवत्प्रवृत्तेः सदा ॥ १२.२२ ॥

ज्ञेयोऽलङ्कारोपहितश्चकवद्ब्राम्यते सदा ।

मायोपहिते ईशानो जन्मसु प्रेरयेदमुम् ॥ १२.२३ ॥

उपाधिद्वयलीनं तु ब्रह्म वेदेषु बोध्यते ।

इत्थं वेदरहस्यज्ञा भवेयुर्ब्रह्मतत्पराः ॥ १२.२४ ॥

जगत्स्याव्यक्तमव्यक्तं सृष्टिसंसारयोः क्मात् ।

बिभर्ति द्वयमीशानश्चिदात्मा तु विमुक्तिभाक् ॥ १२.२५ ॥

षशानीशावज्ञातजुषौ भोक्ता भोजयिता य तौ ।
 तयोर्निर्वाहिका माया ब्रह्मण्यारोपितं त्रयम् ॥ १२.२६ ॥
 जगद्भ्रमं जुवमेदं वासना देहधारणम् ।
 यतुष्टयं निराकुर्वाद्भिध्यानादितिः कर्मात् ॥ १२.२७ ॥
 अभितो ब्रह्मरूपत्वध्यानाधाति जगद्भ्रमः ।
 ब्रह्मत्वे योजिते स्वस्य जुवभावोऽपि गच्छति ॥ १२.२८ ॥
 अद्भ्ये भाविते तत्त्वे वासना विनिवर्तते ।
 आरब्धान्ते देहडानिभयैवं क्षीयतेऽपिला ॥ १२.२९ ॥
 ब्रह्मज्ञानात्पाशडानौ क्षीणकलेशो न जन्मभाक् ।
 पाशाश्चतुर्विधाश्चैव शास्त्रेषु प्रतिपादिताः ॥ १२.३० ॥
 मलो माया कर्म तत्त्वतिरोधानं य ते मताः ।
 मलो ज्ञानडियाशक्तयोश्छादको दोष षष्ठ्यते ॥ १२.३१ ॥
 रागादिडैतुर्मायोक्ता कर्म पुण्यं य पातकम् ।
 मूढैस्तत्त्वतिरोधानं सर्वैरप्यनुभूयते ॥ १२.३२ ॥
 क्लेशान् पतञ्जलिः प्राड तेष्वविद्यादिरस्मिता ।
 द्वितीया द्वेषरागौ याभिनिवेशस्तु पञ्चमः ॥ १२.३३ ॥
 भोक्ता भोग्यं प्रेरकश्च त्रयं ब्रह्मेति तत्त्वधीः ।
 उपायेन ब्रह्मधीः स्यादरणिस्थाग्निवाभवत् ॥ १२.३४ ॥
 उपायः प्रणवेनात्मध्यानं तेनैष लभ्यते ।
 तिलात्तैलाद्यो यद्बल्लभ्यास्तत्तद्दुपायतः ॥ १२.३५ ॥
 सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिरिवापितम् ।
 आत्मविधातपोभ्यां तमुपलभ्य विमुच्यते ॥ १२.३६ ॥
 यद्दुक्तं प्रणवध्यानं स योगस्तत्र यत्नवान् ।
 मनो ब्रह्मणि युञ्जानस्तत्साक्षात्कुरुते धिया ॥ १२.३७ ॥
 उरोसमूर्धस्थानेषु त्रिषु देहं समुन्नतम् ।
 अवस्थाप्यासनं जित्वा प्रत्याहारं समाचरेत् ॥ १२.३८ ॥
 लृधक्षाणां निरोधो यः प्रत्याहारः स उच्यते ।
 जयेत्प्राबल्यमक्षाणां प्राणायामेन धैर्यवान् ॥ १२.३९ ॥

प्राणाधीनव्यापृतीनामक्षाणां प्राणरोधनात् ।
 निरोधः स्यात्तच्चित्तं धारयेताप्रमादतः ॥ १२.४० ॥
 समे शुचौ शर्करादिमशकादिविवर्जिते ।
 मनोऽनुकूलेऽवस्थाय देशे ध्यानं समाचरेत् ॥ १२.४१ ॥
 नाडीरूपाणि नीलारधूमान्यत्र विभान्ति येत् ।
 ब्रह्मसन्निधिमाभाधीरिति निश्चीयतां तदा ॥ १२.४२ ॥
 निर्जरत्ववितृष्णत्वशुभगन्धादि चेद्भवेत् ।
 योगसिद्धिः प्रवृत्तेति ज्ञात्वा योगे स्थिरो भवेत् ॥ १२.४३ ॥
 मेघच्छन्नं यन्द्रभिम्बं मेघापायेऽतिनिर्मलम् ।
 तथैव बुद्धियाञ्चत्यशान्तावात्मा प्रसीदति ॥ १२.४४ ॥
 स्वात्मतत्त्वप्रसादेन ब्रह्मतत्त्वं प्रसीदति ।
 शास्त्राद्बुद्धं ब्रह्मतत्त्वमात्मत्वेनानुभूयताम् ॥ १२.४५ ॥
 अञ्जं ध्रुवं मायिकैस्तैः कार्यैः सर्वैर्विवर्जितम् ।
 ज्ञात्वा देवं परात्मानं सर्वपापैर्विमुच्यते ॥ १२.४६ ॥
 अेष देवः सर्वदिक्षु वक्ष्यादिष्वभिलेषु च ।
 वर्तते तं विचिन्त्याथ प्रणमेत्सर्वदैव तम् ॥ १२.४७ ॥
 तत्त्वयोगौ समुद्दिष्टावुत्तमस्याधिकारिणः ।
 अथ सोपाधिकं वस्तु मन्दं प्रत्यभिधीयते ॥ १२.४८ ॥
 औन्द्रजालिकवन्मायाजालवानेक ईश्वरः ।
 नियच्छन् शक्तिभिर्लोकान् सृजते संखरत्यपि ॥ १२.४९ ॥
 अेक अेष्वरस्तादृक्किद्धतीयो नैव विद्यते ।
 जनानां प्रत्यगात्माऽसौ जगत्सृष्ट्यादिकार्यपि ॥ १२.५० ॥
 स विराडूपतां प्राप्य विश्वतश्चक्षुरादिमान् ।
 सर्वेषां चक्षुराद्या ये तदीया अेव तेऽभिलाः ॥ १२.५१ ॥
 यो देवानामिति प्रोक्तैस्त्रिभिर्मन्त्रैस्तमीश्वरम् ।
 मुमुक्षुः प्रार्थयेतैव सदा बुद्धिविशुद्धये ॥ १२.५२ ॥
 ततः शुद्धमन्तिर्ब्रह्म सर्वभूतेष्ववस्थितम् ।

अन्तर्बलिश्च संव्याप्तं ज्ञात्वा स्थान्भूतिवर्जितः ॥ १२.५३ ॥
 श्वेताश्वतरनामाऽऽलं पुरुषं वेमि तं प्रभुम् ।
 अन्योऽपि तं विदित्वैव मृत्युमत्येति नान्यथा ॥ १२.५४ ॥
 यस्मात्परं नापरं वा किञ्चिदस्ति तदद्वयम् ।
 वृक्षवन्निश्चलं तेन पूर्णं सर्वमिदं जगत् ॥ १२.५५ ॥
 अतद्विदुर्मृत्युलीनास्ते स्थुर्यो तु न तद्विदुः ।
 ते द्युभमेव गच्छन्ति न तत्सोपाधिडेक्षणे ॥ १२.५६ ॥
 दुर्लक्ष्यो निरुपाध्यात्मा सूक्ष्मधीवर्जितैर्नरैः ।
 सुलक्ष्य अेव सोपाधिस्तस्मादेवं स्मरेदमुम् ॥ १२.५७ ॥
 सर्वानन शिरोग्रीवः सर्वभूतगुडाशयः ।
 वशी सर्वस्य लोकस्य स्थावरस्य चरस्य च ॥ १२.५८ ॥
 विश्वाकारजनेः प्राक्य सर्वव्यवहृतिक्षमः ।
 अपाणिपादो जवनो ग्रीवा सर्वशक्तियुक् ॥ १२.५९ ॥
 अणोरणीयान्दुर्लक्ष्यो महीयान्महतः स्फुटः ।
 धत्यात्मानं शास्त्रदृष्ट्या पश्यतो नास्ति द्युःप्रिता ॥ १२.६० ॥
 स्थूलदर्शा तु साकारे सर्वात्म्ये वासिते सति ।
 निराकारं ततो बोद्धुं प्रार्थयेत्तैश्चरं वपुः ॥ १२.६१ ॥
 य अेकोऽवर्णं धत्यादि स्तुवन्मन्त्रयतुष्टयात् ।
 प्रार्थाय मायाशुवौ य बुद्धसुभौ (अन्धमुक्तौ/अध्दमुक्तौ) विचारयेत् ॥ १२.६२ ॥
 लोके काश्चिदजा वर्णत्रयोपेता बहुप्रजाः ।
 सृजते तामजः कश्चित्सेवतेऽन्यस्तु तां त्यजेत् ॥ १२.६३ ॥
 तेजोऽबन्नात्मिका तद्गन्माया वर्णैस्त्रिभिर्युता ।
 आसक्तो भजते मायां विरक्तस्तु विमुच्यति ॥ १२.६४ ॥
 विरक्तः कर्त्रकर्तारौ विधित्यात्स्वस्य विग्रहे ।
 शिख्यायानलङ्घारः कर्ता चिद्भाति केवला ॥ १२.६५ ॥
 पादपे क्षुधितः पक्षी हृलमत्तीतरः पुनः ।
 पश्यन्नास्ते तथा विधाद्भोक्तृतत्साक्षिणावुभौ ॥ १२.६६ ॥

शिश्वायागतभोक्तृत्वं साक्षिण्यारोप्यते भ्रमात् ।
 अनीश्वरोऽयं साक्षीति शोको भवति मोहतः ॥ १२.६७ ॥
 नित्यतृप्तेश्चरत्वं तत्साक्षितत्वं तदीक्षते ।
 यदा तदा वीतशोको मडिमानमवाप्नुयात् ॥ १२.६८ ॥
 ऋयो देवाश्च शब्दार्था यस्मिन्नात्मनि कल्पिताः ।
 यस्तं न वेद तस्यर्था किं स्यादो वेत्यसौ कृती ॥ १२.६९ ॥
 छन्दांसि यज्ञानन्यथ्य मायावी सृजतेऽपिलम् ।
 ज्ञवात्मना प्रविश्यास्ते सन्निरुद्धो वपुष्ययम् ॥ १२.७० ॥
 मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मडेश्वरम् ।
 तस्यावयवभूतैस्तु व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ॥ १२.७१ ॥
 षशो यः स्वत अेकः सन् ज्ञवाकारैरनेकशः ।
 योनिं योनिं प्रजत्येतमीशं ज्ञात्वा न संसरेत् ॥ १२.७२ ॥
 प्रतिबन्धस्य बाहुल्यादो देवेत्यादिमन्त्रतः ।
 पुनः पुनर्भजेतेशं प्रतिबन्धनिवृत्तये ॥ १२.७३ ॥
 अदृष्टप्रतिबन्धो यो निवर्त्य भजनेन तम् ।
 दृष्टो यः प्रतिबन्धस्तं विचारैश्च जयेत्पुनः ॥ १२.७४ ॥
 सूक्ष्मेभ्यः परमाणुभ्योऽप्यतिसूक्ष्मो न लक्ष्यते ।
 बहिर्भुजैः स्वतः सोऽयं विश्वं व्याप्याऽवतिष्ठते ॥ १२.७५ ॥
 जगतः पालनेनायमस्तीत्यादौ विबुध्यताम् ।
 ब्रह्मर्षयो देवताश्च योगेनैतं विजानते ॥ १२.७६ ॥
 क्षीरे घृतनिमित्तं यत्सारं तद्धीमतेक्ष्यते ।
 तथा वृत्तिनिरोधिन्त्या सूक्ष्मं वस्तु धियेक्ष्यताम् ॥ १२.७७ ॥
 द्विवारान्निस्तमश्चान्यथस्मिन्नास्ति न किञ्चन ।
 नोर्ध्वं न तिर्यग्त्तद्भस्तु न दृष्टान्तोऽस्य विद्यते ॥ १२.७८ ॥
 दृग्गोचरे तस्य रूपं नास्त्यतः कोऽपि नेक्षते ।
 अजित एति मन्त्राभ्यामन्तर्दृष्टया भजेत तेम् ॥ १२.७९ ॥
 पुनश्चैवं विवेक्तव्यं विधाविद्यै निजात्मगे ।
 अविद्यया बद्ध्यतेऽसौ विद्यया तु विमुच्यते ॥ १२.८० ॥

अविद्याकल्पितोपाधिभेदादीशत्वश्रुवते ।
 चैतन्यस्य भवेतां ये कथ्येते ते क्मादिल ॥ १२.८१ ॥
 छिन्नरूपगर्भमुत्पन्नमादौ ज्ञानैर्बिभर्ति यः ।
 अकैकमन्तःकरणं बहुधा विकरोत्ययम् ॥ १२.८२ ॥
 अधश्चीर्ध्वं दिशः सर्वा भ्राजतेऽसौ प्रकाशयन् ।
 भारं वडेद्यथाऽनङ्गान् जगद्भारं वडेत्तथा ॥ १२.८३ ॥
 यो भावान् क्षीरबीजादीन्ध्रिवृक्षादिरूपतः ।
 परिणामं नयेत्सोऽयं गुणान्स्त्रीन् विनियोजयेत् ॥ १२.८४ ॥
 अविद्याकृतमीशत्वं तद्विदं स्पष्टमीरितम् ।
 वेदगुह्योपनिषदा तस्य तत्त्वमुदीरितम् ॥ १२.८५ ॥
 अविद्याकृतश्रुवत्वमथ स्पष्टमुदीर्यते ।
 सत्त्वं रजस्तमश्चेति गुणैर्ज्ञैवः समन्वितः ॥ १२.८६ ॥
 स इलार्थं कर्म कुर्याद्भुङ्क्ते तस्यैव तत्फलम् ।
 दक्षिणोदगधोमार्गैः संसरत्येष कर्मभिः ॥ १२.८७ ॥
 अङ्गुष्ठमात्रं त्रिषुः स्वप्रकाशः स सूर्यवत् ।
 अलङ्कारोपाधिकः सन् सङ्गुल्यान् कुरुते भङ्गन् ॥ १२.८८ ॥
 बुद्धिवृत्त्यात्मचैतन्यसंयोगादेष येतनः ।
 स सङ्गोचविकासाभ्यां तैस्तैर्देहैः समो भवेत् ॥ १२.८९ ॥
 नैव स्त्री न पुमानेष नैव यायं नपुंसकः ।
 यद्यश्छरीरमादत्ते तेन तेन स कथ्यते ॥ १२.९० ॥
 अविद्याधीनश्रुवेशावुक्तौ यत्तत्त्वमेतयोः ।
 तद्विद्यासिद्ध्ये कालस्वभावादीन् विचारयेत् ॥ १२.९१ ॥
 मूलकारणतैतेषां न युक्ता जनिमत्त्वतः ।
 देवस्य मणिमा योऽसौ मायाप्यस्तस्य युज्यते ॥ १२.९२ ॥
 तन्मल्लिग्नवृत्तं सर्वं कालं य कलयत्यसौ ।
 भूतभत्यादिरूपेण भिन्नोऽसौ जायते ततः ॥ १२.९३ ॥
 जलाभ्यादिसमुत्पत्तौ स्वभावः सल जायते ।

यदृच्छा पञ्चभूतानि प्रधानं येति मायिकम् ॥ १२.८४ ॥
 मूलकारणताऽस्त्येव मायाया ज्ञानभावतः ।
 अवान्तरं कारणत्वं कालादीनां भवत्विति ॥ १२.८५ ॥
 अेकं प्रधानं द्वे पुण्यपापे सत्त्वादिः ॥ १२.८६ ॥
 अष्टौ प्रकृतयो भूमिभूत्यास्तैर्जायते वपुः ॥ १२.८७ ॥
 यो मायावी स सर्वेषामादिः कालत्रयात्परः ।
 विश्वरूपं स्वयित्तस्थं तमुपास्य प्रसाद्येत् ॥ १२.८८ ॥
 संसारवृक्षात्कालादिशाखायुक्तात्परोक्ष्ययम् ।
 धर्मावलं पापनुदं स्वयित्तस्थं तमीक्ष्यताम् ॥ १२.८९ ॥
 विष्ववादीनामीश्वराणां परमं तं भुञ्जते ॥ १२.९० ॥
 देवानां परमं देवं विद्यामोऽस्य प्रसादतः ॥ १२.९१ ॥
 न तस्य वपुःक्षं य विद्यते तत्समोऽपि न ।
 परास्य शक्तिर्विधा बलज्ञानक्रियादिका ॥ १२.९२ ॥
 सोऽधिष्ठानतया सर्वकारणं कारणधिपः ।
 ये ञ्जुवा अधिपस्तेषां नान्योऽस्याधिपतिर्भवेत् ॥ १२.९३ ॥
 यस्तन्तुनाभ इत्यादिमन्त्रेषु प्रार्थयित्ततः ।
 अेको देवः सर्वदेवे गूढो व्यापी य सर्वतः ॥ १२.९४ ॥
 सर्वप्राण्यन्तरात्माऽसावध्यक्षः सर्वकर्मणाम् ।
 सर्वभूताशयः साक्षी निर्गुणः शुद्धचिद्रूपः ॥ १२.९५ ॥
 ये तु पश्यन्ति तं धीरास्तेषां स्याच्छाश्वतं सुभम् ।
 नित्यं तं येतन् बुद्ध्या प्राप्नुयाच्छान्तिमक्षयाम् ॥ १२.९६ ॥
 अशक्यं यत्सुभं वक्तुं तदेतदनुभूयते ।
 इति तत्त्वविदः प्राङ्गुपायः श्रूयतामिह ॥ १२.९७ ॥
 विवेकयोगस्तद्भोधे तुस्तत्त्वविवेकतः ।
 यथाशास्त्रं विविख्यानुभवन्ति दृढयोगतः ॥ १२.९८ ॥
 सूर्यचन्द्रादयः सर्वभासका अपि तत्सुभम् ।
 नैव भासयितुं शक्ता भास्यन्ते किन्तु तेन ते ॥ १२.९९ ॥

चित्सुभात्मा स्वप्रकाशो भासते प्रथमं स्वयम् ।
 सूर्यादयस्तस्य चिता भासन्ते न चिताऽन्यथा ॥ १२.१०८ ॥
 अेकाकी सूर्यवधोऽयं सर्वं व्याप्नोति भासयन् ।
 तं यो वेत्ति स अेवेशो नास्त्यन्यो डेतुरीशने ॥ १२.१०९ ॥
 ज्ञान्येव विश्वकृत्कालकालः सत्त्वादिभासकः ।
 प्रधानज्ज्वयोः स्वामी डेतुः संसारमोक्षयोः ॥ १२.११० ॥
 विद्याङ्गलमिदं भाज्यधीयो न स्यात्कदाचन ।
 तद्धीशान्त्यै प्रार्थयेत् तं यो ब्रह्माणमीश्वरम् ॥ १२.१११ ॥
 डिरण्यगर्भं सृष्ट्वाद्यै वेदांस्तस्मै ददाति यः ।
 तं भासकं स्वात्मधियो मुमुक्षुः शरणं भजे ॥ १२.११२ ॥
 निष्कलं निष्चिद्यं शान्तं निरवधं निरञ्जनम् ।
 भजे स्वयं भासमानं तं दग्धेन्धनवह्निवत् ॥ १२.११३ ॥
 निष्कलोऽवयवैर्डीनो डेतुडीनो निरञ्जनः ।
 निरिन्धनाग्निस्वाम्यं तु मायातत्कार्यवर्जनात् ॥ १२.११४ ॥
 तादृशं परमात्मानं विदित्वैव विमुच्यते ।
 विना ज्ञानं न मुक्तिः स्यादितरैः कोटिसाधनैः ॥ १२.११५ ॥
 यदा र्चमवदाकाशं वेष्टयिष्यति मानवाः ।
 तदा देवमविज्ञाय मुक्तिर्न त्वस्ति तद्भयम् ॥ १२.११६ ॥
 तपसा देवमाराध्य श्वेताश्वतरनामकः ।
 अत्याश्रमिभ्यः प्रोवाच ब्रह्मविद्यामृषिप्रियाम् ॥ १२.११७ ॥
 वेदान्ते परमं गुड्यं नानोपाभ्यानवर्णितम् ।
 नाऽप्रशान्ताय दातव्यं देयं शिष्याय धीमते ॥ १२.११८ ॥
 यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।
 तस्यैते कथिता ङ्यर्थाः प्रकाशन्ते मडात्मनः ॥ १२.११९ ॥
 अन्तःप्रविष्टः शास्तेति योऽतर्यामी श्रुतीरितः ।
 सोऽस्मान्मुष्यगुरुः पातु विधातीर्थमडेश्वरः ॥ १२.१२० ॥
 षति श्रीमद्भिद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 श्वेताश्वतरविवरणो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

१३. बृहदारण्यके काण्वविद्याप्रकाशो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ।

काण्वो याजुषशाभायां नानाभ्यानोपबृंहिताम् ।
 ब्रह्मविद्यामुवायेमां सङ्गुडेण ब्रवीम्यहम् ॥ १३.१ ॥
 बृहदारण्यकप्रोक्तैः विराट्सूनाद्युपासनैः ।
 स्याद्विराडादित्थं स विराडिह कथ्यते ॥ १३.२ ॥
 उपास्तेर्महिमा तेन भात्युपासनमिच्छतः ।
 मुमुक्षुस्तु विराडादित्थं विरज्यते ॥ १३.३ ॥
 अध्यायस्य तृतीयस्य चतुर्थब्राह्मणो श्रुतम् ।
 वैराजं वपुरेतस्य शरीरान्तरकारणम् ॥ १३.४ ॥
 छंदं नरगवाश्चादि वपुस्तत्सृष्टितः पुरा ।
 आत्मासीत्पुरुषाकारो ब्रह्माण्डाभ्यशरीरभृत् ॥ १३.५ ॥
 प्रत्यग्रूपः पराग्रूपाद्व्यावृत्तोऽनुभववात्मकः ।
 प्रथते यः स आत्मेति प्रादुरात्मविदो बुधाः ॥ १३.६ ॥
 बहिर्भुभेन न ज्ञातं प्रत्यक्तत्त्वमतिं विना ।
 यदज्ञातं परं तत्त्वं तद्भवेत्सर्वकारणम् ॥ १३.७ ॥
 विराडपि ततो जज्ञे त्रैलोक्यात्मकदेहवान् ।
 यथोक्तज्ञानकर्मव्यामेवं प्रत्यग्विराडभूत् ॥ १३.८ ॥
 स शेष परमोऽप्यात्मा कोशपञ्चकधारणात् ।
 संवृत्तः पुरुषाकारः कामाविद्याद्युपप्लुतः ॥ १३.९ ॥
 सोऽनुवीक्ष्यात्ममोहोत्थं वैराजं रूपमात्मनः ।
 नापश्यदपरं किञ्चित्सोऽहमस्मीत्यथाभ्यधात् ॥ १३.१० ॥
 अहमित्येव नामास्य सम्पन्नं तेन लौकिकाः ।
 तत्पृष्टाः (तत्सृष्टाः) स्वं स्वमात्मानमहमित्यभियक्षते ॥ १३.११ ॥
 कोशपञ्चकयुक्तस्य प्रत्यक्तत्त्वस्य नाम तत् ।
 विराजा कृतमित्येतत्सर्वसाधारणं मतम् ॥ १३.१२ ॥
 असाधारणदेहस्य तत्तत्पित्रादिना कृतम् ।

देवदत्तादिकं नाम जघन्यं पूर्वनामतः ॥ १३.१३ ॥
 कस्त्वमित्येष पृष्टः सन्नादावलमिति भ्रुवन् ।
 पश्चाज्जघन्यं नामेदं वक्ति जिज्ञासवे जनः ॥ १३.१४ ॥
 शिष्टेकरस आत्मैव कश्मले कोशपञ्चके ।
 ऐकतामभिसम्पन्नोऽलङ्कारोत्यभिमानतः ॥ १३.१५ ॥
 भलवोऽतीतकल्पेऽन्य आसन्यदाय्युपासकाः ।
 तथापि भावनाधिक्यादेक एव विराडभूत् ॥ १३.१६ ॥
 निःशेषेष्वासुरं पापं दग्धवान् बहुजन्मभिः ।
 ततो विराडभूदन्योऽप्येवं दग्ध्वा भवेद्विराट् ॥ १३.१७ ॥
 दृग्धपापोऽध्यनात्मज्ञो देहादावत्यमन्यत ।
 ततः स्वनाशमाशङ्क्य सोऽभिभेदस्मदादिवत् ॥ १३.१८ ॥
 स्रजं छि कल्पयित्वास्ते तद्भयादाडुलेन्द्रियः ।
 अयं नश्चरदेहादि प्रतीत्यारोप्य कम्पते ॥ १३.१९ ॥
 आलोचयेत्स्रजस्तत्त्वं भीतिध्वस्त्यै यथा नरः ।
 विराडालोचयत्तद्भ्रुप्रतीचस्तत्त्वमादरात् ॥ १३.२० ॥
 आलोचयन् यथा तत्त्वमपास्तध्वान्ततद्भयम् ।
 अनन्यानुभवं साक्षाद्दृष्ट्वात्काम्यात्मनि ॥ १३.२१ ॥
 प्रत्यग्याथात्म्यविज्ञानशिष्वाप्युष्टमडातमाः ।
 आत्माशेषपुमर्थोऽयं सोऽमन्यत ततो विराट् ॥ १३.२२ ॥
 देहेन्द्रियमनोबुद्धिभावाभावादिसाक्षिणः ।
 प्रतीयोऽन्यत्किमप्यत्र नास्ति कस्माद्धिभेभ्यलम् ॥ १३.२३ ॥
 अन्यव्यतिरेकाभ्यां स्वमात्मानं यदा पुमान् ।
 प्रतीच्येवानुसन्धते ब्रह्मास्मीति तदेक्षते ॥ १३.२४ ॥
 प्रत्यगृष्ट्या तदज्ञानं न तज्जं येक्षते स्वतः ।
 ब्रह्म प्रतीयोरैकात्म्यात्तद्दूरीकृत्य गर्जति ॥ १३.२५ ॥
 प्रत्यक्ता ब्रह्मणो उपं ब्रह्मता यात्मनः स्वतः ।
 अयं सति कुतो मे भीरिति विद्वांस्रपायते ॥ १३.२६ ॥

अहमविद्यामृते नान्यद्दम्भयत्तेतुविनाशकृत् ।
 अतोऽवबोधोधादेवास्य लयं वीयाय सर्वतः ॥ १३.२७ ॥
 कस्मादभेष्पदीशोऽयं द्वितीयात्मलु तद्दम्भयम् ।
 द्वितीयो नेश्वरस्यास्ति ततो निर्भय अवे सः ॥ १३.२८ ॥
 ननु प्रजापतेरैक्यदर्शनं कुत उद्भूतौ ।
 शास्त्राचार्यादितद्धेतोरसत्वात्तदसम्भवः ॥ १३.२९ ॥
 उच्यते मडता पुण्यपुञ्जपाकेन तत्पदम् ।
 वैराजं लब्धवांस्तेन ज्ञानमस्योद्भूतौ स्वतः ॥ १३.३० ॥
 ज्ञानमप्रतिघं यस्य वैराज्यं च जगत्पतेः ।
 औश्चर्यं चैव धर्मश्च सलसिद्धमिति स्मृतिः ॥ १३.३१ ॥
 अवे सति स्वयंभातवेदत्वाद्बुद्धवान् स्वयम् ।
 बोधध्वस्तात्ममोडस्याप्यरतिस्समजायत ॥ १३.३२ ॥
 स्वाभीष्टवस्त्वलाभेन येतसो यानवस्थितिः ।
 अरतिः सा सिसृक्षोः सा वस्त्वलाभादजायत ॥ १३.३३ ॥
 ननु विज्ञानविध्वस्तावविधायाः कुतोऽरतिः ।
 ध्वस्तान्यस्यापि सा येत्स्यातनिर्भोक्षः प्रसज्यते ॥ १३.३४ ॥
 अप्युत्पन्नात्मबोधानामधिकारासमाप्तिः ।
 अरत्यादि यथा दृष्टं तथैव स्यात्प्रजापतेः ॥ १३.३५ ॥
 अधिकारो यस्य यावान् भुङ्क्ते भोगे स तावति ।
 कुतो न मुच्यते मुक्तिं प्रतिबन्धस्य सङ्ख्यात् ॥ १३.३६ ॥
 सत्यामप्यात्मविधायां यो दोषो न निवर्तते ।
 तेन दोषेणानुभेयोऽधिकारो विदुषामसौ ॥ १३.३७ ॥
 प्रबलारब्धवेगेन कामुकः सन् प्रजापतिः ।
 अकं देहं स्वभोगार्थमसृजत्त्रिधुनात्मकम् ॥ १३.३८ ॥
 तद्धेधापातयद्दम्भभूतां दम्पती उभौ ।
 मनुः पुमान् वधूर्ज्ञेया शतशुपात्र नामतः ॥ १३.३९ ॥
 तयोः सम्भोगतो जाता मनुष्या दम्पती पुनः ।
 नानादेहानगृहीतां तास्यां द्वन्द्वानि जज्ञिरे ॥ १३.४० ॥

गवाश्वरासभाजाविप्रमुषा आपिपीलिकम् ।
 प्राणिनो मिथुनात्मानो जाताः कर्मानुसारतः ॥ १३.४१ ॥
 मुषाबाहूरुपादेभ्यो वह्नीन्द्रवसुभूमिकाः ।
 देवता असृष्टद्भ्रमा यातुर्वर्णनियामिकाः ॥ १३.४२ ॥
 तत्रेन्द्रादीन् भिन्नदेवान्मन्यन्ते यागभूमिषु ।
 कर्मिणस्तदसृष्टेयं विराडेवाप्सिला षमे ॥ १३.४३ ॥
 अविद्दधिकास्त्वात्कर्मिणां भिन्नदेवताः ।
 उच्यन्तां कर्मकाण्डेन वस्तुतस्तु न तत्तथा ॥ १३.४४ ॥
 विराजो ज्वलतामाहुः केचिदन्ये परात्मताम् ।
 उभयं युक्तमेवैतत्त्विवक्षायाः विशेषतः ॥ १३.४५ ॥
 सोपाधिकविवक्षायां ज्वल एव विराट् भवेत् ।
 निरुपाधिविवक्षायां परमात्मैव नेतरः ॥ १३.४६ ॥
 वयमप्येवमेवेति यद्युच्येत तथास्तु तत् ।
 सृष्ट्वा विराट् भोक्तृवर्गं भोग्यमन्नमयीकूपत् ॥ १३.४७ ॥
 पूर्वजन्मनि मर्त्यः सन् कृत्वासौ ज्ञानकर्मिणी ।
 अमृतानसृष्टेवान्यथाप्येतत्तत्माहाद्भुतम् ॥ १३.४८ ॥
 सृष्ट्वापिबभवेत्सृष्टमलमस्यपिबं जगत् ।
 षडृशो मडिमा ज्ञेयः कृतयोर्ज्ञानकर्मिणोः ॥ १३.४९ ॥
 वर्णितेत्थं प्रयत्नेन ज्ञानकर्मकृत्वोर्जितः ।
 उपासितुः प्रवृत्त्यर्थं निवृत्त्यर्थं मुमुक्षुतः ॥ १३.५० ॥
 सृष्ट्वैश्वर्ये स्वतन्त्रत्वं तत्कामी अहु मन्थते ।
 दोषानेव विवेक्यत्र अहूनुत्प्रेक्षते धिया ॥ १३.५१ ॥
 अविद्या पटसंवीतयक्षुषामियदेव हि ।
 वैदिकं साधनं ज्ञेयं ज्ञानकर्मस्वभावकम् ॥ १३.५२ ॥
 तस्य कर्त्रादिसापेक्षं विरञ्च्यन्तकृलप्रदम् ।
 जन्मादिविडियाषट्कयुतं सातिशयं जडम् ॥ १३.५३ ॥
 दुःखानि य विचित्राणि सन्त्येव अहुजन्मसु ।

अनेन क्लेशयुक्तेन दुर्लभं तपसा विना ॥ १३.५४ ॥
 कथञ्चित्साधितेऽप्यस्मिन् परानन्दधनं प्रभुम् ।
 अन्तर्भाव्य विराट्पिण्डे स्थातव्यं छि जुगुप्सिते ॥ १३.५५ ॥
 न केवलं पिण्डवासस्तादात्म्यं चाभिमानतः ।
 ततो भयं भक्षणाय पितुर्भुम्विदारणात् ॥ १३.५६ ॥
 याऽऽलानां तु नेयं भीः किन्तु पन्नगजन्मनः ।
 को भेदः स्याद्विराट्जन्मन्युरगात्पुत्रभक्षिणः ॥ १३.५७ ॥
 कृष्णामये प्रशान्तेऽपि जग्राडाथारतिग्रहः ।
 छिद्यमाणे प्रतीकारे गर्हभाद्विशरीरता ॥ १३.५८ ॥
 ऐक्योनौ सङ्गजातः क्लेशं सोढुं न शक्नुयात् ।
 अनन्तयोनिष्वसङ्गजायमानस्य का कथा ॥ १३.५९ ॥
 निस्तरैर्द्विधया येत्किं भक्तबन्धप्रयासतः ।
 अथ विद्याभुषेक्ष्योर्ध्वं किं विद्यां प्रार्थयिष्यते ॥ १३.६० ॥
 क्लेशेन मळतोपास्य भङ्गुयोनीः प्रविश्य य ।
 विद्यान्वेषणतः श्रेय ष्टदानीमेव वेदनम् ॥ १३.६१ ॥
 अत्र विचार्य भङ्गुशस्तूर्णमेव भुमुक्षति ।
 निवृत्तः सर्वबाह्यार्थात्ममेयं मातुमर्हति ॥ १३.६२ ॥
 अधिकारी साधितैः स्यादेवं हृलविचारतः ।
 तेन प्रमातुं यद्योग्यं तद्विदानीं निरूप्यते ॥ १३.६३ ॥
 उपादेयस्य मेयस्य वाच्या सम्भावना यथा ।
 उच्यतेसंसारहेतुश्च वक्तव्यो यत्प्रतस्तथा ॥ १३.६४ ॥
 संसाराध्यमडाव्याधेः किं मूलमिति चिन्तिते ।
 तद्द्वयस्तये चिकित्सेयं तदा हृलवती भवेत् ॥ १३.६५ ॥
 अविज्ञातनिदानेन भिषजा यच्चिकित्सितम् ।
 तद्द्वयस्तये चिकित्सेयं तदा हृलवती भवेत् ॥ १३.६६ ॥
 मायामूलं द्वैतमेतदित्यज्ञाते कथं त्विदम् ।
 अद्वैतं बुद्धिमारोहेत्स्यादतोऽन्या तु नैव धीः ॥ १३.६७ ॥

देहादृष्टिद्विधाकर्तृरागाध्यासार्थसमकात् ।
 द्वारा संसारहेतुः स्यादात्माज्ञानं तु लोकावत् ॥ १३.६८ ॥
 आत्माज्ञानमनर्थानां मूलं लोकेऽपि नेतरत् ।
 स्वपराकममज्ञात्वा युध्यन्म्रियत एव हि ॥ १३.६९ ॥
 एवं स्वात्मानमज्ञात्वा संसारानर्थमाप्नुयात् ।
 अनर्थाज्ञानयोः कार्यकारणत्वं प्रपञ्च्यते ॥ १३.७० ॥
 जिडासितस्थानर्थस्य हेतुः स्यात्सशरीरता ।
 न प्रियाप्रियविच्छेदः सशरीरस्य कस्यचित् ॥ १३.७१ ॥
 धर्माधर्मौ च देहस्य योनिरित्यागमोऽब्रवीत् ।
 विहितं प्रतिषिद्धं च कर्म मूलं तयोरपि ॥ १३.७२ ॥
 कर्तुरेव भवेत्कर्म रागद्वेषाभ्यं कर्तृता ।
 शोभनाशोभनाध्यासौ रागद्वेषप्रयोजकौ ॥ १३.७३ ॥
 उक्ताध्यासोऽप्यन्यवस्तुसद्भावात्स्थान्न यान्यथा ।
 वस्त्वन्तरस्य सद्भाव आत्माज्ञानेन कल्पितः ॥ १३.७४ ॥
 एवं देहादिवस्त्वन्तसमकव्यवधानतः ।
 संसारानर्थहेतुः स्यादात्माज्ञानं जगत्सृजेत् ॥ १३.७५ ॥
 प्रत्यग्याथात्म्यसंभोलात्जगत्सदिव भासते ।
 प्रत्यग्याथात्म्यसंभुद्भौ न सत्तान्नासदुच्यते ॥ १३.७६ ॥
 अशेषानर्थरूपस्य प्रत्यगज्ञानरूपिणः ।
 ध्वस्तौ ध्वस्तिरनर्थानामानन्दश्च समाप्यते ॥ १३.७७ ॥
 निरस्तातिशयानन्दरूपता प्रत्यगात्मनि ।
 यो वै भूमा तत्सुषुं स्यादित्यादि श्रुतिसंमतम् ॥ १३.७८ ॥
 Verses 66-78 are not found in certain
 texts. They are added for completion and
 rest renumbered accordingly.
 स्वत आनन्दयाथात्म्येऽप्यबोधोधादुःखसम्प्लुतिः ।
 सोऽबोधोऽनर्थहेतुत्वात्त्रिद्वेषव्यश्चिदित्सितुम् ॥ १३.७९ ॥
 अबुद्धमात्मनस्तत्त्वं प्रमातुं योग्यमागमैः ।

निर्देष्टव्यं तदप्यत्र सम्भावयितुमञ्जसा ॥ १३.८० ॥
 तमँभोधं तस्य मेयमव्याकृतगिरा श्रुतिः ।
 निरदिक्शच्छ्रुतिः सा तु न्यायेनात्र विचार्यते ॥ १३.८१ ॥
 तद्भेदं तर्ज्यविस्पष्टमासीदव्याकृताभिधम् ।
 छत्येतस्मिन्श्रौतवाक्ये पदार्थस्तावदीर्यते ॥ १३.८२ ॥
 अज्ञानात्मन्यशेषेण लीनं बीजस्वरूपधृक् ।
 तच्छब्देन जगत्प्रोक्तं परोक्षार्थाभिधायिना ॥ १३.८३ ॥
 अव्याकृतस्य जगतो भूतकालाभिसङ्गतेः ।
 बुभुत्सुं प्रति पारोक्ष्यात्तच्छब्दस्तत्र युज्यते ॥ १३.८४ ॥
 औत्तिष्ठ्यार्थे ङशब्दः स्यात्सुप्तेनार्थावबुद्धये ।
 तर्केणोक्ते धियः क्लेशः परमाण्वनुमानवत् ॥ १३.८५ ॥
 अचिन्त्याः भलु ये भावाः न तांस्तर्केण योजयेत् ।
 नाप्रतिष्ठिततर्केण गम्भीरार्थस्य निश्चयः ॥ १३.८६ ॥
 नामरूपादिविकृतं पराज्मानेन भासितम् ।
 छदंशब्देन निमित्तं जगदेतद्बुद्धीर्यते ॥ १३.८७ ॥
 सामानाधिकरण्येन तद्विदम्पद्योः श्रुतम् ।
 कार्यकारणयोरैक्यं व्याकृताव्याकृतात्मनोः ॥ १३.८८ ॥
 ऐक्यस्य जगतोऽवस्थे व्याकृताव्याकृतात्मके ।
 अवस्थयोर्विभेदेऽपि तद्बुद्धीर्मा न छि भिद्यते ॥ १३.८९ ॥
 आव्ययौवनभेदेऽपि देवदत्तो न भिद्यते ।
 ततो जगदभेदेन सामानाधिकरण्यगीः ॥ १३.९० ॥
 नामरूपाद्येभिव्यक्तेः प्राक्तनः काल उच्यते ।
 तर्दीत्यनेन शब्देन स कालो लोकाकल्पितः ॥ १३.९१ ॥
 यद्यप्यव्याकृते कालव्यक्तिर्नास्ति तथाप्यमी ।
 लोकाः प्रलयकालत्वव्यवहारं प्रदुर्वते ॥ १३.९२ ॥
 जगतोऽस्यानभिव्यक्तव्याकृतगिरोच्यते ।
 न जगत्प्रागवस्थायां व्यक्तं गर्भस्थपुत्रवत् ॥ १३.९३ ॥

आसीदिति य सत्तत्त्वमधिष्ठानतयोदितम् ।
 तथा य भावरूपत्वाज्जगद्व्याकृतमर्द्धति ॥ १३.८४ ॥
 अव्याकृतवयस्त्वेवमवतार्यास्य वर्णिताः ।
 पदार्था अथ वाक्यार्थो न्यायेनैव निरूप्यते ॥ १३.८५ ॥
 यस्य वेदान्तमेयत्वं कारणं जगतश्च यत् ।
 अव्याकृतं तदेवात्र वाक्यार्थो द्विविधं हि तत् ॥ १३.८६ ॥
 चित्प्राधान्यादविद्यायाः प्राधान्याच्च द्विधाऽद्वयम् ।
 यच्चिद्वस्तु प्रमेयं तदविद्या तु विकारकृत् ॥ १३.८७ ॥
 न चिद्वस्तु विवादाद् तेन सवार्थसिद्धितः ।
 अज्ञोऽहमित्यविद्यापि प्रसिद्धैवानुभूतितः ॥ १३.८८ ॥
 नासदासीन्नो सदासीत्तम आसीदिति श्रुतिः ।
 आसीदिति तमोभूतमप्रज्ञातमिति स्मृतिः ॥ १३.८९ ॥
 अज्ञानत्वात्प्रमाणेन ज्ञातव्यमिति मेयता ।
 अज्ञानस्य विकारित्वात्कारणत्वं य सम्भवेत् ॥ १३.९० ॥
 मायां तु प्रकृतिं विद्यादीशो मायीति हि श्रुतिः ।
 दैवी ल्येषा गुणमयी मम मायेति य स्मृतिः ॥ १३.९० ॥
 इत्यव्याकृतवाक्यार्थो न्यायेन सुनिरूपितः ।
 अथ व्याकृतवाक्यार्थः कृमात्प्राप्नो निरूप्यते ॥ १३.९० ॥
 व्याकृतं द्विविधं देहसृष्टिर्ज्वलप्रवेशनम् ।
 देहादिविषयत्वेन प्रवेशात्पूर्वमुच्यते ॥ १३.९० ॥
 अव्याकृतं यत्पूर्वोक्तमरूपकमनामकम् ।
 तदिति नामरूपाभ्यामेव व्याकृत्यते स्वयम् ॥ १३.९० ॥
 सुषुप्तादुत्थिती राज्ञः स्वयमेव यथा तथा ।
 जग्धाशेषजगन्भूर्तेरव्यक्ताद्व्याकृतिर्मुहुः ॥ १३.९० ॥
 नामरूपे तु शब्दार्थो न ताभ्यामतिरिच्यते ।
 जगत्त्रिग्विद्धटादौ हि द्वयमेव समीक्ष्यते ॥ १३.९० ॥
 प्रकियानियमो नात्र पुंव्युत्पत्तिप्रधानतः ।
 अतः श्रुतिषु सृष्ट्यादिविगानं बहुधेक्ष्यते ॥ १३.९० ॥

यथा यथा भवेत्पुंसां व्युत्पत्तिः प्रत्यगात्मनि ।
 सा सैव प्रक्रियेऽस्य स्यात्साध्वी सा यानवस्थिता ॥ १३.१०८ ॥
 विस्पष्टत्वं व्याकुलत्वं शुक्तिकारजतादिवत् ।
 स्पष्टमव्याकृतान्मोडात्त्रिध्याज्ञानमिदं जगत् ॥ १३.१०९ ॥
 नामरूपाध्यास एव व्याकृतः प्रतिपादितः ।
 प्रवेश्यः तत्र (प्रवेश्यस्यात्र) श्रुवस्य प्रवेशः प्रतिपाद्यते ॥ १३.११० ॥
 सर्वशास्त्रारम्भ एष यदर्थस्तद्विबुद्भ्युये ।
 स एष षड् देहेषु प्रविष्ट इति गीयते ॥ १३.१११ ॥
 स एषोऽत्रान्नाग्नेभ्यः प्रविष्ट इति वेदगीः ।
 व्याख्यायतेऽसौ पदशः आदौ मीमांस्यते त्वथ ॥ १३.११२ ॥
 स इत्यनेन शब्देन प्रकृतार्थाऽवमर्शना ।
 अव्याकृताध्यक्ष आत्मा यः पुरोक्तः स उच्यते ॥ १३.११३ ॥
 यद्वा विराऽधिष्ठानं ब्राह्मणैरादावुदीरितम् ।
 आत्मशब्देन तस्यात्र परामर्शो भविष्यति ॥ १३.११४ ॥
 तच्छब्देन परामृष्टः साक्ष्यव्याकृतभासकः ।
 अेतच्छब्देन कार्यस्थः प्रत्यक्ष उपदिश्यते ॥ १३.११५ ॥
 अद्वितीयमधिष्ठानं कार्यस्थः सद्भयस्तयोः ।
 स एष इत्यभेदोक्तिर्दृष्टरेति न योद्यताम् ॥ १३.११६ ॥
 अज्ञातवास्तुतत्त्वस्य दृष्टरं नास्ति डिग्भ्यन ।
 नीलीकृतं नभः पश्येथ्यक्षुषा नीलवस्त्रवत् ॥ १३.११७ ॥
 योग्यायोग्यव्यवस्थेयं मानव्यवलुतौ भवेत् ।
 कल्पनामात्रनिष्पत्तेनपिक्षाज्ञानभूमिषु ॥ १३.११८ ॥
 इडेत्यनेन सूत्रादिस्थाणुपर्यन्तवित्राडाः ।
 उच्यन्ते तेषु श्रुवोऽयं विस्पष्टमुपलभ्यते ॥ १३.११९ ॥
 प्रविष्ट इति शब्देन विद्याभासतमोन्विता ।
 श्रुवत्वेनोपलब्धिर्या चितः सैषाभिधीयते ॥ १३.१२० ॥
 विद्याभासप्रवेशस्तु प्रत्यङ्मोडे स्वतो भवेत् ।

तत्कार्येष्वनुवृत्तः स उपाधिश्चित्प्रवेशने ॥ १३.१२१ ॥
 जपाङ्गुसुमरक्तत्वं स्फुटिके कल्पते यथा ।
 विद्याभासप्रवेशोऽयं चित्तध्यारोप्यते तथा ॥ १३.१२२ ॥
 सूत्रादिस्थाणुपर्यन्तं जगत्सृष्ट्वा स्वमायया (जगत्सृष्ट्वात्ममायया) ।
 स्वाभासैकसङ्गायेन स अेव प्राविशत्परः ॥ १३.१२३ ॥
 आनभाग्रेभ्य ष्ट्युक्त्या मर्यादाऽस्य प्रवेशने ।
 उक्ता स्पर्शेन चैतन्यं नभात्रावधि लक्ष्यते ॥ १३.१२४ ॥
 सामान्येन विशेषाख्य चिद्देहं व्याप्य वर्तते ।
 दृष्टान्ताभ्यां द्वयी वृत्तिर्द्विविधाभ्यामिडोच्यते ॥ १३.१२५ ॥
 दारु कुत्सनमभिव्याप्य यथाग्निर्दरुणि स्थितः ।
 संव्याप्य तद्द्रवमिलं देहमात्मा व्यवस्थितः ॥ १३.१२६ ॥
 तस्यावसंव्याप्य यथा क्षुरपात्रं क्षुरस्तथा ।
 श्रोत्रादिनाडिमध्यस्थस्तनुमव्याप्य संस्थितः ॥ १३.१२७ ॥
 क्षुरपात्रे स्थानभेदाद्विमिधन्ते यथा क्षुराः ।
 चैतन्यानि विमिधन्ते तथा नाडीविभेदतः ॥ १३.१२८ ॥
 प्राप्नोति वृत्ती द्वे श्रुवः स्वप्नजगदवस्थयोः ।
 सामान्यवृत्तिमेवैकां सुषुप्ते प्रतिपद्यते ॥ १३.१२९ ॥
 सामान्यवृत्तिर्या साऽत्र श्रुवनायोपपद्यते ।
 विशेषवृत्तयो देहे शब्दाधालोचनोद्यताः ॥ १३.१३० ॥
 भवेशवाङ्मयं पदशस्तात्पर्याख्यं स्फुटीकृतम् ।
 तदनुग्राहको न्याय ष्टान्तीं प्रविचार्यते ॥ १३.१३१ ॥
 देवदत्तः परिच्छिन्नः सांशश्चाऽतो गूढं विशेत् ।
 निरंशः सर्वगश्चात्मा कथं देहे विशेदसौ ॥ १३.१३२ ॥
 अप्रविष्टस्वभावोऽयं दिग्देशाद्यनभिप्लुतेः ।
 कल्पितोऽस्य प्रवेशः स्याज्जलपात्रार्कमिम्बवत् ॥ १३.१३३ ॥
 विभागाद्यंशवैषम्येऽप्यस्ति साम्यं विवक्षितम् ।
 उपाधिस्थोपलब्ध्यादिसाम्यं केन निवार्यते ॥ १३.१३४ ॥

उपाधावुपलभ्यत्वमन्यथात्वेन भासनम् ।
 भङ्गुत्वभानमित्येतद्दृष्टदार्ष्टान्तयोः समम् ॥ १३.१३५ ॥
 तेजोषिडं रवेर्भिम्भमशक्यं द्रष्टुमञ्जसा ।
 तथापि जलमध्ये तद्भिम्भं सम्यगवेक्ष्यते ॥ १३.१३६ ॥
 स्वयम्प्रकाश आत्मैवं नोपलभ्योऽनुपाधिकः ।
 जडदेहाधुपाधौ तु विस्पष्टमुपलभ्यते ॥ १३.१३७ ॥
 शुवत्वभ्रान्तिरेषैवं प्रत्यग्बोधोपयोगतः ।
 जलपात्रार्कसाभ्येन प्रवेश इति कल्प्यते ॥ १३.१३८ ॥
 यथा सृष्ट्यादयः क्लृप्ताः प्रवेशोऽपि तथेक्ष्यताम् ।
 युक्त्या नैवोपपद्यन्ते सृष्ट्याधाः कल्पितास्ततः ॥ १३.१३९ ॥
 न-वेवं पर एवात्र प्रविष्टश्चेत्तदा जनाः ।
 पश्यन्त्येतं विनाशास्त्रमिति शास्त्रं वृथा भवेत् ॥ १३.१४० ॥
 अलं प्राणिभ्यलं वय्मि पश्याभ्येतच्छृणोमि तत् ।
 म-येऽलमित्यलम्बुद्ध्याः दृष्ट एवाभिलैः परः ॥ १३.१४१ ॥
 उच्यते, तन्न पश्यन्ति प्रविष्टिक्तं स्वतो जनाः ।
 नो श्वासभाषणो दृष्टिश्रुती वा स्तोऽस्य नो मतिः ॥ १३.१४२ ॥
 प्रविष्टस्यास्ति येच्छासभाषणार्थास्तु तावता ।
 प्रवेष्टरि डिमायातं शास्त्रबोध्यः स एव हि ॥ १३.१४३ ॥
 प्रविष्टस्य प्रवेष्टुश्च रुपाभेदेऽपि भिन्नताम् ।
 प्रविष्टत्वाप्रविष्टत्वधर्माभ्यां को निवारयेत् ॥ १३.१४४ ॥
 प्रविष्टं येऽत्र पश्यन्ति नाप्रविष्टममी विदुः ।
 व्याधत्वेन प्रपश्यन्तो न विदुः राजपुत्रताम् ॥ १३.१४५ ॥
 व्याधोऽयमित्यसावुक्तिर्यो जयेत्प्राणसङ्कटे ।
 राजदेवादिः कोक्तिस्तु भवेद्भ्रुङ्कुलप्रदा ॥ १३.१४६ ॥
 तद्भ्रुप्रविष्टदृष्टिर्या सा संसारे नियोजयेत् ।
 अप्रविष्टात्मदृष्टिस्तु मोचयेत्सर्व सङ्कटात् ॥ १३.१४७ ॥
 अतोऽप्रविष्टदृष्ट्यर्थं निन्दते हि प्रविष्टदृक् ।
 प्रविष्टदर्शनं यत्स्यान्न तद्दर्शनमात्मनः ॥ १३.१४८ ॥

स्वतः परोऽपि देहाद्यौ प्रविष्टोऽकात्स्न्यदोषतः ।
 दृषितो दर्शनं तस्य न भवेत्परदर्शनम् ॥ १३.१४८ ॥
 अकृत्स्नत्वं यथाऽस्य स्याद्व्यवहारे तथोच्यते ।
 भ्रासयोगात्प्राणिता स्याद्भक्ता वदनयोगतः ॥ १३.१५० ॥
 द्रष्टा दर्शनयोगेन श्रोता श्रवणयोगतः ।
 मन्ता मननयोगेन स्मर्याद्यौ योजयेत्तथा ॥ १३.१५१ ॥
 अेवं यादं प्राणितेति ज्ञाते वक्त्राद्यसङ्ग्रहः ।
 वक्ताडमित्यपि ज्ञाते प्राणित्रादरेसङ्ग्रहः ॥ १३.१५२ ॥
 यतिदीक्षितयोरानिभूमिकां धारयेन्नटः ।
 तत्र दृष्टे दीक्षितेऽन्ये दृष्टा यत्याद्यो न हि ॥ १३.१५३ ॥
 प्राणानादिकृतां मध्ये अेकैकं यः समीक्ष्यते ।
 न स ज्ञानात्यकृत्स्नत्वादितदीक्षितवस्तुनः ॥ १३.१५४ ॥
 धृत्युक्तं व्याकृतं सर्वं जडाजडविभागवत् ।
 आरोपोऽयं तन्नित्यै विद्यासूत्रमिडोच्यते ॥ १३.१५५ ॥
 आत्मेत्येवमुपासीतेत्येतत्सूत्रमुदाहृतम् ।
 उक्त्वा पदार्थं सूत्रानुग्राहको न्याय उच्यते ॥ १३.१५६ ॥
 यथ्याप्नोति यदादत्ते यथ्याप्ति विषयानिड ।
 यथ्यास्य सन्ततो भावस्तस्मादात्मेति कथ्यते ॥ १३.१५७ ॥
 व्याप्नोत्यनवशेषेण सर्पादीन् स्रगिवापिलान् ।
 कल्पनाधिष्ठानतया प्रत्यङ्गतात्मा भवेत्ततः ॥ १३.१५८ ॥
 सर्वाधिष्ठानसन्मात्र धृत्यशेषजगत्प्रति ।
 अधिष्ठानतया व्याप्तिं श्रुतिर्भूते सदात्मनः ॥ १३.१५९ ॥
 स्वयिदाभासमोलेन तद्दुत्थानपिलायतः ।
 आदत्तेऽनात्मनः प्राज्ञस्तत आत्मेति तं विदुः ॥ १३.१६० ॥
 परे आत्मनि सर्वेऽपि सम्प्रतिष्ठन्ते अेकले ।
 पृथिव्याद्या अनात्मान धिति याथर्वणो वयः ॥ १३.१६१ ॥
 आत्माभासाः परायीना धीवृत्तिर्विषयोन्मुखाः ।

प्रत्यङ्ङात्ति यतोऽतोऽसावात्मेत्युक्तो मनीषिभिः ॥ १३.१६२ ॥

विश्वो छि स्थूलभुङ्ङनित्यं तैजसः प्रविविक्तभुङ्ङ ।

आनन्दभुङ्ङतथा प्राज्ञा एति यागमशासनम् ॥ १३.१६३ ॥

अव्यावृत्ताननुगतः पूर्णः स्वात्मन्यवस्थितः ।

यतोऽस्य सन्ततो भावस्तस्मादात्मेति शब्धेते ॥ १३.१६४ ॥

तद्विष्णोरिति मन्त्रोऽपि विष्णोस्तत्परमं पदम् ।

यक्षुर्वदाततं व्योम्नि व्यायष्टे प्रत्यगात्मनि ॥ १३.१६५ ॥

यतुर्विधनिरुक्त्यात्र यत्वारोऽर्थाः प्रकीर्तिताः ।

अधिष्ठानं कारणात्वं श्रुवभावो विमुक्तता ॥ १३.१६६ ॥

यन्मुक्तवृषं साक्षित्वाट्ठव्याङ्ङतेऽव्याङ्ङतेऽपि तत् ।

अतिरोहितमत्रात्मशब्धेनैतथि सूत्रितम् ॥ १३.१६७ ॥

आत्मशब्धधियोरात्मा विषयो नेति भाषितुम् ।

सूत्रेऽस्मिन्निति शब्धोऽयं यथैतत्स्यात्तथोच्यते ॥ १३.१६८ ॥

यत्रेति परशब्धः स्यात्तत्रोपचरितं वयः ।

ज्येष्ठं पितेति पश्यन्तीत्यादावेवमवेक्षाणात् ॥ १३.१६९ ॥

व्याङ्ङताव्याङ्ङते ये द्वे कल्पिते ते विचारतः ।

अते वारयितुं सूत्रे अवकारमसूत्रयत् ॥ १३.१७० ॥

उपेति सामीप्यवायी तन्निष्ठा प्रत्यगात्मनि ।

कार्यकारणरूपाभ्यां प्रत्यङ्ङनेदीयं षड्भयते ॥ १३.१७१ ॥

अेतस्य ब्रह्मसामीप्यं तत्त्वमस्यादिनोच्यते ।

आसीतेति तु शब्धेन कूटस्थत्वमसूत्रयत् ॥ १३.१७२ ॥

व्युत्थाय कारणात्कार्यात्तत्त्वज्ञानवर्त्मना ।

उपेत्य कूटस्थमजमासीतापरिणामवान् ॥ १३.१७३ ॥

एत्यात्मसूत्रे शब्धार्थो वाक्यार्थश्चोपवर्णितः ।

तदनुग्राहको न्यायः आशङ्गापूर्वमुच्यते ॥ १३.१७४ ॥

व्याङ्ङताव्याङ्ङताभ्यां तद्भस्तुतत्त्वं तिरोहितम् ।

एति यच्छङ्ङितं तन्न स्वरूपस्यातिरोहितेः ॥ १३.१७५ ॥

स्वस्वरूपं तिरोधातुं न हि केनापि शक्यते ।
 विस्फुर्यतामिडाक्षाणि किमक्षैरपराध्यते ॥ १३.१७६ ॥
 आपाद्येयुः शब्दादीन्धक्षाणि तथापि ते ।
 का हानिस्तस्य शब्दादरेव तत्त्वं विबुध्यताम् ॥ १३.१७७ ॥
 तैः शब्दादितया भाति तत्त्वरूपतया न तु ।
 एति येदत अवेतद्वेदवाक्येन बुध्यताम् ॥ १३.१७८ ॥
 न परोक्षत्वमाशङ्क्यं स्वस्वरूपत्वहेतुतः ।
 शब्दादितत्त्वं यद्बोद्धुः स्वरूपं तन्न येतरम् ॥ १३.१७९ ॥
 अेकस्याध्यत्र चित्तस्य सलकारिविभेदतः ।
 क्मेण ग्रहणं तत्त्वे शब्दादौ य कुतो न हि ॥ १३.१८० ॥
 एति शङ्कोत्तरं प्रोक्तमेतत्सूत्रेण सूचितम् ।
 स्वरूपवाच्यात्मशब्दादतिरोधानभासनात् ॥ १३.१८१ ॥
 ननु प्राणादियुक्तात्मबोधोऽकात्स्न्येन दूषितः ।
 सोऽकात्स्न्यदोषः शुद्धात्मबोधे कस्मान्न सम्भवेत् ॥ १३.१८२ ॥
 एत्याशङ्गापनुत्तर्यमत्रेदं श्रूयते स्फुटम् ।
 अत्र ल्येते सर्वे अेकीभवन्तीति श्रुतेर्वचः ॥ १३.१८३ ॥
 प्राणाधुपाध्युपछिताः सर्वेऽप्यात्मानं ईश्वरे ।
 शुद्धात्मन्येकतां यान्ति पुत्रभ्रात्राद्यो यथा ॥ १३.१८४ ॥
 पुत्रो भ्राता पितेत्येको भिधेते प्रतियोगिभिः ।
 पुत्राद्यस्त अेकस्मिंस्तस्मिन्पान्त्येकतां स्वतः ॥ १३.१८५ ॥
 आत्मनोऽनवशेषेण सम्बन्धोऽनात्मवस्तुनः ।
 रञ्जुसर्पादिवन्नातः प्रतीयः शिष्यते पराङ् ॥ १३.१८६ ॥
 सर्वमज्ञातमेव स्याद्यस्मिन्नज्ञात आत्मनि ।
 ज्ञाते ज्ञातं य कृत्स्नोऽसौ तावत्वात्सर्ववस्तुनः ॥ १३.१८७ ॥
 प्रमाभासत्वमेतेन वाक्येनास्य निवारितम् ।
 मात्वं सम्भाव्यते तस्य पदनीयत्ववाक्यतः ॥ १३.१८८ ॥
 अस्य सर्वस्य जगत आत्मेति यदुद्घोरितम् ।
 तदेतत्पदनीयं स्यादिति वाक्यस्य योजना ॥ १३.१८९ ॥

पदनीयेति शब्देन प्रमातुं योग्यतोऽर्थे ।
 अज्ञातत्वात्पुमर्थत्वात्प्रमातुं योग्यतात्मानः ॥ १३.१६० ॥
 अव्याकृतव्याकृतयोरज्ञानात्मकता यतः ।
 अतः आत्मातिरेकेण नाज्ञातार्थोऽस्ति कश्चन ॥ १३.१६१ ॥
 ज्ञेयार्थानन्दयोर्यस्मात्समाप्तिः प्रत्यगात्मनि ।
 परमः पुरुषार्थोऽत आत्मा भवति नेतरः ॥ १३.१६२ ॥
 अज्ञातत्वं पुरा प्रोक्तमव्याकृतगिरा यथा ।
 ज्ञेयार्थस्य समाप्तिं तां वक्ष्यनेनेति वाक्यतः ॥ १३.१६३ ॥
 अनेनैतद्वेद सर्वमित्यात्मज्ञानमात्रतः ।
 सार्वज्ञ्यमुक्तमानन्दसमाप्तिस्तु प्रवक्ष्यते ॥ १३.१६४ ॥
 अन्यज्ञानेन नान्यस्य क्वचिदस्त्यवबुद्धता ।
 आत्मज्ञानेन सर्वस्य ज्ञानं कथमुदीर्यते ॥ १३.१६५ ॥
 सत्यमेवं भवेदेतद्यथात्माप्यन्यं धृष्यते ।
 आत्मासावन्यं धृति य नानुभूतस्य गीरियम् ॥ १३.१६६ ॥
 प्रत्यक्तत्त्वे परिज्ञाते जगत्तत्त्वं प्रबुद्ध्यते ।
 धृत्यत्र पददृष्टान्तो यथावत्स विविच्यते ॥ १३.१६७ ॥
 अेकं पादं यथाश्वस्य दृष्ट्वाश्वत्वमशेषतः ।
 दृष्टवानेव भवति दृष्टोऽश्वं धृति वर्णनात् ॥ १३.१६८ ॥
 अेवं स्वदेहमात्रस्थे साक्षितत्वेऽवलोकिते ।
 अशेषजगतस्तत्त्वं लभ्यते न संशयः ॥ १३.१६९ ॥
 आनन्दस्य समाप्तिर्या प्रत्यगात्मनि साधुना ।
 प्रदर्शयतेऽनुभूत्यात्र स्पष्टं सार्वजनीनया ॥ १३.२०० ॥
 वित्तात्पुत्रः प्रियः पुत्रात्पिण्डः पिण्डात्तथेन्द्रियम् ।
 धृन्द्रियेभ्यः प्रियः प्राणः आत्मा प्रियतमस्ततः ॥ १३.२०१ ॥
 स्वात्मभोगस्य हेतुत्वात्प्राणाद्यैः प्रीतिरिष्यते ।
 न स्वतोतो न सा मुष्या वेश्याप्रीतिर्यथा तथा ॥ १३.२०२ ॥
 प्रतीचि निर्निमित्तैव सर्वावस्थास्वपीष्यते ।

प्रीतिरञ्जुष्णवत्तस्मान्मुष्यासाविति गम्यताम् ॥ १३.२०३ ॥
 सर्वान्तरतस्त्वेन युज्यते निर्निमित्तता ।
 बाह्येषु सनिमित्तत्वं प्रीतेः स्पष्टं गवादिषु ॥ १३.२०४ ॥
 व्याध्याधुपद्रुतो लोको मृतिमप्यभिवाञ्छति ।
 निर्निमित्तप्रियत्वे तु देहादेस्तत्र युज्यते ॥ १३.२०५ ॥
 अनात्मा प्रियं धत्त्येवं यो मुख्यति स पामरः ।
 विनाशित्वमुदाहृत्य मूढं तं बोधयेद्बुधः ॥ १३.२०६ ॥
 अनात्मा भोगकालेऽस्य सुषं यावत्प्रयच्छति ।
 तत्साडस्रगुणं दुःषं नाशकाले प्रयच्छति ॥ १३.२०७ ॥
 या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वनपायिनी ।
 व्युत्थाय (व्युत्थाय) विषयेभ्यस्तां प्रतीत्येव निवेशयेत् ॥ १३.२०८ ॥
 विषया धव न प्रत्यक्कदाचिदपि नश्यति ।
 अतो दुःखप्रदत्वं तु शङ्कितुं न य शक्यते ॥ १३.२०९ ॥
 सूत्रार्थज्ञमनुष्याणां मतिं विज्ञाय केचन ।
 मुमुक्षुवो गुरुं प्राप्य योऽयन्त्यतिसम्भ्रमात् ॥ १३.२१० ॥
 यद्ब्रह्मविधया सर्वभावाभिं मन्वते नराः ।
 तद्ब्रह्म किं विदित्वाभूत्सर्वमित्येतदीर्यताम् ॥ १३.२११ ॥
 अयं मुमुक्षुभिश्चोद्यै कृते करुणया गुरुः ।
 अनायासेन तस्योद्यं परिहर्तुं वयोऽब्रवीत् ॥ १३.२१२ ॥
 ब्रह्मैव बोधात्प्रागुज्ज्वो भूत्वात्मानमवेत्पुनः ।
 अहं ब्रह्मेति तद्बोधात्सर्वात्मकमभूत्तदा ॥ १३.२१३ ॥
 अवेत्सोपाधिरात्मायमात्मानं निरुपाधिकम् ।
 ज्ञातृज्ञानज्ञेयभेदात् दृषोऽत्र मनागपि ॥ १३.२१४ ॥
 अविविक्तस्तु देहाद्यैरात्मा भवति वेदिता ।
 विविक्तात्मा वेदितव्यो धीवृत्तिर्वेदनं भवेत् ॥ १३.२१५ ॥
 अविधारोपनिष्कृत्यै तदात्मानमवेदिति ।
 आत्माभिमुपधीवृत्तिरात्मवेदनमुच्यते ॥ १३.२१६ ॥

आत्मानमेव तद्वेदित्युक्तादेवकारतः ।
 निर्मात्यवत्परित्याज्यं देहादीत्यवगम्यते ॥ १३.२१७ ॥
 त्यज्यमाने (त्याज्यमाने) तु देहादावात्मैवैकोऽवशिष्यते ।
 परित्यक्तुमशक्यत्वादात्मानं निह्नुतेऽत्र कः ॥ १३.२१८ ॥
 अहं ब्रह्मास्मि नो ज्ञेयं इत्यवेद्ब्रह्मरूपताम् ।
 शोधितस्याहमर्थस्य युज्यते ब्रह्मरूपता ॥ १३.२१९ ॥
 ब्रह्मता नात्मनोऽन्यत्र नात्मता ब्रह्मणोऽन्यतः ।
 तद्याथात्म्याप्रबोधात्तु तयोरेष विपर्ययः ॥ १३.२२० ॥
 अब्रह्मानात्मताहेतौ प्रत्यग्ध्वान्ते निवर्तिते ।
 आत्मानमेव ब्रह्मेति निर्विघ्नं प्रतिपद्यते ॥ १३.२२१ ॥
 निवर्त्यभेदाद्भिन्नोऽर्थो ब्रह्माहम्पद्योर्भवेत् ।
 अब्रह्मानात्मते वार्ये अेकस्मिन्नेव वस्तुनि ॥ १३.२२२ ॥
 स्वानुभूत्यवसेयेऽस्मिन्प्रतीत्यब्रह्मतां जनाः ।
 आरोग्यं शास्त्रगम्येऽस्मिन्नात्मत्वमकल्पयन् ॥ १३.२२३ ॥
 अनुभूत्यवसेयोऽहं ब्रह्म शास्त्रसमर्पितम् ।
 अस्मीति बोधादारोपद्वयमत्र निवर्तते ॥ १३.२२४ ॥
 अस्मीति वर्तमानोक्तोर्विधाकालैव मुक्तता ।
 सिद्धातोऽसौ न साध्या स्यादग्निहोत्रादिकार्यवत् ॥ १३.२२५ ॥
 तस्मात्तत्सर्वमभवदिति वाक्येन वेदनात् ।
 उच्यते सर्वभावाभिरसर्वज्ञत्वापवाद्यतः ॥ १३.२२६ ॥
 स्वतः सर्वात्मकम्ब्रह्म भात्यसर्वमिव ब्रह्मात् ।
 विद्यया भ्रान्तिबाधेऽस्य सर्वत्वमवशिष्यते ॥ १३.२२७ ॥
 नन्वसौ सर्वभावानिर्न विद्यामात्रतो भवेत् ।
 विनोत्तमत्वानुष्ठानकालदेवाधनुग्रहम् ॥ १३.२२८ ॥
 विप्रस्य क्लृप्तो वेद्यो न शूद्रस्याधमत्वतः ।
 देवादेरुत्तमस्यैव तथा विद्या क्लृप्तदा ॥ १३.२२९ ॥
 यागज्ञानमनुष्ठानाद्धिना न स्वर्गदं तथा ।
 ब्रह्मज्ञानमनुष्ठानाद्धिना सर्वाभिरुदं कथम् ॥ १३.२३० ॥

गर्भाधानमृतावेव नान्यकाले तथोत्तमे ।
 विद्या कृतयुगे सर्वभावं यच्छति नान्यदा ॥ १३.२३१ ॥
 राज्ञा कृषिकृषं यद्भृत्कार्यं प्रतिबध्यते ।
 सर्वभावस्तथा देवैर्यागिभुग्भिर्निवार्यते ॥ १३.२३२ ॥
 तस्मादनुत्तमे जन्मन्यननुष्ठायिनः कलौ ।
 युगे देवाद्युत्तमो न विद्या सर्वभावदा ॥ १३.२३३ ॥
 षति योदधितुर्येऽत्रयत्वारश्चोद्यतेतवः ।
 तद्यो य षत्यादि वाक्यैश्चतुर्भिस्तात्रिरस्यति ॥ १३.२३४ ॥
 न तावदुत्तमं जन्म सर्वभावप्रयोजकम् ।
 उत्तमस्यापि देवादेः सर्वत्वं ब्रह्मबोधतः ॥ १३.२३५ ॥
 यो देवानां ऋषीणां वा मध्ये ब्रह्म व्यबुध्यत ।
 असावसावेव सर्वमभून्नान्यस्तु कश्चन ॥ १३.२३६ ॥
 मनुष्याणां तथा मध्ये ब्रह्मवित्सर्वभावभाक् ।
 विद्याविद्ये अेव तस्मात्सर्वत्वात्पत्वकारणे ॥ १३.२३७ ॥
 ब्रह्म वा षडमत्रेऽभूदिति विद्याधिकारिता ।
 श्रूयते ब्रह्मणो ब्रह्म सर्वजातिषु तत्समम् ॥ १३.२३८ ॥
 न पश्चादेः सर्वभावप्रसङ्गो बोधवर्जनात् ।
 शूद्रजातिश्च विदुः सति बोधे विमुच्यते ॥ १३.२३९ ॥
 यागविद्येवात्मविद्या नानुष्ठानमपेक्षते ।
 क्लृप्तान षति ज्ञेयं वामदेवनिर्दर्शनात् ॥ १३.२४० ॥
 ब्रह्मात्मत्वं वामदेवः पश्यन्मवादिश्रुताम् ।
 प्रतिपेदे ष्यनुष्ठानावसरस्तत्र को वद ॥ १३.२४१ ॥
 न चित्तो वामदेवे वा मनौ वाऽन्येषु वा भिदा ।
 तेन मन्वादिशिद्धान्मदेवेन प्रत्यपद्यत ॥ १३.२४२ ॥
 यत्तु पुण्ययुगे सर्वभावो न तु कलावपि ।
 तदसद्बोधसाध्यस्य पुण्यकालानपेक्षायात् ॥ १३.२४३ ॥
 न सूर्यग्रहणपेक्षो बोधान्निद्राक्षयः क्वचित् ।

सर्वस्वतुल्ये नृपशौ ब्रह्मधीपरिमोषिणा ।
 द्वियमाणे मलदुष्णं सर्वेषां च दिवौकसाम् ॥ १३.२५८ ॥
 तस्मादेषां न प्रियं तद्यन्मनुष्या विजानते ।
 ब्रह्मात्मत्वमतो देवाः प्रतिब्रून्ति वेदनम् ॥ १३.२५९ ॥
 स्पष्टीकृतं पारतन्त्र्यं पशुदृष्टान्ततो नृणाम् ।
 वर्णाश्रमादि तद्धर्मसृष्टिः कर्मार्थमीरिता ॥ १३.२६० ॥
 न-वेवं तस्य मुक्तिश्च स्यादेवात्मधियं विना ।
 अज्ञानकर्मणोः श्रुत्या सादरेणोपवर्णनात् ॥ १३.२६१ ॥
 मैवमात्मा किमज्ञातो मुक्तिदः कर्म वा मलत् ।
 आम्नायकृषिवन्नायमज्ञातात्मा क्लृप्तः ॥ १३.२६२ ॥
 अनधीतो यथा वेदो नार्थज्ञानेन पालयेत् ।
 अकृता वा कृषिः पाति नाकर्तारं कृत्वारिणम् ॥ १३.२६३ ॥
 तथा स्वात्माप्यविज्ञातो मुमुक्षुं मोक्षदानतः ।
 न पालयत्यतो मुक्तिरज्ञस्य न हि कस्यचित् ॥ १३.२६४ ॥
 स्वात्माप्यलोकमज्ञात्वा यो देहाप्यस्वलोकतः ।
 प्रैत्यसौ पुनरप्यन्यं देवलोकं प्रजेदृढम् ॥ १३.२६५ ॥
 अनात्मविन्मलत्पुण्यमश्वमेधादिकं यद्वि ।
 कुर्यान्नित्यकृलायैतदध्यायन्ते विनश्यति ॥ १३.२६६ ॥
 कृतस्य हि क्षयोऽवश्यं कोष्ठागारादिवद्भवत् ।
 न मोक्षायादरस्तस्मात्श्रुतावज्ञानकर्मणोः ॥ १३.२६७ ॥
 किन्तु श्रवन्मुक्तिकाले बोधलेयं विवेचितम् ।
 मुक्तिस्तु विद्यासूत्रेण सूचिता स्याद्विद्यारतः ॥ १३.२६८ ॥
 आत्मानमेव निद्वैतं स्वप्रभं प्रविचारयेत् ।
 विचारयति यस्तस्य क्लं न क्षीयते क्वचित् ॥ १३.२६९ ॥
 कामी कामयते यद्यत्सुभं स्वर्गादिजं पुमान् ।
 अस्मादेवात्मनस्तत्तत्सृजते कर्मपूजितात् ॥ १३.२७० ॥
 अविनाशोऽपिलानन्दलेतुत्वं येत्यदो द्वयम् ।
 न कर्मणां क्ले ये युक्तं युक्तं विद्याकृते तु तत् ॥ १३.२७१ ॥

सिद्धस्य व्यञ्जिका विद्याव्यक्तात्मा कृलमुच्यते ।
 न ल्यात्मनो विनाशोऽस्ति नित्यं विद्याकृलं ततः ॥ १३.२७२ ॥
 सार्वभौमादिकाः प्रोक्ता उत्तरोत्तरवृद्धितः ।
 डिऱण्यगर्भपर्यन्ता आनन्दा आत्मबिन्दवः ॥ १३.२७३ ॥
 ब्रह्मानन्दस्य भूतानि मात्रां यान्तीत्युदीरणात् ।
 तत्तत्कर्मानुसारेण ब्रह्मानन्दः स्फुरेन्नृणाम् ॥ १३.२७४ ॥
 तत्तद्विषयकामेन चित्तेऽस्मिन्व्याकुलीकृते ।
 आनन्द आत्मभूतोऽपि स तिरोधीयते नृणाम् ॥ १३.२७५ ॥
 पुण्येन विषये लब्धे चित्ते स्वास्थ्यमुपागते ।
 आत्मानन्दः स्फुरेत्तावधावन्न व्याकुलान्तरम् ॥ १३.२७६ ॥
 अेवं य विषयानन्दा ब्रह्मानन्दस्य बिन्दवः ।
 सर्वानन्दनिधिर्विद्याकृलमित्येतदीरितम् ॥ १३.२७७ ॥
 आनन्दबिन्दुभिव्यक्तिहेतुकर्मप्रसिद्धये ।
 ब्रह्मक्षत्रादिवर्णानां सृष्टिर्यत्नेन वर्णिता ॥ १३.२७८ ॥
 वर्णाश्रमाभिमानी सन्नतत्त्वज्ञः परात्मतिः ।
 देवादीनामाश्रयः स्थात्सर्वेषामापिपीलिकम् ॥ १३.२७९ ॥
 देवानां यागडोमाभ्यामृषीणां वेदपाठतः ।
 पितृणां श्राद्धतो नृणां वस्त्रान्नगृहदानतः ॥ १३.२८० ॥
 पशूनां तृणानीराभ्यामुच्छिष्टकणधान्यतः ।
 श्वाप्पुटिट्टिभमुष्यानामेवं सर्वाश्रयो गृही ॥ १३.२८१ ॥
 कर्मणा नाजितो यस्मान्न कश्चिदुपकारकृत् ।
 गृही देवादिभिस्तस्मादजितोऽभूत्स्वकर्मभिः ॥ १३.२८२ ॥
 स्वस्वकर्मजितत्वेन देवाद्याः स्वस्वदेहवत् ।
 अविनाशं सदेच्छन्ति गृहिणः स्वोपकारिणः ॥ १३.२८३ ॥
 तत्त्वं बुध्वाननुष्ठानं नाशोऽयं गृहिणो मडान् ।
 अेष देवादिभिः सर्वे न डि शक्यश्चिकित्सितुम् ॥ १३.२८४ ॥
 कर्मणामननुष्ठानं मृतिरोगादिना तु यत् ।

नासावात्यन्तिको नाशो यस्मात्पश्चात्क्षिप्यति ॥ १३.२८५ ॥

मा भूत्सर्वस्वदानिर्नो ब्रह्मयाथात्म्यविधया ।

एति देवादयो विधां प्रतिबध्नन्ति यत्नतः ॥ १३.२८६ ॥

न-वनर्थकरे केन गृहीत्वेषं (गृहीत्वायं) प्रवर्तितः ।

पारतन्त्र्यम् ऋते (पारतन्त्र्येऽमृते) नैव धीमानत्र प्रवर्तते ॥ १३.२८७ ॥

देवादिपारतन्त्र्यं तु गृहिणामधिकारिणाम् ।

मिथ्याधीमान्रुतेतुत्वात्प्राप्यविद्या प्रवर्तिका ॥ १३.२८८ ॥

तर्हि प्रवर्तकं भूमः काम एव प्रवर्तकः ।

काम एष क्रोध एष एत्यादिस्मृतिवाक्यतः ॥ १३.२८९ ॥

अकामतः क्रिया काश्चिद्दृश्यते नेह कस्यचित् ।

यद्यद्धि कुरुते जन्तुस्तत्तत्कामस्य येषितम् ॥ १३.२९० ॥

तस्मात्कामयते पूर्वं ब्रह्मयारी यतुष्टयम् ।

जाया मे स्यादथापत्यमथ वित्तमथ क्रिया ॥ १३.२९१ ॥

येतावानेव संसारे कामो नातोऽधिकः क्वचित् ।

लोकान्तरे कर्मफलं कर्मोक्त्यैवेरितं भवेत् ॥ १३.२९२ ॥

असम्भवे तु जायादेर्मनोवागादिषु कमात् ।

आत्मा जायादि सङ्गुल्य ध्यायेज्जायादिसिद्धये ॥ १३.२९३ ॥

एवं कामप्रेरितः सन्धाति कर्माधिकारिताम् ।

अवरुद्ध्यन्ति गृहिणं देवाद्या अधिकारिणाम् ॥ १३.२९४ ॥

एत्यविद्यासूत्र उक्तोऽनर्थो यत्नेन विस्तृतः ।

अयं निवर्त्यो विदुषा श्रुवतेति श्रुतेर्मतिः ॥ १३.२९५ ॥

कर्मापास्तिफलं कल्पः प्राडात्मब्राह्मणो तथा ।

अव्याकृतं व्याकृतं च विद्याविद्यै व्यतिस्कृतम् ॥ १३.२९६ ॥

अथाध्याये यतुर्थे च कल्पः पञ्चमषष्ठयोः ।

उपाध्यायानि बहुधा वक्ष्यत्यात्मावबुद्धये ॥ १३.२९७ ॥

अजातशत्रुर्मित्रेयो दध्यडिऽत्युक्तनामभिः ।

आध्यायानान्यङ्गितानि स्युश्चतुर्थाध्यायगानि हि ॥ १३.२९८ ॥

आश्वलश्रार्तभागश्च भुज्यूषस्तकडोलकाः ।
 गार्ग्युद्दालकशाकल्याः पञ्चमाध्यायगा एते ॥ १३.२६६ ॥
 आप्यानाच्येतदीयानि स्युः षष्ठाध्याय एरितम् ।
 जनकस्य ङ्युपाप्यानं सङ्ग्राहोद्विस्तरादपि ॥ १३.३०० ॥
 उपाप्यानेषु सर्वेषु प्रत्येकं ब्रह्म वर्णितम् ।
 श्रुतैरेतैरुपाप्यानैर्ब्रह्मविद्या दृढा भवेत् ॥ १३.३०१ ॥
 यामात्मब्राह्मणो विद्यां कण्वः प्रोवाच सा स्फुटम् ।
 व्याप्याता प्रीयतां तेन विद्यातीर्थमलेश्वरः ॥ १३.३०२ ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 भृङ्गदारण्यके काण्वविद्याप्रकाशो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

१४. अजातशत्रुविद्याप्रकाशो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ।

अजातशत्रुरध्याये चतुर्थे ब्राह्मणैस्त्रिभिः ।
 विद्यां बालाकये प्राड तां विस्पष्टमितो ब्रुवे ॥ १४.१ ॥
 अजातशत्रुर्ब्रह्मात्मवेदनाच्छौर्यतोऽपि य ।
 अन्तर्बुद्धिश्च निःशत्रुः काश्यां राजा बभूव सः ॥ १४.२ ॥
 गर्गगोत्रजविप्रोऽयं बालाकिर्नैव तत्त्ववित् ।
 किन्तुप्राणोपासकोऽयं दर्पोऽण मलता वृतः ॥ १४.३ ॥
 अध्यात्मम् अधिदैवं च ब्रह्म स्यात्प्राणदेवता ।
 समष्टिव्यष्टिरूपाऽसाविति गार्ग्यस्य निश्चयः ॥ १४.४ ॥
 रव्याद्या व्यष्टयः प्रोक्ताः समष्टिस्तु विराड्भवेत् ।
 न मुष्यब्रह्मतैतेषामिति राज्ञो विनिर्णयः ॥ १४.५ ॥
 तस्माद्दृपासको गार्ग्यो न मुष्यं ब्रह्म वेत्स्यतः ।
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां बोधयामास तं नृपः ॥ १४.६ ॥
 स्याद्विज्ञानमयो लोक्ता न प्राण एति जागरे ।
 विवेको दुःशको यस्मादत्र द्वावपि सुस्थितौ ॥ १४.७ ॥
 यो विज्ञानमयः सुभावसावुपरति गतः ।
 वर्तते पूर्ववत्प्राणो विवेकः सुशकस्तदा ॥ १४.८ ॥

तस्मात्सुषुप्तं पुरुषमामन्त्र्य प्राणनामभिः ।
 अप्रबोधादभोक्तृत्वं प्राणस्याऽस्पष्टयत्नपः ॥ १४.९ ॥
 यद्वि भोक्ता भवेत्प्राणो जाग्रद्व्यष्टभेद् आगतम् ।
 अश्रोत्राद्याऽशृणोत्तस्मान्न स्याद्भोक्तोपलादिवत् ॥ १४.१० ॥
 श्रोत्रादीनाम् उपाधीनां सुभावुपरतत्त्वतः ।
 यथा श्रुवो न वेत्येवं प्राणोऽपीत्यसद्व्यथते ॥ १४.११ ॥
 नेन्द्रियाणां भवेत्स्वापो यद्वि प्राणप्रधानता ।
 नामात्याः शेरते यस्माद्ग्राह्णो स्वामिनि जाग्रति ॥ १४.१२ ॥
 देवताप्रतिषेधार्थं बोध्यते यन्द्रनामभिः ।
 तद्विबोधादभोक्तृत्वं देवतायाः सुनिश्चितम् ॥ १४.१३ ॥
 प्राणस्याभोक्तृतां गार्ग्यो व्यबुध्यत ततो नृपः ।
 विज्ञानमयबोधाय यत्के यत्नमुपायतः ॥ १४.१४ ॥
 आपिष्यापिष्य बहुशः सुप्तं राजा व्यबोधयत् ।
 आपेषणोत्थसंक्षोभात्ततोऽसौ प्रत्यबुध्यत ॥ १४.१५ ॥
 मृतकल्पमिमं देवं स्वयिताऽऽवेशयन्निव ।
 ज्वलन्निव समुत्तस्थौ यः स भोक्तेति गम्यताम् ॥ १४.१६ ॥
 विज्ञानमन्तःकरणं तस्मिन्नात्मोपलभ्यते ।
 राहुश्चन्द्रे यथा तद्वद्विज्ञानमयता ततः ॥ १४.१७ ॥
 स्वाभासवदविद्योत्थबुद्ध्यादिव्यामिबिभ्रमात् ।
 तदात्मत्वाभिमानो सन्नलमित्युपलभ्यते ॥ १४.१८ ॥
 यद्भोपलब्धिमात्रोऽपि विज्ञानाध्यस्तकर्तृताम् ।
 प्राथ्योपलब्ध्या स्यात्तेन विज्ञानमय उच्यते ॥ १४.१९ ॥
 स्फुटिको रक्ततां प्राप्य जपाकुसुमकल्पिताम् ।
 पद्मरागायते तद्गुणुपलब्धुत्वम् आत्मनः ॥ १४.२० ॥
 यद्भोपलब्धो देहादेर्विज्ञानेन विवेचितः ।
 स्याद्विज्ञानमयस्तेन पुरुषः पश्चिपूरणात् ॥ १४.२१ ॥
 अशेषान् कल्पितानेष विज्ञानादीननात्मनः ।

आत्मा पूरयति प्रत्यक्सर्पादीन्नशना यथा ॥ १४.२२ ॥
 यो विज्ञानमयस्तस्य द्वैतधीः स्वप्नजगतोः ।
 अस्ति सुप्तौ तु सा नास्ति स्वभावोऽस्यात्र को भवेत् ॥ १४.२३ ॥
 तस्य स्वभावं निर्णेतुं सुप्तौ क्वाभूद्यं पुनः ।
 कुत आगादिभं देहमित्येतद्विड चिन्त्यते ॥ १४.२४ ॥
 बुद्ध्यावक्षेषु चात्माऽयं चिद्रूपः प्रतिबिम्बति ।
 तादृग्बुद्धीन्द्रियोपाधिर्जागत्यात्मेति भाष्यते ॥ १४.२५ ॥
 कर्मक्षये बुद्धिरक्षैः सडाऽज्ञाने विलीयते ।
 यैतन्यप्रतिबिम्बाश्च वीयन्ते स्वाश्रयाननु ॥ १४.२६ ॥
 तदेन्द्रियाणां विज्ञानं धीविज्ञानेन संयुतम् ।
 विज्ञानमय आदत्ते षति श्रुत्योपवाप्यते ॥ १४.२७ ॥
 धीविज्ञानोपसंलारे विज्ञानमयताक्षतौ ।
 निर्विकारात्मचैतन्यं केवलं परिशिष्यते ॥ १४.२८ ॥
 अेतदेव विवक्षित्वा प्रतिपाद्यति श्रुतिः ।
 य ओषोऽन्तर्दृष्टाकाशस्तस्मिन् शेते षतीदृशी ॥ १४.२९ ॥
 बुद्धिर्दृष्टयशब्देन वृत्तिष्ठत्वाद्धिवक्ष्यते ।
 आ समन्तात्काशतेऽयमित्याकाशोऽत्र चिद्रूपः ॥ १४.३० ॥
 बुद्धेरन्तः प्रतीयोऽन्यो नार्थः सम्भाव्यते यतः ।
 तस्मादाकाशशब्देन प्रत्यगात्मेड गृह्यते ॥ १४.३१ ॥
 प्राणादीनां यतो जन्म वक्ष्यते प्रत्यगात्मनः ।
 तस्मादाकाशशब्देन ब्रह्मैवात्राभिधीयते ॥ १४.३२ ॥
 अधिष्ठानत्वमन्तस्त्वमपरिच्छिन्नवस्तुनः ।
 अन्तर्बुद्धिर्विभागोऽयं न मुष्य उपपद्यते ॥ १४.३३ ॥
 पराङ् प्रमेयभूमिभ्यो मनसि व्युत्थिते सति ।
 अनन्यबोधप्रात्यक्ष्याद्य ओष षड् भाष्यते ॥ १४.३४ ॥
 स्वतोऽवगमरूपेऽस्मिन् कूटस्थे निर्द्रयात्मनि ।
 कात्स्न्येनावस्थितिर्भोक्तुःशेत षत्यभिधीयते ॥ १४.३५ ॥

घटभङ्गे घटाकाशो मडाकाशान्न भिद्यते ।
 विज्ञानलोपे विज्ञानमयस्यैवं परात्मता ॥ १४.३६ ॥
 देहाधध्यक्षतां छित्वा सुप्तौ स्वात्मनि वर्तते ।
 ध्येतत्साध्यते श्रुत्या समाख्यायाश्च युक्तिः ॥ १४.३७ ॥
 सुप्तस्य स्वपितीत्येषा समाख्या सर्वसम्भता ।
 निरुक्तिमाहुश्छन्दोगाः स्वमपीत एतीदृशीम् ॥ १४.३८ ॥
 अतः समाख्याया सुप्तौ स्वाभाविक्यात्मनि स्थितिः ।
 युक्तिश्चोपाधिसंसारः संसारित्वनिवृत्तये ॥ १४.३९ ॥
 वागाधुपाधिसम्बन्धात्संसारित्वमिवेक्ष्यते ।
 ते तूपसंलृताः सर्वे ततोऽसंसारितात्मनः ॥ १४.४० ॥
 सर्वेन्द्रियविद्योगेऽपि सुप्तिदुःभित्वमात्मनः ।
 स्वप्ने दृष्टमतः सङ्ग आत्मनस्तात्त्विको भवेत् ॥ १४.४१ ॥
 मैवं मृषात्वात्स्वप्नस्य मनोमात्रविजृम्भणात् ।
 आख्येन्द्रियविलोपेऽपि न मनो लुप्यते तदा ॥ १४.४२ ॥
 मडाराजाद्यस्तस्य स्वप्नानुभवगोचराः ।
 न वास्तवा इति ज्ञेयाः शयानेभ्यः पृथक्त्वतः ॥ १४.४३ ॥
 दृश्यं मिथ्यास्तु तद्द्रष्टुर्द्रष्टृता वास्तवी ततः ।
 दृश्यं साऽपेक्षतेऽत्येषा शङ्कात्र विनिवार्यते ॥ १४.४४ ॥
 न डिञ्चन यदा वेद तदा सुप्त एतीरणात् ।
 आत्मनो ज्ञानकर्तृत्वं सुप्तौ नास्तीति गम्यते ॥ १४.४५ ॥
 सुप्तौ केन क्लमेणायमुपाधिः प्रविलीयते ।
 तत्कमयावबोधाय लृट्यादि विविच्यते ॥ १४.४६ ॥
 आनामितस्तथा कण्ठाद्दृष्ट्यं मध्यतः स्थितम् ।
 सनालं पद्मकोशाभं पञ्चखिद्रमधोमुपम् ॥ १४.४७ ॥
 कदम्बकुसुमोद्भूतकेसरा एव सर्वतः ।
 प्रसृता लृट्यान्नाऽप्यो बह्वन्नरसपूरिताः ॥ १४.४८ ॥
 निर्गत्य लृट्याद्बुद्धिस्तासु स्वप्नं प्रपश्यति ।
 तामिर्देहाद्बुद्धिर्गत्या जागतीत्यभिधीयते ॥ १४.४९ ॥

पुनः प्रत्यवसृत्यैषा पुरीतद्वेष्टिते हृदि ।
 प्रविश्य लीयते देहं व्याप्य सामान्यवृत्तितः ॥ १४.५० ॥
 सर्वसंसारदुःखानामत्यन्तोपरमात्तदा ।
 आनन्दस्य परा निष्ठा दृष्टान्तैः सोपमीयते ॥ १४.५१ ॥
 छन्द्रेयस्याप्ररुढत्वात्स्वेष्टप्राप्तेर्विवेकतः ।
 नीरागाणां बालराजब्राह्मणानां कर्मात्सुखम् ॥ १४.५२ ॥
 दुःखं रागद्वेषजन्यं तदभावे सुखं स्वतः ।
 एति व्यामिगृहीत्यर्थं बहुदृष्टान्तवर्णनम् ॥ १४.५३ ॥
 अद्रयानन्दरूपत्वमित्थं सुप्तौ प्रदर्शितम् ।
 एतावता स्वभावोऽस्य निर्णीतः प्रत्यगात्मनः ॥ १४.५४ ॥
 क्वाभूदेष एति प्रश्नं निर्णीयं कुत आगतः ।
 एति प्रश्नं विनिर्णेतुमूर्णनाभ्यादिका श्रुतिः ॥ १४.५५ ॥
 यः सुप्तौ निश्चितः स्वात्मा तस्य ब्रह्मत्वसिद्धये ।
 जगत्सृष्टिर्विपर्यतेऽस्मात्सृष्टौ दृष्टान्त उच्यते ॥ १४.५६ ॥
 अयेतनो यथातन्तुर्गर्णनाभेः सयेतनात् ।
 जतश्चिदात्मनस्तद्भ्राम्राणलोकधयेतनम् ॥ १४.५७ ॥
 विस्फुलिङ्गा यथा यात्रेर्जयतेऽग्निस्वभावतः ।
 तथा सुप्तात्मनो ज्ञवा विज्ञानमयनामकाः ॥ १४.५८ ॥
 स्वरूपतो जन्मतश्च प्राणादिभ्रान्तिकल्पितः ।
 ज्ञवस्य कल्पितं जन्म स्वरूपं तु न कल्पितम् ॥ १४.५९ ॥
 उद्भूतिस्थितिनाशाः स्युर्जगतोऽस्य प्रतिक्षाराम् ।
 अविद्यामात्रेतेतुत्वान्नामीषां विधेते क्लमः ॥ १४.६० ॥
 यस्मादविधयैवात्मा प्राणक्षेत्रज्ञरूपभाङ् ।
 स्वतोऽतः स परं ब्रह्म तस्योपनिषद्व्यते ॥ १४.६१ ॥
 यद्गुह्यं ब्रह्मणो नाम बोधायोपासनाय वा ।
 तत्स्यादुपनिषच्छ्रद्धवाच्यं तत्र्यात्र बुद्ध्यते ॥ १४.६२ ॥
 सत्यस्य सत्यमित्येतन्नामब्रह्माऽवबोधकम् ।

प्राणो आपाततः सत्याः सत्यं ब्रह्मैव वस्तुतः ॥ १४.६३ ॥
 असत्यो देह उदित ऐक्यमन्युपक्षयात् ।
 सत्याः प्राणो विद्गुरुपा आमोक्षमनपक्षयात् ॥ १४.६४ ॥
 मोक्षेऽप्यक्षीण आत्मा तु सत्यसत्य उदाहृतः ।
 सत्यस्य सत्यं प्रोवाय ब्रह्म बालकये नृपः ॥ १४.६५ ॥
 प्राणो वै सत्यमित्युक्तं यत्सत्यं व्यावहारिकम् ।
 बालाड्यभिमतं तत्तु द्वितीयब्राह्मणे स्फुटम् ॥ १४.६६ ॥
 शिशुवद्विषयासङ्गरहितः प्राणो षष्ठ्यते ।
 वागादीनामिव यतो विषयोऽस्य न दृश्यते ॥ १४.६७ ॥
 शरीरमस्याधानं स्याद्देहमापादमस्तकम् ।
 सामान्यवृत्त्या संव्याप्य येष्टयत्यनिशं यतः ॥ १४.६८ ॥
 प्रत्याधानं शिरो ज्ञेयं प्रतिच्छिद्रं व्यवस्थितः ।
 प्रसारयति नेत्रादीन् प्राणो मूर्ध्नि व्यवस्थितः ॥ १४.६९ ॥
 प्राणस्य बन्धनस्तम्भः शरीरबलमिष्यते ।
 दौर्बल्ये सति देहस्य प्राणोत्कान्तिर्लिङ्गं दृश्यते ॥ १४.७० ॥
 बन्धनायास्य दामान्नं वत्सबन्धनरञ्जुवत् ।
 अन्ने त्रिधा विभक्तेऽस्मिन् भागाभ्यां बध्यते स्वयम् ॥ १४.७१ ॥
 स्थूलो भागः पुरीषं स्यान्मध्यमो देहपोषकः ।
 प्राणं तर्पयते सूक्ष्मं षति बद्धं वपुर्द्वयम् ॥ १४.७२ ॥
 अयं विवेचितं प्राणं य उपास्ते रुणद्धि सः ।
 भ्रातृव्यान्दिषतः सप्त मूर्ध्नि छिद्रव्यवस्थितान् ॥ १४.७३ ॥
 भ्रातृव्याः स्युः सद्योत्पत्तेः शब्दाद्याः सङ्गवृत्तयः ।
 द्विषन्ति य मुमुक्षुं ताः प्रत्यग्दृष्ट्याप्युदाहृतः ॥ १४.७४ ॥
 सेवतेऽक्षिस्थितं प्राणं सप्त रुद्रादिवेवताः ।
 अक्षीणा इत्युपास्ते यः सोऽन्नमक्षयमश्नुते ॥ १४.७५ ॥
 कर्णादिसप्तच्छिद्रेषु गौतमाद्यृषिनामकाः ।
 स्थिताः प्राणो षति ध्यायेद्वायं य ब्रह्मवादिनीम् ॥ १४.७६ ॥

छिरण्यगर्भरूपेण सर्वभुक् स्यादुपासकः ।
 एति गार्ग्यमतं ब्रह्म ब्राह्मणोऽस्मिन् प्रपञ्चितम् ॥ १४.७७ ॥
 गार्ग्योक्तं ब्रह्म विस्तृत्य तन्निरासाय साम्प्रतम् ।
 तृतीयब्राह्मणो प्राड राज्ञोक्तं ब्रह्म विस्तृतम् ॥ १४.७८ ॥
 प्रथमब्राह्मणो राजा ब्रह्म यद्यप्यशेषतः ।
 उवाचाथापि सत्यस्य सत्यता नैव विस्तृता ॥ १४.७९ ॥
 सत्यसत्यत्वविस्तारमुपेन प्रतिपाद्यते ।
 निष्प्रपञ्चब्रह्मतत्त्वं तृतीयब्राह्मणो स्फुटम् ॥ १४.८० ॥
 द्वे अथेव ब्राह्मणो रूपे प्रपञ्चत्वमुपागते ।
 मूर्तामूर्तात्मके याव्यामरुपं ब्रह्म रूप्यते ॥ १४.८१ ॥
 मूर्तामूर्तं प्रपञ्चश्च वासना येति वा द्वयम् ।
 सवासनमिदं रूपमनिदं येति वा द्वयम् ॥ १४.८२ ॥
 सन्निवेशो नेत्रदृशो यस्य तन्मूर्तमुच्यते ।
 क्षित्यम्बुत्रिभ्रं मूर्तममूर्तमितरद्वयम् ॥ १४.८३ ॥
 मूर्तं मर्त्यं शीघ्रनाशात्परिच्छेदात्स्थितं तथा ।
 प्रत्यक्षत्वात्सदित्युक्तममूर्तं तु विपर्ययः ॥ १४.८४ ॥
 तन्नश्यति विलम्बेनेत्यमृतं व्याप्तिमत्वतः ।
 यत्परोक्षमतस्त्यस्यान्मूर्तामूर्तात्मकं जगत् ॥ १४.८५ ॥
 अध्यात्ममधिदैवं च द्विधा सत्यं व्यवस्थितम् ।
 प्रसिद्धमुभयत्रापि स्थूलसूक्ष्मवपुर्द्रव्यम् ॥ १४.८६ ॥
 स्थूलसारतया ज्ञेये चक्षुरादित्यमण्डले ।
 मूर्तमर्त्यपरिच्छिन्नप्रत्यक्षत्वविशेषिते ॥ १४.८७ ॥
 अमूर्तामृतसंव्यामपरोक्षत्वैस्तु संयुतम् ।
 उभयत्र स्थितं विद्गममूर्तरस उच्यते ॥ १४.८८ ॥
 सारासारयुते रूपे मूर्तामूर्ते उदीरिते ।
 अरूपं ब्रह्मरूपाभ्यां व्यवहारे निरूप्यते ॥ १४.८९ ॥
 मूर्तामूर्ते ब्रह्मरूपे एति पक्षो निरूपितः ।
 प्रपञ्चतद्वासने द्वे रूपे एतथेष वार्यते ॥ १४.९० ॥

प्रपञ्चो नाम पूर्वोक्तं भूर्तामूर्तद्वयं भवेत् ।
 सद्भासना विचित्राः स्युरनन्ता लिङ्गमाश्रिताः ॥ १४.९१ ॥
 अनेकवासनाचित्रं तल्लिङ्गं पटभित्तिवत् ।
 मायेन्द्रजालसदृशं व्यामोहास्पदमात्मनः ॥ १४.९२ ॥
 अेतावन्मात्र आत्मेति तत्र भ्रान्ता निरागमाः ।
 भौद्धकाशादसाङ्ख्याधास्तर्कमात्रोपशुविनः ॥ १४.९३ ॥
 अेकैकां वासनां तत्र प्रतिक्ष्णविनश्चरीम् ।
 आलुः क्षणिकमात्मानं भौद्धा विज्ञानवादिनः ॥ १४.९४ ॥
 आत्मनो द्रव्यभूतस्य गुणा बुद्ध्यध्यायो नव ।
 वासनात्वेन वेदोक्ता एति वैशेषिकादयः ॥ १४.९५ ॥
 त्रिगुणं यत्प्रधानं तत्पुरुषार्थं हेतुना ।
 प्रवर्तते वासनात्त्वङ्मिस्तत्रेति कापिलाः ॥ १४.९६ ॥
 अनन्तकल्पोपयिता अनन्ता अेव वासनाः ।
 उदाहरणमात्रं तु दृष्टान्तरिड वएर्थते ॥ १४.९७ ॥
 डारिद्रं वसनं यद्भ्रत्संसर्गात्पीततां प्रजेत् ।
 तद्भ्रन्नार्थादिसंसर्गात्लिङ्गं रागादिमद्भवेत् ॥ १४.९८ ॥
 षत्पाण्डुश्च परुषः स्यात्स्वतः श्वेतकम्बलः ।
 तथेषश्शुद्धया युक्तं स्वतो रोषादिभागपि ॥ १४.९९ ॥
 षन्द्रगोपोऽतिरक्तः स्यात्स्वत अेव तथा मनः ।
 विविक्तदेशस्थस्यापि विषयप्रवणं क्वचित् ॥ १४.१०० ॥
 अत्रेररिथथा भास्वदुडत्यपि तथा क्वचित् ।
 वेदशास्त्रविदध्यन्यान् बाधेतेर्थाद्युपद्रवैः ॥ १४.१०१ ॥
 सिताम्भोजं यथा सौम्यं सुगन्धि मृदु य स्वतः ।
 जन्मनैव तथा चित्तं युक्तं शमदमादिभिः ॥ १४.१०२ ॥
 तीप्रविद्युद्यथात्यन्तं धनध्वान्तापनोदकृत् ।
 तथा डिरण्यगर्भस्य सर्वज्ञा वासना भवेत् ॥ १४.१०३ ॥
 तामुपासीन आप्नोति श्रियमत्यन्तमूर्जिताम् ।

रजःसत्त्वतमोयोगाद्भासनानां विचित्रता ॥ १४.१०४ ॥
 प्रपञ्चवासने ब्रह्मरूपे षट्येतदीरितम् ।
 तथेदमनिर्दंरूपे षति पक्षोऽधुनोच्यते ॥ १४.१०५ ॥
 सवासनं जगत्सर्वं तत्रेदं रूपमीरितम् ।
 सस्य त्यज्येति सत्यं तत्रोच्यते पाञ्चभौतिकम् ॥ १४.१०६ ॥
 सत्यस्य सत्यमनिर्दं वक्तव्यं शिष्यते ततः ।
 आदेशोऽनन्तरं तस्य द्वियतेऽनन्यमानिनः ॥ १४.१०७ ॥
 आदेशो नेति नेतीति ब्रह्मतत्त्वावबोधकः ।
 यथायमुपपद्येत तथा सम्यङ्निरूप्यते ॥ १४.१०८ ॥
 षतिशब्देन चिद्भास्यमनूद्य प्रतिषिध्यते ।
 नकारेण द्विरुज्जिस्तु वीप्सा कृत्स्ननिषिध्यते ॥ १४.१०९ ॥
 मूर्त्तं वा यद्वि वामूर्त्तमज्ञानं वासनाथवा ।
 अध्यात्ममधिदैवं वा तत्सर्वं प्रतिषिध्यते ॥ १४.११० ॥
 अथवात्रेति शब्दौ द्वौ ज्ञवेशोपाधिवाचिनौ ।
 नकाराभ्यामुपाधी द्वौ निषिध्य ब्रह्म लक्ष्यते ॥ १४.१११ ॥
 यथा मात्रादिसत्तेयं प्रत्यङ् संवित्ससाक्षिका ।
 प्रमात्रादेरभावोऽपि तथाऽतस्तेन लक्ष्यते ॥ १४.११२ ॥
 अतिरोहितसंवित्को दृष्टिमात्रात्मकत्वतः ।
 विनैव वाचकं शब्दं बोध्यो लक्षाण्यथाऽप्यतः ॥ १४.११३ ॥
 अनन्यानुभवेनैव भावाभावात्मभूमिषु ।
 प्रत्यङ्कटस्थमात्मानं पश्यन्नास्ते कृत्वात्मनः ॥ १४.११४ ॥
 अतो मात्रादिसम्भेदो यत्र यत्र निवर्तते ।
 तत्र तत्रैककः प्रत्यङ् स्वमङ्गिर्नैव सिद्ध्यति ॥ १४.११५ ॥
 अेतद्भस्तु स्वतः सिद्धं प्रमात्राद्यनपेक्षतः ।
 सर्वस्यैव ततः सिद्धे कथं सिद्ध्येत्तदन्यतः ॥ १४.११६ ॥
 तद्वित्थं नेति नेतीति वाच्यं ब्रह्मात्मबोधकम् ।
 ज्ञवेशोपाधिनिष्ठुत्या लक्ष्याभावावसानतः ॥ १४.११७ ॥

एत्येवमनिदं रूपं ब्रह्मणः प्रतिपादितम् ।
 निर्नाम्नस्तस्य नामैतत्सत्यसत्यमिति श्रुतम् ॥ १४.११८ ॥
 सस्य त्यस्येति सत्याभ्याः प्राणास्ते ब्रह्मणामना ।
 आत्मवन्तस्ततो ब्रह्म सत्यसत्यमितीरितम् ॥ १४.११९ ॥
 अजातशत्रुर्यां विद्यां ब्राह्मणैस्त्रिभिरुक्तवान् ।
 तद्व्याख्यानेन सन्तुष्याद्विधातीर्थमडेश्वरः ॥ १४.१२० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 अजातशत्रुविद्याप्रकाशो नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

१५. बृहदारण्योपनिषदि मैत्रेयीविद्याप्रकाशो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ।

मैत्रेय्यै याज्ञवल्क्यो यां यतुर्थब्राह्मणोऽब्रवीत् ।
 ससाधनां ब्रह्मविद्यां विस्पष्टं व्याकरोति ताम् ॥ १५.१ ॥
 वित्तस्य कर्महेतुत्वात्तत्यागो ज्ञानसाधनम् ।
 एति दर्शयितुं प्राड श्रुतिराभ्यायिकां शुभाम् ॥ १५.२ ॥
 शेषाणामत्रयसंन्यासो वित्तत्यागेन लक्ष्यते ।
 ज्ञानस्य हेतुः संन्यास एति शास्त्रेषु उच्यते ॥ १५.३ ॥
 द्विविधः कर्मसंन्यासः कृत्साधनभेदतः ।
 कृत्साधनं ज्ञानिनस्त्यागो जिज्ञासोर्ज्ञानसिद्धये ॥ १५.४ ॥
 ज्ञानित्वाद्याज्ञवल्क्योऽयं श्रुवन्मुक्तिः कृत्वेच्छया ।
 वित्तविक्षेपभाङ्गुल्यं गार्डस्थं त्यक्तुमिच्छति ॥ १५.५ ॥
 निदिध्यासस्वेति शब्दात्सर्वत्यागकृत्वं जगौ ।
 न ह्यन्यच्चिन्तामत्यक्त्वा निदिध्यासितुमर्हति ॥ १५.६ ॥
 निरन्तरं विचारो यः श्रुतार्थस्य गुरोर्मुखात् ।
 तन्निदिध्यासनं प्रोक्तं तस्यैकाग्र्येण लभ्यते ॥ १५.७ ॥
 अनात्मन्यरुचिश्चित्ते रुचिश्चात्मनि येद्भवेत् ।
 पुण्यपुण्येन शुद्धं तस्यैतमैकाग्र्यमर्हति ॥ १५.८ ॥
 शुद्धुद्धुरितमैकाग्र्यं विवेकेनाभिवर्धयेत् ।
 प्रियाप्रियविवेकोऽतो मैत्रेय्या उपदिश्यते ॥ १५.९ ॥

पतिजायादि भोगेषु (भोज्येषु) भोक्तृयात्मनि येक्ष्यते ।
 प्रीतिस्तत्र कुव मुष्येयं कुत्रामुष्येति चिन्त्यताम् ॥ १५.१० ॥
 सदा भूयासामेवाहं मा न भूवं कदाचन ।
 धृत्यनोपाधिकी प्रीतिः प्राणिनामात्मनीक्ष्यते ॥ १५.११ ॥
 स्वसम्बन्धोपाधिर्नैव भोग्ये प्रीतिर्न तु स्वतः ।
 अन्यथा वैशिभोग्येऽपि भोग्यत्वात्प्रीतिरापतेत् ॥ १५.१२ ॥
 अविचारेण पुत्रादौ या प्रीतिस्तां विचारतः ।
 आत्मन्येवोपसंभृत्य चित्तैकाग्र्यं विवर्धयेत् ॥ १५.१३ ॥
 औकाग्र्यमयलं कृत्वा निदिध्यासनकारणम् ।
 आत्मा द्रष्टव्यं धृत्येतत्सूत्रं व्याख्यातुमाददे ॥ १५.१४ ॥
 आडात्मशब्दः प्रत्यग्र्यं तथा लोकेऽनुभूतितः ।
 अनेनाऽत्राऽऽत्मशब्देन प्रमेयं निर्दिष्टिक्षितम् ॥ १५.१५ ॥
 द्रष्टव्यं धृति निर्दिष्टा प्रमितिर्दृशिधातुना ।
 अज्ञातज्ञापनं तव्यप्रत्ययेनाऽभिधीयते ॥ १५.१६ ॥
 अज्ञात आत्मा वेदान्तजन्यज्ञानेन भीयते ।
 धृत्येष अवे वाक्यार्थो नाऽप्रवृत्तप्रवर्तनम् ॥ १५.१७ ॥
 न-वडम्प्रत्ययेनात्मा वेदान्तश्रवणत्पुरा ।
 विज्ञात धृति येन्मैवं सार्वार्थ्याऽनवबोधनात् ॥ १५.१८ ॥
 लिङ्गदेहपरिच्छिन्नरूपग्राह्येयडम्भतिः ।
 सार्वार्थ्यमात्मनस्तत्त्वं तदज्ञातमडन्धिया ॥ १५.१९ ॥
 सर्वसूपनिषत्स्वेतत्सार्वार्थ्यं प्रतिपद्यते ।
 कार्यज्ञेयसामितिः स्यात्सार्वार्थ्यस्याऽवबोधतः ॥ १५.२० ॥
 आत्मा द्रष्टव्यं धृत्युक्त्या तत्त्वधीरुपदर्शिता ।
 श्रोतव्यं धृत्यादिना तु विचार उपदर्शयते ॥ १५.२१ ॥
 श्रुत्यर्थाविष्कृतेर्लतुः शब्दशक्तिविवेककृत् ।
 श्रुतिलिङ्गादिङो न्यायः प्रोक्तः श्रोतव्यं धृत्यतः ॥ १५.२२ ॥
 अर्थाऽसम्भावनोच्छेदी तर्का मननमीरितम् ।

वेदशास्त्राऽविरोध्यत्र तर्को ग्राह्यो न येतरः ॥ १५.२३ ॥

अपरायत्तबोधोऽत्र निदिध्यासनमुच्यते ।

ध्यानाशङ्कानिवृत्त्यर्थं विज्ञानेनेत्युदीरणात् ॥ १५.२४ ॥

द्रष्टव्यं एति विज्ञानमुद्दिश्य श्रवणं तथा ।

मननं च विधायाऽथ विज्ञानमवधिं जगौ ॥ १५.२५ ॥

नन्वनात्मा न विज्ञात आत्मदर्शनमात्रतः ।

ततोऽकृत्स्नत्वदोषश्चेन्मैवं सर्वस्य वेदनात् ॥ १५.२६ ॥

आत्मनो दर्शनेनेदं दृष्टे स्यादपिलं जगत् ।

प्रत्यज्मात्रैकयाथात्म्याकार्यकारणवस्तुनः ॥ १५.२७ ॥

कार्यात्मा कारणात्मा च द्वावात्मानौ परात्मनः ।

प्रत्यग्याथात्म्यमोहोत्थौ मोहे नष्टे विनश्यतः ॥ १५.२८ ॥

मोहतत्कार्ययोर्बाधि प्रत्यक् सर्वमितीर्यते ।

अतः प्रतीचि विज्ञाते सुखं सर्ववेदनम् ॥ १५.२९ ॥

तत्रैवं सति यो मूढः समस्तव्यस्तत्रुपताम् ।

ज्ञातव्यां मनुते तां तु वेद एव निषेधति ॥ १५.३० ॥

यो विप्रजातिश्चैतन्यादन्यद्रस्तिवति मन्यते ।

कैवल्यात्तं पराकुर्यात्विप्रजातिः पराजमुष्मम् ॥ १५.३१ ॥

ब्राह्मणोऽऽलमिति ब्रान्त्या बृहस्पतिसवादिषु ।

प्रवृत्तो लभते जन्मेत्येषैवास्य पराङ्किया ॥ १५.३२ ॥

विप्रत्ववत्क्षत्रलोकदेवभूतादिकं जगत् ।

स्वस्माद्भेदेन पश्यन्तं क्लेशयेदपराधिनम् ॥ १५.३३ ॥

यदस्ति तन्न जानाति यन्नेडास्ति तदीक्षते ।

एत्येवमपराधोऽस्य विद्यते भेददर्शिनः ॥ १५.३४ ॥

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किं तेन न कृतं पापं योरेणात्मापडारिणा ॥ १५.३५ ॥

अपौदितत्वाज्जात्यादिदर्शनस्येह किं पुनः ।

द्रष्टव्यमित्यतो वक्ति सर्वाप्सवत्त्वदर्शनम् ॥ १५.३६ ॥

प्रत्यङ्गत्वेन य आभाति प्रत्यङ्बुद्धिप्रमाणाङ्कः ।
 तावन्मात्रैकयाथात्म्यमुक्तजात्यादि दृश्यताम् ॥ १५.३७ ॥
 अेवं श्रोतव्य आत्मायं समाप्तः श्रवणे विधिः ।
 कथं मन्तव्यं एतत्र दृष्टुं व्यादि निदर्शनम् ॥ १५.३८ ॥
 स्थितौ जनौ लयेऽप्येतज्जगदात्मातिरेकतः ।
 नास्तीत्येतत्कमेणाऽत्र दृष्टान्तैः प्रतिपाद्यते ॥ १५.३९ ॥
 यथा दृष्टुमिशाब्दत्वसामान्यादुत्थितान्पृथक् ।
 नादातुं शक्नुयात्कश्चिद्विशेषानसिकोशवत् ॥ १५.४० ॥
 तद्गदात्मातिरेकेण नात्मीयोऽर्थो मनागपि ।
 यतः समीक्षितुं शक्यस्तेनासौ रज्जुसर्पवत् ॥ १५.४१ ॥
 सामान्यं तद्विशेषश्च तद्विशेषा एति त्रयः ।
 दृष्टुमिस्तस्य याघातः शब्दश्चेत्येभिरीरिताः ॥ १५.४२ ॥
 सामान्यं दौन्दुभः शब्दो वीरादिरससंयुतः ।
 विशेषस्तद्विशेषास्तु नीयोऽप्यादिविभेदिनः ॥ १५.४३ ॥
 नीयादिविभेदिनः शब्दाः वीरादिरससंयुते ।
 अन्तर्भवन्ति सोऽप्यन्तर्भूतः स्यादौन्दुभध्वनौ ॥ १५.४४ ॥
 अेवं शङ्भेऽपि वीणायां योजयित्वा पुनः (ततः) पुनः ।
 शङ्भदृष्टुमिवीणाभ्यध्वनीनन्यत्र योजयेत् ॥ १५.४५ ॥
 ध्वनित्रयं मलाशब्दसामान्येऽतर्भवदिति ।
 विवक्षया शङ्भमेरीवीणास्तिस्त्र उदीरिताः ॥ १५.४६ ॥
 यथा विशेषसामान्यतत्सामान्यपरम्परा ।
 शब्दे स्थिता तथा सर्वमुपलब्धिस्थमीक्षते ॥ १५.४७ ॥
 उपलब्धोऽस्ति सन् कुम्भो लम्बोष्ठो देशकालवान् ।
 पूर्वाऽपूर्वाऽतिरेकेण नोत्तरोऽर्थोऽनुभूयते ॥ १५.४८ ॥
 अेवं सिद्धव्यात्सर्वं सिद्धयस्तं तथा सति ।
 सिद्धात्मेवास्य सर्वस्य तात्त्विकं रूपमीक्ष्यताम् ॥ १५.४९ ॥
 स्थितिकाले यथैकात्म्यं शक्यते ज्ञातुमञ्जसा ।
 यथोक्तन्यायतस्तद्गदुत्पत्तावपि शक्यते ॥ १५.५० ॥

धूमार्थिर्विस्फुलिङ्गादि विभागजननात्पुरा ।
 अग्निरेव न धूमाद्यास्तथैकात्म्यं जनेः पुरा ॥ १५.५१ ॥
 स्वार्थसाधनयत्नादीननपेक्ष्य यथा सृजेत् ।
 धूमादीन्हुतभुक्तद्रव्यगादीन्प्रत्यगीश्वरः ॥ १५.५२ ॥
 नार्थं बुध्वा वेदसृष्टिः काविद्यासाद्विवाक्यवत् ।
 किन्तु श्वास एवायत्नात्स्यादतोऽपौरुषेयता ॥ १५.५३ ॥
 मन्त्राश्चतुर्विधा ज्ञेया ऋग्वेदादिगिरोदिताः ।
 ब्राह्मणं येतिहासादिऋषमष्टविधं भवेत् ॥ १५.५४ ॥
 प्रसिद्धाश्चेतिहासाद्याः ऋग्वेदाद्युपबृंहकाः ।
 निम्बिलापि जगत्सृष्टिः शब्दसृष्टयोपलक्ष्यते ॥ १५.५५ ॥
 प्रज्ञानव्यतिरेकेण यथैव स्थितिसर्गयोः ।
 वस्त्वन्तरे न सम्भाव्यं प्रलयेऽपि तथोच्यते ॥ १५.५६ ॥
 स्वाभाविकाऽऽत्यन्तिकौ द्वौ प्रलयौ जगतस्तयोः ।
 स्वाभाविकः स्यात्कल्पान्ते बोधादात्यन्तिको मतः ॥ १५.५७ ॥
 समुद्रभिल्यौ दृष्टान्तौ क्मात्प्रलययोर्मतौ ।
 लीयतेऽब्धौ जलं यद्गतथा ब्रह्मणि तज्जगत् ॥ १५.५८ ॥
 साक्षाद्गाऽथ प्रणाल्या वा जलमब्धौ प्रलीयते ।
 साक्षाद्गङ्गादिना नद्यस्तत्राणाल्या जलान्तरम् ॥ १५.५९ ॥
 तथैव कारणं वस्तु साक्षाद्ब्रह्मणि लीयते ।
 कार्यं तु कारणद्वारेत्येतदत्र विवक्षितम् ॥ १५.६० ॥
 विषयप्रलयेनाक्षप्रलयस्योदितत्वतः ।
 लयः सर्वस्य जगतो ब्रह्मणोऽप्यत्र सुस्थितम् ॥ १५.६१ ॥
 अथैवं मन्तव्य आत्माऽयम् अर्थासम्भवनुत्तये ।
 हुन्हुभ्याद्युक्तदृष्टान्तन्यायमार्गोऽयं यत्नतः ॥ १५.६२ ॥
 अपरायत्तबोधाप्यनिदिध्यासनसिद्धये ।
 आत्यन्तिकलयं वक्तुं पितृदृष्टान्त उच्यते ॥ १५.६३ ॥
 सामुद्रमम्भो लवणक्षेत्रे भानुविपाकतः ।

लवणोपलतां प्राप्य सैन्यवः भित्तु उच्यते ॥ १५.६४ ॥
 स भित्तु उदधौ क्षिप्तस्तापशान्तौ विलीयते ।
 अशक्यः पुनरुद्धर्तुं भित्तु उपोषा पूर्ववत् ॥ १५.६५ ॥
 भित्तुद्धृत्यै नीरमभ्यावाद्दीत यतो यतः ।
 तत्र तत्र रसो लभ्यः भित्तुस्त्वेष न कुत्रचित् ॥ १५.६६ ॥
 सामुद्रस्थाम्भसस्तापात्भित्तुत्वैवं परात्मनः ।
 आभ्रम्भस्तम्भपर्यन्तं श्रुता स्याद्विधया ॥ १५.६७ ॥
 मड्भूतमनन्तं स्यादपारं चिद्धनं स्वतः ।
 देहेन्द्रियाभ्यभूतेभ्यो श्रुवत्वेन समुत्थितम् ॥ १५.६८ ॥
 मडत्वं सर्वगतं स्याद्भूतत्वं नित्यसिद्धता ।
 अनन्तापारशब्दाभ्यां व्याप्तिनित्यत्वसाधनम् ॥ १५.६९ ॥
 कार्यकारणराहित्यं यदि वेडोपलक्ष्यताम् ।
 अनन्तत्वमकार्यत्वमपारत्वमडेतुता ॥ १५.७० ॥
 विज्ञानघनमेवेति जात्यन्तरनिषेधनम् ।
 तद्विदं वस्तुनस्तत्त्वं मायिकी सा समुत्थितिः ॥ १५.७१ ॥
 अभिस्थानीयमैकात्म्यं जलस्थानं तु साक्षितम् ।
 क्षेत्रस्थानं शरीरादि तापस्थानं तु विभ्रमः ॥ १५.७२ ॥
 भित्तुस्थानं विद्याभासयोगात्कर्तृत्वभोक्तृते ।
 द्रष्टा श्रोता द्विजो गौरो धनी गोमान् भवेत्ततः ॥ १५.७३ ॥
 प्रत्यगात्मैव सद्भ्रम्भ परोक्षमभवत्तदा ।
 भ्रम्भैव सन्नयं यात्मा संसारित्वमवामवान् ॥ १५.७४ ॥
 धृत्येवं परवस्त्वेव पञ्चभूताभ्यमायया ।
 श्रुवत्वेन समुत्थाय स्वतः शास्त्रेण बुद्ध्यते ॥ १५.७५ ॥
 सर्वमात्मैव सम्यग्धीजन्मनैवाभिले भ्रमे ।
 नष्टे नश्यति श्रुवत्वं जले प्रक्षिप्तमित्यवत् ॥ १५.७६ ॥
 क्षेत्रज्ञेश्वरभेदेन पुनः संज्ञा न विद्यते ।
 तद्धेतोस्तमसो ध्वंसात्पित्तानुद्धरणं यथा ॥ १५.७७ ॥

दृष्टिमात्रात्मयाथात्म्यात्कार्यकारणवस्तुनः ।
 न ज्ञातं किञ्चिदप्यस्ति नानपास्तं तथा तमः ॥ १५.७८ ॥
 आत्यन्तिकोऽयं प्रलयः पुनर्जन्मविवर्जनात् ।
 स्वाभाविकलये शक्तिशेषादस्ति पुनर्जनिः ॥ १५.७९ ॥
 विज्ञानैकधनस्यास्य संज्ञा नास्तीति यद्ब्रूयः ।
 तद्व्याडतिर्न शक्यात्र तयोर्विषयभेदतः ॥ १५.८० ॥
 विज्ञानैकधनोक्त्याऽस्य कृत्स्नैकात्म्यं पुरोदितम् ।
 संज्ञा नास्तीति याविधाजन्त्या बुद्धिर्निषिध्यते ॥ १५.८१ ॥
 कार्यकारणताशेषि स्वतःसिद्धमनन्यगम् ।
 यद्ब्रूतु तदलं स्वात्मसंवित्त्यै निरपेक्षतः ॥ १५.८२ ॥
 अैकात्म्यं यद्विज्ञातं तद्वैतमिव विभ्रमात् ।
 स्याद्यत्र तत्र पुंसोऽसौ कर्तृकर्मादिभेदधीः ॥ १५.८३ ॥
 ननु द्वैतमिवेत्येतदुपमानं कथं तव ।
 उपमेयद्वैतवस्तुराडित्यादिति चेच्छृणु ॥ १५.८४ ॥
 रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव ।
 एत्यादावुपमा दृष्टा स्वस्य स्वेन तथेष्यताम् ॥ १५.८५ ॥
 यद्ब्रूल्लोके यन्द्रभेदः कल्पितत्वेन सम्मतः ।
 जगद्भेदोपमा सा स्यान्मिथ्यात्वं तेन सिद्ध्यति ॥ १५.८६ ॥
 समस्तव्यस्तत्रुपत्वं यो वक्तीडात्मनः श्रुतेः ।
 तत्पक्षस्य निषेधाय द्वैतमिथ्यात्ववर्णनम् ॥ १५.८७ ॥
 ज्ञातृज्ञानज्ञेयत्रुपं प्राप्य स्वप्ने यथा मृषा ।
 अेको व्यवहरत्येवमज्ञो व्यवहरेन्मृषा ॥ १५.८८ ॥
 यस्यामविधावस्थायां भेदभ्रान्तिस्तदा पुमान् ।
 द्वातृघ्नेयद्वाज्ञसंज्ञामाप्नोत्यन्यां तथा त्रिधा ॥ १५.८९ ॥
 अविधायां विनष्टायां द्वातृघ्नाज्ञादिभेदधीः ।
 विनश्यतीत्यभिप्रेत्य संज्ञा नास्तीति वर्णितम् ॥ १५.९० ॥
 अभिज्ञोऽप्यज्ञवद्भेदं द्वातृघ्नाज्ञादिवक्षाणम् ।
 विजानातीति येनैवं विधायां तदसम्भवात् ॥ १५.९१ ॥

यस्यां तु विधावस्थायामात्मैवास्थाभवज्जगत् ।
 तदा कः केन किं जिघ्रेदद्वैते परवस्तुनि ॥ १५.८२ ॥
 दृष्टगोचरवत्सर्वं कार्यकारणवज्जगत् ।
 ध्वस्तात्मान्यस्य विदुषः सम्यग्ज्ञानोदये भवेत् ॥ १५.८३ ॥
 ग्राहकादिविभागोऽत्र नास्ति तद्धेतुवसम्भवात् ।
 शिन्मात्रस्य स्वतः सिद्धेर्विज्ञानघनतेरिता ॥ १५.८४ ॥
 मुक्तस्य व्यवहारस्तु भ्रान्तिवासनया कृतः ।
 भ्रान्तिनाशेऽपि संस्कारानुवृत्तिर्दृश्यते भ्रु ॥ १५.८५ ॥
 वासनामात्रसंज्ञा तु दृष्टे सति न वार्यते ।
 वस्तुत्वभ्रान्तिसंज्ञैव प्रबुद्धस्यात्र वार्यते ॥ १५.८६ ॥
 ज्ञातृज्ञानज्ञेयरूपा न संज्ञा विषये यथा ।
 प्रतीयथपि तथा संज्ञा प्रबुद्धस्य न विद्यते ॥ १५.८७ ॥
 ज्ञानोत्पत्तौ न संज्ञाऽस्तीत्यास्तां तावद्विडात्मनि ।
 अपि सत्यामविद्यायां न संज्ञाऽस्त्यात्मनीदृशी ॥ १५.८८ ॥
 ग्राहकाद्विजगत्सर्वं येन कूटस्थसाक्षिणा ।
 लोकाः सर्वो विजानाति ज्ञानीयात्तेन तं वद ॥ १५.८९ ॥
 बोद्धृत्वाल्लोचनेनापि न संज्ञा प्रत्यगात्मनि ।
 न बोद्धा गृह्यतेऽन्येन विषयेण वा ॥ १५.९० ॥
 व्यावहारिकसंज्ञाऽसौ संसारिण्यपि दुर्लभा ।
 किमु निःशेषविध्वस्तसंसारार्णवकारणे ॥ १५.९०१ ॥
 एत्येवमपरायत्तबोधेनात्यन्तिको लयः ।
 निद्विधासनरूपोऽत्र कुलभूतः प्रकीर्तितः ॥ १५.९०२ ॥
 याज्ञवल्क्योऽत्र मैत्रेयीमन्वगृह्णाथथा तथा ।
 मुमुक्षुमनुगृह्णातु विधातीर्थमडेश्वरः ॥ १५.९०३ ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 बृहदारण्योपनिषदि मैत्रेयीविद्याप्रकाशो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

१६. बृहदारण्यके मधुविद्याप्रकाशो नाम षोडशोऽध्यायः ।

पञ्चमे ब्राह्मणे दध्यङ्गाथर्षण उवाच याम् ।
 अश्विनोर्मधुविधां तामत्र स्पष्टीकरोम्यहम् ॥ १६.१ ॥
 परस्परपकारित्वं पृथिव्याः प्राणिनामपि ।
 यत्तन्मधुत्वं विज्ञेयमुपकारस्तु सर्जनम् ॥ १६.२ ॥
 जन्तुभिः पृथिवी सृष्टा स्वकर्मकृत्वमुक्तये ।
 पृथिव्याऽप्यात्मभोगार्थं सृष्टाः सर्वेऽपि जन्तवः ॥ १६.३ ॥
 पार्थिवाणि शरीराणि भुज्यन्ते जन्तुभिस्तथा ।
 पृथिव्याऽपि धरित्रीत्वं भुज्यते जन्तुधारणम् ॥ १६.४ ॥
 अस्यां पृथिव्यां यो भास्वानामोक्षमविनश्चरः ।
 लिङ्गात्मा मध्वसौ सर्वभूतानां तानि तस्य य ॥ १६.५ ॥
 अध्यात्मं यश्च शारीरो लिङ्गात्मा पार्थिवांशजः (वांशजः) ।
 स यापि मधु सर्वेषां सर्वभूतानि तस्य य ॥ १६.६ ॥
 साध्यात्मं साधिदैवं य साधिभूतमिदं जगत् ।
 ओङ्कैकस्यात्मनः कृत्स्नं भोग्यत्वेनाऽवतिष्ठते ॥ १६.७ ॥
 सर्वं सर्वस्य कार्यं स्यात्सर्वं सर्वस्य भोजकः ।
 इत्येषा मधुविद्यात्र वैषम्यात्कलेशलाशिणी ॥ १६.८ ॥
 भूतानि भूमिर्द्रं लिङ्गे इत्युक्तं यथ्यतुर्विधम् ।
 मध्वविद्याकृतं तस्य वस्तुतत्त्वमथोच्यते ॥ १६.९ ॥
 अयमेव स इत्यत्र मधुःपञ्चतुर्विधः ।
 प्रपञ्चोऽयमिति प्रोक्तः स इत्यात्मोच्यते परः ॥ १६.१० ॥
 अयमेव स इत्युक्त्या सामानाधिकरण्यतः ।
 प्रत्यङ्मात्रैकयाथात्म्यं प्रपञ्चस्यावबोधयेते ॥ १६.११ ॥
 स इत्यनेन निर्देष्टुमतीतग्रन्थवर्णितः ।
 योऽयमित्यादिभिर्वाक्यैश्चातुर्भिः स्मार्यते परः ॥ १६.१२ ॥
 आत्मा द्रष्टव्य इत्युक्तममृतं येति वर्णनम् (वर्णितम्) ।
 नेति नेत्युदितं ब्रह्म तत्सर्वमभवत्त्विति ॥ १६.१३ ॥

आत्माऽमृतब्रह्मसर्वशब्दैः प्राक् प्रतिपादितम् ।
 वस्त्वस्य मधुनस्तत्त्वमिति वाक्यार्थं हरितः ॥ १६.१४ ॥
 उत्तरेष्वपि वाक्येषु मधुगुणमिदं जगत् ।
 ब्रह्मापि मधुनस्तत्त्वं योजयेदुक्तवर्त्मना ॥ १६.१५ ॥
 साधारणविशेषाभ्यां धर्मो भोगप्रदो द्विधा ।
 अधिदैवं तथाध्यात्ममित्यत्रासौ विभज्यते ॥ १६.१६ ॥
 सत्यमानुषयोरेवं विभागं योजयेद्विधा ।
 पृथिव्याद्या मानुषान्ता विराडंशा उदीरिताः ॥ १६.१७ ॥
 अयमात्मेति निर्देशो विराजोऽभिमतोऽशिनः ।
 डिरेण्यगर्भस्तत्रत्यः प्रोक्तस्तेजोमयोऽजितः ॥ १६.१८ ॥
 विराड् डिरेण्यगर्भाभ्यस्थूलसूक्ष्मशरीरगः ।
 सिदाभासोऽत्र यश्चायमात्मेत्युक्त्याभिधीयते ॥ १६.१९ ॥
 अपूर्वानपरामध्यप्रत्यग्याथात्म्यवित्तये ।
 स वा एत्यादिको ग्रन्थः सद्दृष्टान्तोऽभिधीयते ॥ १६.२० ॥
 ननूक्तं मधुनस्तत्त्वमयमेव स एत्यतः ।
 वचनाद्ब्रह्मपथायैर्भूयोऽप्येतद्दृढीकृतम् ॥ १६.२१ ॥
 बाढमेतावता वस्तुसार्वार्त्तयं स्यात्प्रपञ्चितम् ।
 तदेवाऽभिव्यज्यतेऽथ विदुषः क्लृप्तपतः ॥ १६.२२ ॥
 स एव मधुतत्त्वाभ्य आत्माऽयं तत्त्वविन्मतः ।
 आधिपत्यं च राजत्वं विदुष्यविदुषोऽधिकम् ॥ १६.२३ ॥
 अत्राऽधिपत्यशब्देन स्वातन्त्र्यमभिधीयते ।
 स्वार्थः प्रत्यक्तदर्थत्वात्सङ्घेतोर्जगदात्मनः ॥ १६.२४ ॥
 राजत्वं राजनाद्भास्वद्विलुमात्मदर्शनात् ।
 ब्रह्मास्मीति परिज्ञानध्वस्तध्वान्तत्त्वकारणात् ॥ १६.२५ ॥
 योऽसावविद्यया देही संसारीवाप्यभूत्पुरा ।
 स एव विद्यया ब्रह्मेत्यतोऽस्मिञ्जगदर्पितम् ॥ १६.२६ ॥
 यङ्कस्यारा यथा सर्वे नाभिनेभ्योः समर्पिताः ।
 सञ्जवा निभिला देवा ब्रह्मविद्यर्पितास्तथा ॥ १६.२७ ॥

समाप्ता ब्रह्मविद्येयं कैवल्यावामयेऽपिवा ।
यथोक्तब्रह्मविद्यायाः स्तुत्यर्थाभ्याधिकीयते ॥ १६.२८ ॥
एध्यऽडाथर्वणोऽश्विन्यामुवाच द्विविधं मधु ।
प्रवर्ग्याऽङ्गरविधानं ब्रह्मज्ञानमिति द्वयम् ॥ १६.२९ ॥
तं वृत्तान्तमृषिः पश्यन् प्राब्रवदश्विनौ प्रति ।
वृत्तान्तमब्रवीद्गुण्यामृगभ्यां च ब्रह्मवेदनम् ॥ १६.३० ॥
अश्विनोर्युवयोरुग्रं लाभाय गुरुमारणम् ।
आविष्करोमि लोकेऽस्मिन्मेघो वृष्टिं यथा तथा ॥ १६.३१ ॥
एध्यऽडाथर्वणोऽश्वस्य शिरसा युवयोर्मधु ।
यत्प्रोवाच तदप्यत्र ज्ञानत्राविष्करोम्यहम् ॥ १६.३२ ॥
छित्वा गुरोः शिरोऽन्यत्र निक्षिप्याऽश्वस्य यच्छिरः ।
तदाहृत्य गुरो स्कन्धे प्रतिष्ठापयतो युवाम् ॥ १६.३३ ॥
सत्यप्रतिज्ञाः स गुरुः सोऽद्राप्येतादृशीं व्यथाम् ।
मधुद्वयमुवायेति कथितोऽर्थ ऋयोर्द्धयोः ॥ १६.३४ ॥
ऽशो मनुष्यपश्चाद्विदेडांश्चक्रे पुरा ततः ।
स पक्षी लिङ्गरूपेण भूत्वा तान् प्राविशत्प्रभुः ॥ १६.३५ ॥
योऽयं पुरुषशब्दोऽस्मिन्मन्त्रे तस्य निरुक्तितः ।
शुवब्रह्मैक्यतात्पर्यं मन्त्रस्यास्थोपवाच्यते ॥ १६.३६ ॥
पुरि शेते यतस्तस्मात्पुरुषो शुव उच्यते ।
सर्वं पूर्यतीत्येवं पुरुषो ब्रह्म भाष्यते ॥ १६.३७ ॥
अनेन ब्रह्मणोऽकिञ्चिद्भङ्गिर्नाऽनावृतं क्वचित् ।
नास्त्यसंवृतमन्त्रश्च पूरणोऽप्युपवृत्तथा ॥ १६.३८ ॥
रूपं रूपं प्रविष्टोऽयं प्रतिबिम्बो भवत्ययम् ।
तदस्य प्रतिबिम्बत्वं प्रत्यग्याथात्म्यवित्तये ॥ १६.३९ ॥
यैतन्मात्मादयः शब्दाः व्युत्पन्नाः प्रतिबिम्बके ।
लक्षयन्ति सिद्धात्मानं तेन याथात्म्यवेदनम् ॥ १६.४० ॥
मिथ्याऽभिमानैः साभासबुध्याद्विपरिकल्पितैः ।

द्रष्टा श्रोताऽऽत्मित्यादिबहुवृत्तौ विद्येष्टते ॥ १६.४१ ॥
 सन्त्यस्य उरयोऽक्षाण्या उरणाद्विषयान् प्रति ।
 प्राणिभेदादनन्तास्ते तैस्तु संसरतीश्वरः ॥ १६.४२ ॥
 मन्त्रोक्ता उरयोऽध्यस्ताः तत्सङ्ख्या य प्रकल्पिता ।
 एतेषां तत्त्वमात्मैवेत्याह ब्राह्मणामादरात् ॥ १६.४३ ॥
 निःशेषमधुकाण्डस्य तदेतदिति वाक्यतः ।
 सारः सङ्क्षिप्यते साक्षात्करविन्यस्तबिल्ववत् ॥ १६.४४ ॥
 अज्ञातं संशयज्ञातं मिथ्याज्ञातमिदं जगत् ।
 तदेतदित्यनूधास्य तत्त्वं ब्रह्मेति बोध्यते ॥ १६.४५ ॥
 निष्कारणं तन्निष्कार्यं निश्छिद्रं ब्राह्मणवर्जितम् ।
 परोक्षप्रतिषेधार्थमात्मा ब्रह्मेति भाष्यते ॥ १६.४६ ॥
 सर्वानुभव एवायं यतः सर्वानुभूतततः ।
 कात्स्न्यात्सर्वो भवेदेष चिन्मात्रत्वात्तथाऽनुभूः ॥ १६.४७ ॥
 कर्तव्यमेतद्विज्ञानमिति वेदानुशासनम् ।
 अस्याऽतिलङ्घने दोषः संसारानर्थसङ्गतिः ॥ १६.४८ ॥
 कुर्वतस्तु मडान् लाभः स्वात्मनः कृतकृत्यता ।
 मधुकाण्डार्थसर्वस्वमित्यं श्रुत्योपसंलृतम् ॥ १६.४९ ॥
 विद्यावंशजपाद्विद्याविघ्नः सर्वो निवार्यते ।
 मुमुक्षुमनुगृह्णातु विधातीर्थमउश्वरः ॥ १६.५० ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 बृहदारण्यके मधुविद्याप्रकाशो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

१७. आश्रमलायनादिमुनिबोधाण्यो नाम सप्तदशोऽध्यायः ।

याज्ञवल्क्योऽश्रमलादिभ्यो विजिगीषुकथामुष्मात् ।
 उक्तवान् पञ्चमेऽध्याये तत्त्वविद्यामनेकधा ॥ १७.१ ॥
 अध्यात्ममधिभूतं य यजमानत्विगादिषु ।
 स्वाभाविकः परिच्छेदो मृत्युर्मर्त्यङ्गलार्जनात् ॥ १७.२ ॥

कालोऽपि मृत्युः कर्त्रादि मारणात्स्यात्स य द्विधा ।
 सौरोऽखोरान्नरूपेण यान्द्रः पक्षादिरूपतः ॥ १७.३ ॥
 जेतुं मृत्युत्रयं ब्रह्मलोकं प्राप्नुं य साधनम् ।
 प्रश्नैश्चतुर्भिः पप्रच्छ देवध्यानं तदुत्तरम् ॥ १७.४ ॥
 यजमानस्य वागादेर्डात्रादेश्चाधिदैविके ।
 अग्न्यादावेकतां ध्यात्वा मुच्यते यातिमुच्यते ॥ १७.५ ॥
 मुक्तिस्त्यक्त्वासुरं भावं देवभावस्य चिन्तनम् ।
 ब्रह्मलोकोऽतिमुक्तिः स्यान्न डैवल्यमुपासनात् ॥ १७.६ ॥
 अथ सम्पद्य उच्यन्ते स्वल्पे कर्मणि कर्मणः ।
 मलतश्चिन्तनं सम्पत्तया प्राप्यं मलहृलम् ॥ १७.७ ॥
 डोतृप्रयुक्तऋज्जातित्रये सम्पाद्यत्रमून् ।
 लोकांश्चैलोक्यमाप्नोति समत्वात्त्रित्वसङ्ख्यया ॥ १७.८ ॥
 समिन्मांसाज्यमुष्यानामुज्ज्वलत्वादिसाम्यतः ।
 देवलोकादिसम्पत्त्या देवलोकादिमाप्नुयाद् ॥ १७.९ ॥
 ब्रह्मणो मनसो वृत्तिष्वनन्तास्वन्तवर्जितान् ।
 विश्वान् सम्पाद्यन्तेवाननन्तं लोकमाप्नुयात् ॥ १७.१० ॥
 उक्तास्वृज्जातिषूद्गात्रा गीयमानासु सम्पदा ।
 लोकत्रयस्य प्राणादेरपि लोकत्रयं व्रजेत् ॥ १७.११ ॥
 गया भूर्भ्राह्मणो विष्णुरन्नं ब्रह्मेति सम्पदा ।
 श्राद्धे हृलस्य बाहुल्यं मत्वा सम्पाद्यन्ति हि ॥ १७.१२ ॥
 बन्धाप्यमृत्युस्तन्मृत्युर्विदुषोऽनुक्कमस्तथा ।
 प्रयोजकस्तयोर्भृत्योः प्रेरकं यात्र पृच्छयते ॥ १७.१३ ॥
 अधिभूताधियज्ञादिपरिच्छेदः हृलात्मकः ।
 मोडासङ्गात्मको मृत्युर्गडातिग्रहबन्धवान् ॥ १७.१४ ॥
 ग्राडा द्वाणाद्यो ज्ञेया गृह्णन्ति विषयान्यतः ।
 द्वाणादिप्रेरकत्वेन गन्धाद्याः स्युरतिग्राडाः ॥ १७.१५ ॥
 पूर्वब्राह्मणसम्प्रोक्तध्यानसंयुक्तकर्मभिः ।
 परिच्छेदविनाशेऽपि मृत्योः सर्वस्य न क्षयः ॥ १७.१६ ॥

छिरण्यगर्भरूपेऽपि श्रूयन्ते छि क्षुधाद्यः ।
 अतो मृत्योरशेषस्य मृत्युरन्योऽत्र पृच्छ्यते ॥ १७.१७ ॥
 निर्णयौ मृत्युतन्मृत्यू बन्धमोक्षावबुद्धये ।
 दुर्वयौ च ग्राहादीनां लोकेऽत्यन्ताप्रसिद्धितः ॥ १७.१८ ॥
 ग्राहातिग्रहवद्बन्धो दृढेऽप्येष तथाप्यसौ ।
 जन्मान्तरेष्वसञ्चारान्नाप्रसिद्धो न दुर्वयः ॥ १७.१९ ॥
 अेकमेव मनः सर्वजन्मागामीति तार्किकः ।
 अक्षान्तराण्यपीत्यन्ये तेन सङ्ख्याऽत्र दुर्वया ॥ १७.२० ॥
 मनोन्यायः समोऽन्येषु तेनादोषविवक्षया ।
 पर्यग्राहीदृष्टसङ्ख्यामन्यान्तर्भावो ऽड्यताम् ॥ १७.२१ ॥
 यस्येन्द्रियस्य योऽर्थोऽस्मिन् जन्मन्यत्र तत्तथा ।
 उतान्यथेति सन्नेडात्सङ्ख्येयं पृच्छ्यते पुनः ॥ १७.२२ ॥
 दृष्टानुसार्यदृष्टं तु कल्पनीयमितीदृशात् ।
 न्यायात्प्राड यथा दृष्टमिन्द्रियार्थव्यवस्थितिम् ॥ १७.२३ ॥
 बन्धत्वं विशदीकर्तुं ग्राहातिग्रहकल्पनम् ।
 मोचनीयो ग्राहग्रस्तस्तथैवाक्षार्थबन्धनात् ॥ १७.२४ ॥
 ग्रस्तं छिरण्यगर्भान्तं मृत्युना सकलं जगत् ।
 ग्राहातिग्रहरूपेण मृत्युस्तस्यास्ति वा न वा ॥ १७.२५ ॥
 अस्ति येदनवस्था स्यादनिर्भोक्षोऽन्यथा भवेत् ।
 एत्यसौ दुर्वयः प्रश्नो दृष्टान्तेनापनुद्यते ॥ १७.२६ ॥
 वक्त्रेः सर्वाशिनो मृत्योर्यथा मृत्युर्जलं मलत् ।
 बद्धमृत्योस्तथा मृत्युरज्ञानं बन्धुल्लये ॥ १७.२७ ॥
 अज्ञानमृत्योर्विज्ञानं मृत्युस्तस्यापि तत्तथा ।
 तत्कातकरजोन्यायान्नानवस्थामिडानयेत् ॥ १७.२८ ॥
 प्राक्तनान्यपि जन्मानि सम्यग्ज्ञानमपह्नुते ।
 अपह्नुते स्वमित्यस्मिन्नर्थे नैषा यमत्कृतिः ॥ १७.२९ ॥
 अथ तत्त्वविदः प्राणा उक्तामन्त्यथवा न छि ।

स्यात्पुनर्जनिरुक्तान्तावनुक्तान्तौ मृतिः कथम् ॥ १७.३० ॥

नोक्तामन्ति न तिष्ठन्ति किन्तु निर्वातदीपवत् ।

न कारणां शिष्यतेऽत्र तस्य ज्ञानेन निष्ठितेः ॥ १७.३१ ॥

अनारब्धफलं कर्म तदुक्तान्तेः प्रयोजकम् ।

स्थितेर्निमित्तमारब्धं ते नष्टे ज्ञानभोगतः ॥ १७.३२ ॥

उपादाननिमित्ताभ्यां लीनानामुक्तमः कथम् ।

कथं वात्र स्थितिस्तस्माद्युक्त आत्यन्तिको लयः ॥ १७.३३ ॥

प्राणत्यागेन देहोऽयं म्रियते बाह्यवायुना ।

आपूर्णाः स्थौल्यमापन्नो निश्चेष्टो दृश्यते यतः ॥ १७.३४ ॥

प्राणा एव विलीयन्ते किं वा सर्वं प्रयोजकम् ।

आद्यैः प्राणजनिर्भूयो द्वितीये नाम तत्कथम् ॥ १७.३५ ॥

अप्रयोजकनामैव शिष्यते न प्रयोजकम् ।

अविद्याकामकर्मादि नोक्तदोषद्वयं ततः ॥ १७.३६ ॥

परवायाभिनिष्पत्तेर्विदुषो बन्धनं प्रति ।

नामाप्रयोजकं युक्तस्तच्छेषः परदेहवत् ॥ १७.३७ ॥

मुक्तावप्यवशिष्टत्वान्नामोऽनन्तत्वसाम्यतः ।

विश्वान् सम्प्राद्यन्तेवाननन्तं लोकमश्नुते ॥ १७.३८ ॥

ग्रहातिग्रहबन्धाप्यमृत्योर्यत्स्थात्प्रयोजकम् ।

कालकर्मेश्वरादीनां मध्ये तत्किमितीर्यते ॥ १७.३९ ॥

अविद्वद्विषयः प्रश्नो विदुषो बन्धसङ्घातः ।

आतत्त्वबोधमज्ञानी बध्यतेऽनन्तजन्मभिः ॥ १७.४० ॥

अनुगृह्णन्ति वागादीन् स्वांशैरन्यादित्देवताः ।

भोगक्षये मृतौ स्वांशान् संडरन्ति यथायथम् ॥ १७.४१ ॥

पुंसो देहग्रहे भूयो देहस्थानेषु देवताः ।

अंशं निदधति स्वं स्वं न देहग्रहणात्पुरा ॥ १७.४२ ॥

अधिष्ठातृवियोगेन न्यस्तदात्रोपमैर्युतः ।

वागाद्विभिरसौ किंस्वित्प्रयोजकमुपाश्रयेत् ॥ १७.४३ ॥

द्विर्याज्ञवल्क्यमुद्दिश्य प्रश्नोक्तिस्त्रासजन्मने ।
 अत्रस्तोऽतीन्द्रियज्ञानं दर्शयन्निदमुक्तवान् ॥ १७.५८ ॥
 गन्धर्वेण गतिः प्रोक्ता अश्वमेधकृतम् एति ।
 भूयः पृष्टः स्वयं वक्तुं प्राड लोकस्य विस्तृतिम् ॥ १७.५९ ॥
 आदित्यरथगत्याध्वमितो यावानलर्निशम् ।
 द्वात्रिंशद्गुणितस्तावान्व्याप्तो भानुगमस्तिभिः ॥ १७.६० ॥
 एयानेव प्राणिभोगसिद्धये लोक एष्यते ।
 एतः परस्ताद्द्विगुणा पृथिव्यालोकवर्जिता ॥ १७.६१ ॥
 अन्तरालोकयुक्तः सन् बहिरालोकवर्जितः ।
 लोकालोकगिरिर्मध्ये पृथिव्योरनयोः स्थितः ॥ १७.६२ ॥
 समुद्रो द्विगुणो भूमेर्धनोदाप्यो बलिः स्थितः ।
 अष्टाद्विडिर्धनोऽयमिति पौराणिका जगुः ॥ १७.६३ ॥
 पुराणं बाध्यते श्रुत्या ध्यानार्था वा श्रुतिर्मता ।
 सर्वथाप्यष्टगुणं वैराजो देव एष्यताम् ॥ १७.६४ ॥
 योऽष्टाद्विडिः स्थितो वायुः सूत्रात्मेति श्रुतीरितः ।
 अेषोऽश्वमेधकृत्युण्यपरिपाको न यापरः ॥ १७.६५ ॥
 क्षुरधाराद्युपमितः सन्धिर्योऽष्टकपालयोः ।
 तेन बाह्ये नयत्येतानश्वमेधस्य देवता ॥ १७.६६ ॥
 ते वायुभावमापन्नाः समष्टिव्यष्टिगुणतः ।
 अष्टाद्विडिस्तदन्तश्च तिष्ठन्त्यभिलङ्गिणः ॥ १७.६७ ॥
 अध्यात्मादिविभागेन व्यासिर्व्यष्टिरितीरिता ।
 समस्तत्वेन संव्याप्तिः समष्टिरिति कीर्तिता ॥ १७.६८ ॥
 समष्टिव्यष्टिगुणं य उपास्तेऽसौ सङ्मृतः ।
 डिरेण्यगर्भो भूत्वाथ मुच्यते म्रियते न तु ॥ १७.६९ ॥
 संसारोत्कर्षसीमेत्वं वर्णिता ज्ञानकर्मजा ।
 एतो विरक्तमालक्ष्य वार्यते स्वात्मनिर्णयः ॥ १७.७० ॥
 यतुर्थब्राह्मणो भोक्षयोग्यः कर्तृत्ववर्जितः ।

विषयो ब्रह्मविद्यायाः अस्त्यात्मेति निरूप्यते ॥ १७.७१ ॥

अलन्धीकर्मशास्त्राभ्यां दृष्टेर्द्रष्टा न सिध्यति ।

किन्तु दृष्ट्यादिसंयुक्तो ब्रह्मताडस्य विरुध्यते ॥ १७.७२ ॥

अतो ब्रह्मत्वयोग्यस्य प्रतीयोऽत्र बुभुत्सया ।

अनूद्य ब्रह्मतामादौ तदर्हं परिपृच्छति ॥ १७.७३ ॥

यत्साक्षादपरोक्षं स्याद्ब्रह्म तद्रूपतामयम् ।

अर्हत्सर्वान्तरस्तादृग्य आत्मा ब्रूहि तं मुने ॥ १७.७४ ॥

साक्षादिति पदेनात्र व्यवधानं निवार्यते ।

स्वर्गलोकान्दिवद्ब्रह्म नातो देशान्तराद्विगम् ॥ १७.७५ ॥

अगौणतापरोक्षोक्त्या ब्रह्मत्वस्य विवक्षिता ।

नामादेरिव नो गौणं ब्रह्मत्वं प्रत्यगात्मनः ॥ १७.७६ ॥

आविर्भावोऽपरोक्षत्वं तय्यास्त्यव्यवधानतः ।

स्वप्रकाशं स्वभावत्वादिति वार्थः पदद्वये ॥ १७.७७ ॥

अव्यावृत्ताननुगतं वस्तु ब्रह्म गिरोच्यते ।

अकारणमकार्यं तदित्यनेनोदितं भवेत् ॥ १७.७८ ॥

अमुमर्थमिदं प्राप्तं न येदात्मैव तद्भवत् ।

यतोऽत आत्मरूपार्थं य आत्मेति विशेष्यते ॥ १७.७९ ॥

सजातीयविजातीयद्वितीयार्थनिवृत्तये ।

सर्वान्तरं एति प्राड सार्वार्थ्यं तेन सिध्यति ॥ १७.८० ॥

सार्वार्थ्यं ब्रह्मणो योग्यं तस्य ज्ञवात्मनीरितम् ।

मुष्यापरोक्ष्यं ज्ञवस्य योग्यं ब्रह्मणि वर्णितम् ॥ १७.८१ ॥

अभेदो वास्तवो ज्ञवब्रह्मणोर्व्यत्ययादतः ।

विवक्षितस्तत्प्रसङ्गाद्वादिव्यामोह आर्थिकः ॥ १७.८२ ॥

आत्मनो ब्रह्मता मुष्या ब्रह्मणोऽप्यात्मता तथा ।

प्रत्यग्दृष्ट्या पराग्दृष्ट्या मिथो ब्रह्मात्मनोर्भिदा ॥ १७.८३ ॥

ब्रह्मत्वमात्मनो रूपं तमसा तत्तिरोहितम् ।

आत्मत्वं ब्रह्माणोऽप्येवं ततो ज्ञवेशभेदधीः ॥ १७.८४ ॥

तमसो बोधविध्वंसादब्रह्मानात्मतालतेः ।
 प्रत्यज्मात्रावशेषत्वात्स्यामपूर्वादिमानडम् ॥ १७.८५ ॥
 अमूढो याज्ञवल्क्योऽत्र प्रत्यग्दृष्ट्या परामृशन् ।
 प्रत्याडैष त आत्मेति तं सर्वान्तरमद्भयम् ॥ १७.८६ ॥
 भुष्योऽपरोक्षो यः प्रत्यङ् स्वप्रकाशो विभासते ।
 अेतच्छब्देन तं प्राड विस्पष्टत्वविवक्षया ॥ १७.८७ ॥
 अन्तर्भुषस्य विस्पष्टो नायं सन्देहगौरवः ।
 धृत्यभिप्रेत्य तत्रश्रे बडुमानं तु नाकरोत् ॥ १७.८८ ॥
 षष्ठ्यन्तस्य त धृत्यस्य युष्मद्बुद्ध्युपलक्षितम् ।
 देहादिसर्वमाव्योम्नो दृश्यमर्थो विवक्षितः ॥ १७.८९ ॥
 आत्मेत्यव्यभियारेण स्वरूपं यत्तदुच्यते ।
 प्रमात्राधागमापायसाक्षित्वात्तत्स्वरूपता ॥ १७.९० ॥
 यद्यस्मिन् व्यभियार्येत तत्स्वरूपं न कुत्रचित् ।
 दुर्लभित्वं यथा पुंसः साक्षित्वव्यभियारवान् ॥ १७.९१ ॥
 व्यभियारो मिथो यद्गतप्रमात्रादेः स्वसाक्षिकः ।
 साक्षिणोऽव्यभियारस्तु तथा किं साक्षिको भवेत् ॥ १७.९२ ॥
 आत्मात्मवत्वसम्बन्धः षष्ठ्योक्तो जगदात्मनोः ।
 स्वतो निरात्मकं दृश्यमात्मना सात्मतां प्रजेत् ॥ १७.९३ ॥
 आत्मा सर्वस्वरूपत्वात्सर्वान्तरगिरोदितः ।
 सर्पधारादिकल्पेषु रज्जोरान्तरता यथा ॥ १७.९४ ॥
 आत्मनोऽनवशेषेण तदन्यार्थाभिसङ्गतेः ।
 प्रत्यज्मात्रतयैवान्यद्बोधादात्मनि लीयते ॥ १७.९५ ॥
 धृत्यं स्वानुभवधाज्ञावल्क्यः सर्वान्तरं जगौ ।
 अन्यः संशयमापाद्य जिगीषुः पश्चिच्छति ॥ १७.९६ ॥
 तवात्मेत्युत्तरं दत्तं ममात्मेति त्रिधेक्ष्यते ।
 देहो लिङ्गं य साक्षीति तेषु सर्वान्तरस्तु कः ॥ १७.९७ ॥
 सर्वान्तरत्वं दुःसाध्यमल्पयोर्देहलिङ्गयोः ।
 सद्भावेऽन्यस्य किं मानमप्रमेयस्य साक्षिणः ॥ १७.९८ ॥

अेवं पृष्टः स्वानुभूतौ वादिनोऽनधिकारताम् ।
 मत्वाऽनुमानतः सत्तामात्मनः प्रत्यपाद्यत् ॥ १७.८८ ॥
 स्वप्ने माननैष्ठुल्यादप्रमेयत्वमिष्यते ।
 वादिभ्रान्तिनिवृत्त्यर्थं मानोक्तौ ह्यियतेऽत्र डिम् ॥ १७.१०० ॥
 प्राणान्दिकरणैश्चैष्टा कर्तृपूर्वा क्रियात्वतः ।
 छिदिदिक्रियावत्कर्तृत्वं न युक्तं देहलिङ्गयोः ॥ १७.१०१ ॥
 कारणप्रेरकः कर्ता करणैः प्रेर्यते वपुः ।
 लिङ्गं तु करणात्मत्वात्तैव कर्तृत्वमर्हति ॥ १७.१०२ ॥
 भुभसञ्चारिणा जाग्रदः प्राणेनानतीक्षिता ।
 सर्वप्रत्यक्तमः सोऽयमात्मा सर्वान्तरावधिः ॥ १७.१०३ ॥
 सुप्तेऽस्मिन् करणत्रामे योऽसुप्तोऽलुप्तदृष्टिकः ।
 अथ सर्वान्नामरूपान् पश्य प्राणिति वायुना ॥ १७.१०४ ॥
 (अर्थात्सवासनारूपान्पश्यन्)
 स्पष्टेषु अहुलिङ्गेषु मानाभावमयूयुधः ।
 इत्युपालब्धये लिङ्गान्यपानादीन्पुदाहर्न् ॥ १७.१०५ ॥
 अेकादशेन्द्रियोत्पन्नयेष्टानामुपलक्षणम् ।
 प्राणाद्युदाहृतिस्तेन लिङ्गानां अहुता स्फुटा ॥ १७.१०६ ॥
 प्राणान्दिकार्यकरणैः स्वतोऽसंखत अेकलः ।
 अकुर्वन् कुरुते येष्टामयस्कान्तो मणिर्यथा ॥ १७.१०७ ॥
 रथादौ नियता येष्टा येतनेनानधिष्ठिते ।
 न दृष्टा येतनस्तेन प्राणादीनां प्रवर्तकः ॥ १७.१०८ ॥
 ससूत्रदारुयन्त्रेषु सदृशं लिङ्गवद्भुः ।
 यः प्रेरयत्यसावात्मेत्युक्तेऽन्योपजडास तम् ॥ १७.१०९ ॥
 यथा गां दृश्यित्युक्ते लिङ्गं मूढो वदेत्तथा ।
 आपरोक्ष्यमनुक्त्वा त्वं लिङ्गेनावेदयस्यखो ॥ १७.११० ॥
 लिङ्गं वाच्यं परोक्षेऽर्थे न त्वात्मनि परोक्षता ।
 इति मत्वाऽऽहैवकारं परोक्षस्य निवर्तकम् ॥ १७.१११ ॥

मुष्यापरोक्षमुक्तं त इति दर्शयितुं पुनः ।
 प्रत्यगृष्टिपरं वाङ्मयमुत्तरत्वेन वक्तव्यसौ ॥ १७.११२ ॥
 विद्ब्रह्माषामभुध्वाऽन्यः स्वऽरुपादिष्विवात्मनि ।
 अक्षजन्त्यापरोक्षत्वं मत्वाऽपृच्छत्युरेव तम् ॥ १७.११३ ॥
 दृष्टश्रुतमतज्ञातोष्वेषु सर्वान्तरस्तु कः ।
 दृष्टयाद्यगोचरः प्रत्यङ्ङिति प्रश्नमपाकरोत् ॥ १७.११४ ॥
 वेद्मीति यद्ब्रह्माद्भक्तिं न वेद्मीति य यद्ब्रह्मात् ।
 योगिनोऽनुभवन्त्येतमगोचरतथैव हि ॥ १७.११५ ॥
 उक्तवत्मातिरेकेण नात्मवस्तु घटादिवत् ।
 शक्यते प्रतिनिर्देष्टुं प्रमाणाऽगोचरत्वतः ॥ १७.११६ ॥
 द्रष्टृदर्शनदृष्ट्यानां साक्षिणः स्वप्रभस्य तत् ।
 प्रमाणागोचरत्वं तु वस्तुस्वाभाव्यतो भवेत् ॥ १७.११७ ॥
 दृष्टेर्न पश्येद्द्रष्टारमिति प्रत्युत्तरं वयः ।
 वक्तव्यगोचरतामेतद्वाङ्मयं विप्रियते स्फुटम् ॥ १७.११८ ॥
 यक्षुर्जन्मनोवृत्तिश्चिद्युक्ता रुपभासिका ।
 दृष्टिरित्युच्यते द्रष्टा दृष्टेः कर्तेति लौकिकैः ॥ १७.११९ ॥
 अतो दृष्टिद्रव्यं वाङ्मये भाति षष्ठ्यन्तशब्दतः ।
 ओका दृष्टिस्तृजन्तेन धातुनाऽन्येति तद्व्यम् ॥ १७.१२० ॥
 प्रमातुर्जायते वृत्तिश्चाक्षुषा रुपरञ्जिता ।
 द्रष्टव्यं तु तथा रुपं साक्षी दृश्यते तथा ॥ १७.१२१ ॥
 दृष्टेर्द्रष्टारमात्मानं दृष्टया पश्येन्न दृश्यया ।
 इति वाङ्मयं मुनिर्वक्ति वर्णितं न्यायगर्भितम् ॥ १७.१२२ ॥
 येन यक्षुरिदं दृष्टे यक्षुषा यन्न पश्यति ।
 ब्रह्म विद्धि तदेव त्वमिति श्रुत्यन्तरे स्फुटम् ॥ १७.१२३ ॥
 श्रुतिः श्रोत्रजधीवृत्तिस्तस्याः श्रोताऽवभासकः ।
 श्रुत्या शब्दावगाडिन्या श्रोतारं शृणुयान्न तम् ॥ १७.१२४ ॥
 उडापोडात्मधीवृत्तिर्मतिस्तस्याः प्रकाशकम् ।
 अनूष्यमनपोष्यं तं न मन्वीथास्त्वमेतया ॥ १७.१२५ ॥

અસ્પષ્ટ ઊહ્ય આત્મા તુ વિસ્પષ્ટો ભાનરૂપતઃ ।
 અનપોહ્યોડનપાયિત્વાદાત્મા નાપૈતિ કર્હિચિત્ ॥ ૧૭.૧૨૬ ॥
 નિશ્ચયાત્મકધીવૃત્તિર્વિજ્ઞાતિસ્તદ્વિભાસકમ્ ।
 અસન્દિગ્ધં તયા વૃત્ત્યા ન વિજ્ઞાતું ત્વમર્હસિ ॥ ૧૭.૧૨૭ ॥
 દૃષ્ટશ્રુતમતજ્ઞાતેષ્વિત્યમાત્મા ન કશ્ચન ।
 કિં તર્યેષ તવાત્મેતિ પ્રોક્તઃ સર્વાન્તરઃ પુરા ॥ ૧૭.૧૨૮ ॥
 યઃ સર્વં વિષયીકુર્વન્ વિષયીક્રિયતે ન હિ ।
 કિન્તુ ભાતિ સ્વયં સોડયં સર્વાન્તર ઇતીરિતઃ ॥ ૧૭.૧૨૯ ॥
 સર્વાન્તરત્વં સાર્વાત્મ્યમન્યસ્મિન્સતિ તત્કુતઃ ।
 ન ચેદન્યત્તદા સર્વશબ્દાર્થો નેતિ શક્રિતે ॥ ૧૭.૧૩૦ ॥
 અતોડન્યદાર્તમિત્યાહ દોષદ્વયનિવૃત્તયે ।
 આર્ત માયામયં તસ્ય તત્ત્વજ્ઞાનેન પીડનાત્ ॥ ૧૭.૧૩૧ ॥
 સર્પાદીનાં કલ્પિતાનાં રજ્જુરાત્મા યથા તથા ।
 માયામયસ્ય સર્વસ્ય ચિદ્વસ્ત્વાત્મેતિ સુસ્થિતમ્ ॥ ૧૭.૧૩૨ ॥
 પગ્ચમબ્રાહ્મણો પૂર્વમુક્તસ્ય પ્રત્યગાત્મનઃ ।
 બ્રહ્મત્વસાધનં બોધો મુક્તલક્ષમ ચ વાસ્થિતે ॥ ૧૭.૧૩૩ ॥
 ઉષસ્તપૃષ્ટાદન્યત્વં નિવર્તયિતુમાત્મનઃ ।
 યદેવ સાક્ષાદિત્યુક્તાવેવકારઃ પ્રયુજ્યતે ॥ ૧૭.૧૩૪ ॥
 ઉપદેશસ્ય વિષયસ્ત્વમર્થઃ શોધિતઃ પુરા ।
 ન બ્રહ્મત્વં સમ્યગુક્તમિતિ પૃચ્છતિ તત્પુનઃ ॥ ૧૭.૧૩૫ ॥
 અશનાયાદિરહિતબ્રહ્મતાયા અભાષણે ।
 ન સ્યાત્સર્વાન્તરત્વાદિ સંસારિણિ ચિદાત્મનિ ॥ ૧૭.૧૩૬ ॥
 ઇત્યભિપ્રેત્ય તેનોક્તં સાક્ષાદિત્યાદિકં પુનઃ ।
 અનૂદ્ય સર્વં પપ્રચ્છ કહોલો બ્રહ્મરૂપતામ્ ॥ ૧૭.૧૩૭ ॥
 ત્વમર્થાચ્છોધિતાન્નાન્યદ્બ્રહ્મેત્યેતદ્વિવક્ષયા ।
 ઉક્તમેવોત્તરં ભૂય એષ ઇત્યાધવોચત ॥ ૧૭.૧૩૮ ॥
 ક્ષુત્પિપાસે શોકમોહૌ જરામૃત્યૂ ઇતીદૃશૈઃ ।

त्रिभिर्युग्मैर्विशिष्टानां मध्येऽसौ कतमो वद ॥ १७.१३९ ॥

यद्यन्यतम अतेषां तस्य न ब्रह्मता तदा ।

अतेष्वनन्तर्भूतस्तु न कोऽप्यात्मा जनैर्मतः ॥ १७.१४० ॥

विद्वज्जनानुभूत्यैष क्षुधादेरवभासकः ।

प्रसिद्ध इत्यभिप्रेत्य ब्रह्मत्वेन तमुक्तवान् ॥ १७.१४१ ॥

अत्येति योऽशनायादीन्विचारेषु निरुपाणो ।

क्षुधादिसाक्षी तस्यास्य ब्रह्मत्वं केन वार्यते ॥ १७.१४२ ॥

नन्वेक आत्मा मूढानां विदुषां येति ते मतम् ।

उक्तोर्मिषट्कातीतत्वं तद्भ्रतं यास्य तत्कथम् ॥ १७.१४३ ॥

अविचारविचारार्थ्यां यथा सर्पत्वरज्जुते ।

तथात्मन्यपि संसारभावाभावाविति क्ष्यताम् ॥ १७.१४४ ॥

क्षुत्पिपासे प्राणधर्मौ शोकमोडौ तु मानसौ ।

जराभृत्यु देहधर्मात्माधर्मौ न कश्चन ॥ १७.१४५ ॥

प्राणसञ्चारबाहुल्याद्गमनादिश्रमे सति ।

क्षुत्पिपासाजनिस्तेन प्राणधर्मत्वमेतयोः ॥ १७.१४६ ॥

इष्टस्य वस्तुनोऽसिद्धौ येतसो याऽनवस्थितिः ।

स शोको मनसो धर्मो मोहश्च विषयभ्रमः ॥ १७.१४७ ॥

जरा देहस्य शैथिल्यं मृत्युः प्राणवियुक्तता ।

ते सर्वेऽप्यात्मनि भ्रान्त्या कल्पिता व्योम्नि नैव्यवत् ॥ १७.१४८ ॥

यः स्वकारणसंसर्गः क्षुधादेः प्रलये मतः ।

अनात्यन्तिकरूपत्वात्सोऽत्ययोऽत्र न गृह्यते ॥ १७.१४९ ॥

तत्कारणनिषेधो यः स्वमखिन्नैव वस्तुनः ।

तमत्ययं मोक्षविधौ तद्विद्वांसः प्रयक्षते ॥ १७.१५० ॥

प्राणहेतुस्तमः प्राणधर्माभ्यामुपलक्ष्यते ।

सूत्रात्मा शोकमोडाभ्यां जरया मृत्युना विराट् ॥ १७.१५१ ॥

तमः सूत्रं विराजं च योऽत्येत्यात्मा स्वभावतः ।

असङ्गस्तत्परं ब्रह्म साक्षादित्यादिलक्षणम् ॥ १७.१५२ ॥

यथा विशुद्धमाकाशं सति वाऽसति वा मले ।
 नीळारादौ तथैवात्मा कार्यकारणवस्तुनि ॥ १७.१५३ ॥
 परमात्मस्वभावोऽयं कडोलाय प्रपञ्चितः ।
 तद्बोधसाधनं त्यागः अतमित्यादिनोच्यते ॥ १७.१५४ ॥
 उत्पन्नसम्यग्ज्ञानस्य संन्यासो लक्षणं यतः ।
 साधनं य तद्गुत्पत्तौ संन्यासोऽतोऽत्र गम्यताम् ॥ १७.१५५ ॥
 ब्रह्मात्मनोर्यद्वैकत्वं ब्राह्मणद्वयनिश्चितम् ।
 अतं तमिति शब्दाभ्यां तद्वैकान्त्यमनूयते ॥ १७.१५६ ॥
 अत्येति योऽशनायादीनेतं सर्वान्तरं पुरा ।
 उदितं तं विदित्वाऽथ व्युत्तिष्ठत्येषणात्रयात् ॥ १७.१५७ ॥
 ब्रह्मप्रश्नेन पृष्टे ते तद्बोधकृत्वसाधने ।
 एति मत्वोत्तरत्वेन व्युत्थानद्वयमुच्यते ॥ १७.१५८ ॥
 पूर्वं विदित्वा प्रश्नात् व्युत्थायेत्यन्वयात् श्रुतात् ।
 विद्वत्संन्यास आभाति ब्रह्मविद्याकृत्वात्मकः ॥ १७.१५९ ॥
 व्युत्थायाथ विदित्वेति व्यत्ययेनार्थिकान्वयात् ।
 सिद्धो विविदिषात्यागः स्पष्टः श्रुत्यन्तरेष्वसौ ॥ १७.१६० ॥
 स्वात्मलोकं समिच्छन्तः प्रप्रजन्तीति वक्ष्यति ।
 त्यागेनैकेऽमृतत्वं तु प्राप्ता एत्यपरा श्रुतिः ॥ १७.१६१ ॥
 ब्राह्मणग्रहणं श्रुत्वा विप्राणामेव भाष्यकृत् ।
 संन्यासेऽधिकृतिं प्राह यतुर्थाश्रमगुण्यसौ ॥ १७.१६२ ॥
 विद्याङ्गं तद्गुलात्मानं गार्गीविदुर्योरापि ।
 स्त्रीशूद्रयोर्भाष्यकारः संन्यासमनुमन्यते ॥ १७.१६३ ॥
 पुत्रैषणोति पुत्रार्थं दारस्वीकारवाञ्छनम् ।
 कर्मणां साधने वित्ते तृष्णा वित्तैषणा मता ॥ १७.१६४ ॥
 लोकैषणोति देवादिभ्योकार्योपासनाऽर्षिता (ना श्रुता) ।
 न कश्चिदन्यः संसारः उक्तादस्त्येषणात्रयात् ॥ १७.१६५ ॥
 मनुष्यलोकः पुत्रेषु पितृलोकस्तु कर्मणा ।
 विद्याया देवलोकश्चेत्यब्रवीत्सङ्ग्रहश्रुतिः ॥ १७.१६६ ॥

न्याय्यां वृत्तिं समुल्लङ्घ्य तद्विद्वद्धृतया स्थितिः ।
 व्युत्थानमुदितं राज्ञः सामन्तो व्युत्थितो यथा ॥ १७.१६७ ॥
 भिक्षया लक्ष्यते यथा परिग्रहविवर्जिता ।
 किं भोग्यं परिगृह्णीयात्सर्वभोग्येषु दोषदृक् ॥ १७.१६८ ॥
 लोकरयार्थेषु भाष्यो व्युत्थानं यापरिग्रहः ।
 द्वयं बोधमभिन्नैव विदुषां न तु यत्नतः ॥ १७.१६९ ॥
 आनन्दैकस्वभावं स्वमात्मानं पश्यतः कुतः ।
 कामः परिग्रहो वा स्यात्सोऽकाम इति वक्ष्यति ॥ १७.१७० ॥
 ओषणात्रय ऐतस्मिन्सामाना बन्धुतेतुता ।
 इति मत्त्वैकतां तासां त्याज्यैवेत्यब्रवीत् श्रुतिः ॥ १७.१७१ ॥
 कर्माण्येवाधिकारस्ते मा कृलेष्विति शास्त्रतः ।
 ओषणात्वात्कृलं त्याज्यं न तु कर्मादिसाधनम् ॥ १७.१७२ ॥
 इति भ्रमं व्युदसितुं प्राब्रवीत्साध्यसाधने ।
 उभे आप्येषो ऐवेत्यतस्त्यागस्तयोर्द्वयोः ॥ १७.१७३ ॥
 अविशुद्धधियः कर्माण्यधिकारेऽपि शुद्धधीः ।
 सत्यां विविदिषोत्पत्तौ तदर्थं कर्म सन्त्यजेत् ॥ १७.१७४ ॥
 यस्माद्ब्रह्मविदः पूर्वे कृलसंन्यासमाप्नुवन् ।
 तस्माद्विविदिषुः कुर्यात्पाण्डित्यं कृलसिद्धये ॥ १७.१७५ ॥
 पाण्डित्यबाल्यमौनानि श्रवणादीनि तैश्च यम् ।
 भवति ब्राह्मणस्तत्र ब्राह्मण्यं ब्रह्मरूपता ॥ १७.१७६ ॥
 पाण्डित्यबुद्धेर्नामैतत्सा जाता यस्य मानतः (नामतः) ।
 स पाण्डित्यस्तस्य कर्म पाण्डित्यं श्रवणं तु तत् ॥ १७.१७७ ॥
 आचार्याख्यागमात् श्रुत्या निःशेषं वेदनं ततः ।
 बालभावेन तिष्ठासेत्युक्त्वा मननतत्परः ॥ १७.१७८ ॥
 श्रवणं शास्त्रतात्पर्यनिश्चयो मननं पुनः ।
 अर्थासम्भावनोच्छित्त्यै युक्तीनामनुयिन्तनम् ॥ १७.१७९ ॥
 पाण्डित्येन विदित्वाऽथ स्थित्वा बाल्येन संशयम् ।

मुनिर्ध्यानसमाधिभ्यां भवेद्धीवृत्तिशान्तये ॥ १७.१८० ॥

प्रशान्तवृत्तिके चित्ते परमानन्दपीडके ।

कृतकृत्यो ब्रह्मभावं गतो ब्राह्मण उच्यते ॥ १७.१८१ ॥

केनेति लक्षाणप्रश्नो येनेदृक्तेन लक्ष्यताम् ।

इत्युत्तरवचो योज्यं तस्यार्थः प्रविविच्यते ॥ १७.१८२ ॥

गीतायां कुत्रचित्प्रोक्तं स्थितप्रज्ञस्य लक्षणम् ।

अन्यत्र विषणुभक्तस्य गुणातीतस्य च क्वचित् ॥ १७.१८३ ॥

येन सिद्धेन तत्रायमीदृगेव निरुषणः ।

उपलक्षयितुं शक्यस्तदेवास्त्यस्य लक्षणम् ॥ १७.१८४ ॥

ब्रह्म यादृक्तादृगेव भवेद्विद्वान्विबोधतः ।

बोधोऽतो लक्षणं तस्य बोधश्च स्वात्मसाक्षिकः ॥ १७.१८५ ॥

अतोऽन्यदार्तमित्येष व्यतिरेकस्त्रिधोच्यते ।

प्रतीयो ब्रह्मतेजोक्ता भेद आर्तस्ततस्तयोः ॥ १७.१८६ ॥

निरुषणत्वं विद्याया उेतुरार्तां इडैषणाः ।

विदुषो लक्षाणं बोध आर्तं तल्लक्षणान्तरम् ॥ १७.१८७ ॥

षष्ठेऽस्मिन् ब्राह्मणो ब्रह्मकार्यं सर्वं विविच्यते ।

सर्वान्तरत्वं सुज्ञेयं ब्रह्मणः सर्वनिर्णयात् ॥ १७.१८८ ॥

यद्यत्कार्यं कारणेन व्याप्तमन्तर्बुद्धिश्च तत् ।

इति तर्कण पप्रच्छ कारणस्य परम्पराम् ॥ १७.१८९ ॥

पार्थिवं कठिनं सर्वमोतं प्रोतं द्रवे जले ।

दधिपिण्डे इव क्षीरे जलं कुत्र तथा स्थितम् ॥ १७.१९० ॥

दीर्घतन्तुवद्योतत्वं तिर्यक्तन्तोश्चिवेतरत् ।

यद्भ्रान्तव्यामितत्वं प्रोतत्वं तु बलिः स्थितिः ॥ १७.१९१ ॥

जलस्य कारणं तेजस्तेजसो वायुराश्रयः ।

श्रुत्यन्तराद्विदं ज्ञेयं वायोस्तु विद्यदाश्रयः ॥ १७.१९२ ॥

भूम्यादिविद्यन्तानां भूतानामुत्तरोत्तरम् ।

सूक्ष्मताव्यापिते दृष्टे ताभ्यां कारणतेक्ष्यताम् ॥ १७.१९३ ॥

पञ्चभूतेभ्य उत्यन्ना अस्मद्देहाद्योऽभिलाः ।
 ब्रह्माण्डान्ता एमे देहा भोग्यत्वात्लोकसंज्ञकाः ॥ १७.१८४ ॥
 यथैकस्माद्विष्णुरसाद्दुत्तरोत्तरपाकतः ।
 गुडादीनि बहूनि स्युर्भूतेभ्योऽण्डाद्यस्तथा ॥ १७.१८५ ॥
 नरगन्धर्वमार्ताण्डयन्द्रनक्षत्रदेवताः ।
 छन्दो विराट् तदण्डं येत्येता भूतदशाः स्मृताः ॥ १७.१८६ ॥
 तत्र देहारम्भदशास्तत्तन्नाम्ना समीरिताः ।
 स्थूलसूक्ष्मदशास्तासु कार्यकारणता क्मात् ॥ १७.१८७ ॥
 पञ्चीकृतानां भूतानां सूक्ष्मताण्डे समाप्यते ।
 येतावदेव तर्केण गम्यं न तु ततः परम् ॥ १७.१८८ ॥
 अण्डारम्भकभूतानामपञ्चीकृतभूतजम् ।
 सूत्रं कारणाभित्येतदागमेनैव गम्यते ॥ १७.१८९ ॥
 अचिन्त्याः भलु ये भावा न तांस्तर्केण योजयेत् ।
 सूत्रान्तर्याम्यक्षराणि तार्किका नानुमन्यते ॥ १७.२०० ॥
 तर्कभासो भवेत्तेषु छेतुदृष्टान्तवर्जनात् ।
 अन्यथा प्रतिपत्त्याऽतो मूर्धपातं मुनिर्जगौ ॥ १७.२०१ ॥
 सप्तमब्राह्मणो तर्क्यं सन्त्यज्यागममार्गतः (भागतः) ।
 ब्रह्माण्डकारणं सूत्रमन्तर्यामी य वार्थते ॥ १७.२०२ ॥
 सूत्रान्तर्यामिणौ ज्ञातौ गन्धर्वस्योपदेशतः ।
 तर्कनेति विवक्षित्वा कथां भुज्युवदुक्तवान् ॥ १७.२०३ ॥
 सूत्रबद्धं दारुचन्द्रं पुरुषो नर्तयेद्यथा ।
 सूत्रबद्धं जगत्तद्गतन्तर्यामी नियच्छति ॥ १७.२०४ ॥
 सूत्रान्तर्यामिणौ सर्वजगत्यनुगतावतः ।
 तौ विद्वानभिलं वेत्तीत्यतो ज्ञातव्यता तयोः ॥ १७.२०५ ॥
 समष्टिव्यष्टिपेण भुज्युं प्रति य षरितः ।
 स एव वायुः सूत्रात्मा तेन सर्वं जगद्धृतम् ॥ १७.२०६ ॥
 ब्रह्माद्विस्तम्भपर्यन्तं प्राणिकर्म पुरा कृतम् ।
 वाध्यात्मना परिएतं वर्तते कारणात्मनि ॥ १७.२०७ ॥

मूर्तामूर्तब्राह्मणोक्तवासना अेतमाश्रिताः ।
तदात्मकमिदं विद्गं यत्सामदशमुच्यते ॥ १७.२०८ ॥
विष्टब्धो वायुना देहं धृत्येतन्मरणो सति ।
आवयोर्वपुषः कर्मयोग्यत्वादेवसीयताम् ॥ १७.२०९ ॥
अपञ्चीकृतभूतानां कार्यं सूत्रमुदाहृतम् ।
अण्डारम्भकभूतानि प्रोतान्योतानि तत्र हि ॥ १७.२१० ॥
सूत्रादध्यान्तरं तत्त्वमन्तर्याम्याभ्यमुच्यते ।
कार्यकारणभावोऽयमस्मिन्नुक्ते समाच्यते ॥ १७.२११ ॥
भूमिष्ठोऽव्यन्तरो भूमेर्भूम्यज्ञातश्च भूवपुः ।
नियच्छति भुवं योऽन्तः स आत्माऽन्यस्य तेऽपि मे ॥ १७.२१२ ॥
लोकं धत्ते स्वयं भूमिः स्वान्तर्यामी स्वयं ततः ।
धत्ति स्वभाववाद्योऽयं भूमिष्ठत्वेन वार्यते ॥ १७.२१३ ॥
अन्तरत्वेन भूमिष्ठपर्वतादि निवर्त्यते ।
भूदेवतानिवृत्तिः स्यात्यं न जानाति भूरिति ॥ १७.२१४ ॥
नान्तर्यामी विदेहत्वे साधनानामसम्भवात् ।
देहिता तु न दृष्टेति न दोषो भूवपुष्मतः ॥ १७.२१५ ॥
भूदेवताया यो देहो देहोऽन्तर्यामिणोऽपि सः ।
देवस्य कर्मणेशस्य मायया यार्जितो यतः ॥ १७.२१६ ॥
न यैकदेहयोगेऽपि यन्तृयन्तव्यसङ्करः ।
अलिङ्गां देवतां भूमिमन्तःस्थेशो नियच्छति ॥ १७.२१७ ॥
कार्योपाधिर्बलिष्ठः स्यात्कारणोपाधिरान्तरः ।
उपाधिमात्रतो भेदो वस्तुतस्तु न भिद्यते ॥ १७.२१८ ॥
अतस्ते मेऽपिलस्यापि सोऽन्तर्याम्यात्मतां गतः ।
अमृतत्वान्न श्रुत्वमात्मत्वेऽप्यस्य शङ्क्यते ॥ १७.२१९ ॥
सार्वात्म्यं वक्तुमस्यैष अडूपाधिषु वर्णितः ।
सर्वात्मा शक्तियुक्तो यः सोऽन्तर्यामीति गम्यताम् ॥ १७.२२० ॥
प्रत्यग्ध्वान्तं विद्याभासं स्वकार्यनियमात्मकम् ।

तदुपाधिर्नियन्तैष परः प्रोक्तो न तु स्वतः ॥ १७.२२१ ॥
सर्वज्ञः सर्वशक्तिश्च सर्वात्मा सर्वगो ध्रुवः ।
जगज्जन्मस्थितिध्वंसछेदतुरेष मछेद्यरः ॥ १७.२२२ ॥
नारायणामिधो मन्त्र ऐतस्यैवाभिधायकः ।
पञ्चाक्षरेण मन्त्रेण शिव इत्येष गीयते ॥ १७.२२३ ॥
छिरण्यगर्भं छैरण्यगर्भाया ऐवमूचिरे ।
व्यासस्तत्तत्पुराणेषु तत्तद्रूपतयोरिवान् ॥ १७.२२४ ॥
भूम्यादित्देवताः कस्मान्न स्वान्तर्यामिणं विदुः ।
अदृष्टोऽश्रुत इत्याह कारणं तदवेदने ॥ १७.२२५ ॥
दृष्टिश्रुतिमतिज्ञातिविषयत्वं विद्यात्मनः ।
उचस्तब्राह्मणो पूर्वं युक्त्या सम्यङ् निवारितम् ॥ १७.२२६ ॥
मागोयरातिवर्तित्वान्मातृमानादिसाक्षिणः ।
द्रष्टृरन्यस्य याभावात् तं पश्यन्ति देवताः ॥ १७.२२७ ॥
अदृष्टत्वाश्रुतत्वादि प्रत्यग्ध्वान्तेऽपि सम्भवेत् ।
तन्निवृत्त्यै श्रुतिर्द्रष्टा श्रोता मन्तेत्यभाषत ॥ १७.२२८ ॥
द्रष्टृत्वश्रोतृताद्यस्य दृष्टिश्रुत्यादिसाक्षिता ।
अलुप्तचित्स्वभावत्वात् विकारो मनागपि ॥ १७.२२९ ॥
लोकसिद्धा नियम्यस्य ज्ञवस्य द्रष्टृता तथा ।
अन्तर्याम्यपि चेद्द्रष्टा देहे भासेत तद्वयम् ॥ १७.२३० ॥
इति शङ्कानिवृत्त्यर्थं नान्योऽतोऽस्तीति भाष्यते ।
लोकं ज्ञवतया मूढैरन्तर्याम्येव भाष्यते ॥ १७.२३१ ॥
साधारणो यथा सूर्यो मां प्रत्येवेति पामरैः ।
असाधारणरूपेण भाष्यते ज्ञवता तथा ॥ १७.२३२ ॥
बुद्धिस्थः पर ऐवात्मा ज्ञवात्मेति निगद्यते ।
बुद्ध्यागमापायसाक्षी नियन्तेत्युच्यते परः ॥ १७.२३३ ॥
सूत्रान्तर्यामिणौ शास्त्रगम्यत्वेन प्रतिष्ठितौ ।
अप्रतिष्ठिततर्केण गम्यमार्तमतोऽपरम् ॥ १७.२३४ ॥

अष्टमब्राह्मणो ब्रह्मतत्त्वं सम्यङ् निरूप्यते ।
 सूत्रमन्तर्यामिता य यत्रोत्तप्रोततां प्रजेत् ॥ १७.२३५ ॥
 पूर्वत्र गौतमोऽपृच्छत्सूत्रान्तर्यामिवस्तुनी ।
 ओतप्रोतात्मतां गागीं तयोरेवात्र पृच्छति ॥ १७.२३६ ॥
 अर्जुध्वार्धोमध्यदेशान् कालं य व्याप्य तिष्ठति ।
 सूत्रमित्याहुंरायार्या ओतं प्रोतं य कुत्रयित् ॥ १७.२३७ ॥
 अर्जुनरम्भकभूतानां न पृष्टा सूत्र ओतता ।
 सूत्रेण विधृतं पूर्वमिति पूर्वत्र निर्णयात् ॥ १७.२३८ ॥
 तार्किकत्वनिवृत्त्यर्थमाचार्योक्तिमुदाहरत् ।
 निःशेषदेशकालोक्त्या सूत्रे सर्वात्मतोदिता ॥ १७.२३९ ॥
 व्यक्तं सर्वं सूत्ररूपमव्यक्ते व्योमसंज्ञके ।
 ओतं प्रोतं य विद्धीति प्राड् पृष्टमनूद्य सः ॥ १७.२४० ॥
 देशकालौ य सूत्रेऽतर्भूतौ देशात्मकं ततः ।
 वियत्राकाशमत्रेति सूत्रनाथानुवाङ्गीः ॥ १७.२४१ ॥
 बोद्धुं बोधयितुं चैतदव्यक्तं दुःशकन्विति ।
 विस्मिता प्राणनामासौ तमव्याकृतवादिनम् ॥ १७.२४२ ॥
 भूयोऽपि पृष्टमप्राक्षीत्प्रधानादिषु शङ्कया ।
 प्रधानादीन् जगद्धेतून्वादिनः स्थापयन्ति हि ॥ १७.२४३ ॥
 सावधारणमाकाशं अवेत्यन्यनिवृत्तये ।
 आलोत्तरं मूर्धपातं सूत्रयंस्तर्कनिर्णये ॥ १७.२४४ ॥
 यद्वा तन्तुष्विव पटः सूत्रं बहुषु संस्थितम् ।
 एत्याशङ्क्य पुनः प्रश्न एवकारो बहुत्वानुत् ॥ १७.२४५ ॥
 कस्मिन् भवत्यमाकाश ओतः प्रोतश्च धर्यताम् ।
 अनोतत्त्वे स्वतन्त्रत्वात्प्रधानत्वं प्रसज्यते ॥ १७.२४६ ॥
 सूक्ष्मत्वादुर्वृत्तं सूत्रं व्योम सूक्ष्मतरे ततः ।
 व्योमाश्रयः सूक्ष्मतमो न वाज्जोयस्मत्पतः ॥ १७.२४७ ॥
 वक्ति चेन्निग्रहस्थानमवाय्यस्योक्तितो भवेत् ।
 अनुक्तौ वादिता ङानिरिति गागीर्या विवक्षितम् ॥ १७.२४८ ॥

उक्तदोषद्रयास्पृष्टं प्रत्युत्तरमभाषत ।
 ऐतद्वा अक्षरं गार्गी प्राडुस्तद्ब्राह्मणम् ॥ १७.२४८ ॥
 ऐतच्छब्देन तस्याह प्रत्यक्त्वात्साक्षितामसौ ।
 प्रत्यक्तया तदैकान्यं स्वयमेव प्रतीयताम् ॥ १७.२५० ॥
 न व्यावृत्तं विशेषेभ्यो नानुवृत्तं च गोत्ववत् ।
 अव्यावृत्ताननुगतं चैतन्यं केन वीक्ष्यताम् ॥ १७.२५१ ॥
 यस्मात्प्रसिद्धं नास्त्यन्यत्प्रसिद्धं यन्न कस्यचित् ।
 स्वप्रभत्वादसङ्गत्वात्त्वैशब्दस्तत्प्रसिद्धये ॥ १७.२५२ ॥
 साक्षादित्यादिता पूर्वं योऽशनायादिना तथा ।
 यत्रादभिहितः प्रत्यक्तच्छब्देन स गृह्यते ॥ १७.२५३ ॥
 क्षराद्विरुद्धधर्मत्वादक्षरं ब्रह्म भाष्यते ।
 कार्यकारणरूपं तु नश्वरं क्षरमुच्यते ॥ १७.२५४ ॥
 ध्वस्तात्माऽज्ञानतत्कार्याः प्रत्यग्याथात्म्यभोधतः ।
 त्यक्तसर्वेषां अत्र ब्राह्मणम् ॥ १७.२५५ ॥
 शास्त्रैकगम्यतासिद्ध्यै वदन्तीत्यभिधीयते ।
 ब्राह्मणस्तद्गदन्तीति स्वापराधनिषेधगीः ॥ १७.२५६ ॥
 नावाच्यं वच्यं च किन्तु वदन्ति गुरवोऽपिलाः ।
 एति वच्ये वचस्तेन वादिताऽपि न लीयते ॥ १७.२५७ ॥
 गुरवोऽपि कथं प्राडुस्वाच्यमिति येच्छृणु ।
 स्थूलादीनां निषेधेन लक्षयन्त्यक्षरं बुधाः ॥ १७.२५८ ॥
 अभावशेषो नाशङ्क्यो निषेधावधिशेषात् ।
 नाभावनिष्ठो लोकेऽपि निषेधः किमुताक्षरे ॥ १७.२५९ ॥
 अन्तर्यामिणि बुद्धेऽथ सुशकम्बोद्धुमक्षरम् ।
 प्रशासनेन लिङ्गेन सोऽन्तर्याम्यव बुध्यताम् ॥ १७.२६० ॥
 एशितव्यार्थसम्बन्धादन्तर्याम्येतमक्षरम् ।
 चैतन्याभासमोहाप्यवर्त्मनैव न तु स्वतः ॥ १७.२६१ ॥
 ऐतस्य वा अक्षरस्य शासने सत्यदो जगत् ।

स्याद्व्यवस्थितमर्थादं सूर्ययन्द्रादिलक्षणम् ॥ १७.२६२ ॥

विवाद्गोचरापन्ना यन्तृपूर्वा जगत्स्थितिः ।

व्यवस्थितत्वात्लोकस्य राजपूर्वा स्थितिर्यथा ॥ १७.२६३ ॥

सूर्ययन्द्रौ ध्रुवूर्लोको कालो नद्यो यथायथम् ।

नियमेन प्रवर्तन्ते सा प्रवृत्तिर्व्यवस्थितिः ॥ १७.२६४ ॥

धने दानेन नष्टेऽपि तत्फलप्रदं षष्ठ्यः ।

यतोऽस्ति तेन दातारं तं प्रशंसन्ति वैदिकाः ॥ १७.२६५ ॥

नापूर्वं कृतं तस्मिन्मानाभावात्कृतं पुनः ।

ऽशाद्यभ्युपपन्नत्वात्नैवापूर्वस्य कल्पकम् ॥ १७.२६६ ॥

सेव्याद्राज्ञः कृतप्रामिर्दृश्यते न त्वपूर्वतः ।

दानादिक्रियया सेव्यादीशात्तद्गृह्यं भवेत् ॥ १७.२६७ ॥

देवता यागकर्तारं पितरः श्राद्धकारिणाम् ।

नाप्स्युर्भुव्यकव्यार्थं यद्वि न स्यात्प्रशासिता ॥ १७.२६८ ॥

डोमयागतपांस्यज्ञैर्भुङ्कुत्वः कृतान्यपि ।

विनाशकृतदानीति शासनं तत्रशासितुः ॥ १७.२६९ ॥

अज्ञानमात्रतो बन्धो ज्ञानमात्रेण मुक्तता ।

ऽत्याश्चर्याणि सर्वाणि कल्पयन्तीश्वरास्तिताम् ॥ १७.२७० ॥

विवादशङ्कापीशेऽस्मिन्न सम्भाव्येति दर्शयन् ।

प्रशासनं लिङ्गरूपं प्रपञ्चितमनेकशः ॥ १७.२७१ ॥

यदप्रभोधात्कार्पाण्यं ब्राह्मण्यं यत्प्रभोधतः ।

तदक्षरं प्रभोद्धव्यं यथोक्तेश्वरवर्त्मना ॥ १७.२७२ ॥

अक्षरस्य प्रशास्तृत्वं स्वमोडाभासकल्पितम् ।

न स्वाभाविकमित्येतद्भक्त्यदृष्टाद्विवाद्यतः ॥ १७.२७३ ॥

मागोचरातिवर्तित्वाद्दृष्टं स्यात्तदक्षरम् ।

अभावत्वनिषेधार्थं द्रष्टृक्षरमितीर्यते ॥ १७.२७४ ॥

कूटस्थदृक्तं द्रष्टृत्वं न दृश्ये दृष्टिकर्तृता ।

ओतप्रोतगिराऽशेषदृश्यवस्तुनिराकृतेः ॥ १७.२७५ ॥

उक्तद्रष्टृतिरेकेण दृश्यं नास्ति यथा तथा ।
 श्रुवद्रष्टृनिषेधार्थं नान्यदित्याद्युदीरणम् ॥ १७.२७६ ॥
 विजातीयसजातीयस्त्वन्तरनिषेधतः ।
 कूटस्थमेकं यैतन्न्यं सिद्धं वस्त्वक्षरं परम् ॥ १७.२७७ ॥
 अेतस्मिन्नक्षरे गार्गि अजि क्लृप्तद्विन्द्ववत् ।
 ओतःप्रोतश्च निःशेष आकाशः कारणत्मकः ॥ १७.२७८ ॥
 अक्षरं स्वात्मसम्भोडात्कारणत्वं निगच्छति ।
 तथा कार्यत्वमध्येतन्निरवधं तदेकलम् ॥ १७.२७९ ॥
 सर्वस्याक्षरमात्रत्वात्कृत्स्नने ज्ञेयसमामितः ।
 न ज्ञेयं शिष्यते किञ्चिन्नाप्यध्यस्तं तथा तमः ॥ १७.२८० ॥
 नवमब्राह्मणो देवनिर्णयस्तदुपासनम् ।
 अष्टधा पञ्चधा यौपनिषदश्चोच्यते क्रमात् ॥ १७.२८१ ॥
 सूर्ययन्द्राद्यो देवाः शासितव्या उदीरिताः ।
 तेषां विस्तार आनन्त्यं सङ्क्षेपस्त्वेकदेवता ॥ १७.२८२ ॥
 त्रयश्चेत्यादिभिर्लक्ष्या बभुशब्दैरनन्तता ।
 सुषुप्तिप्रलयावस्थः कारणैकदेवता ॥ १७.२८३ ॥
 नानात्वैकत्वरूपाभ्यां तिष्ठति प्राणदेवता ।
 नियन्तव्यनियन्तृत्वसम्बन्धस्य प्रसिद्धये ॥ १७.२८४ ॥
 पृथिव्येवेत्यादिवाक्यादष्टधोपासनेरिता ।
 किं देवेत्यादिवाक्येन पञ्चधोपासनं श्रुतम् ॥ १७.२८५ ॥
 अेतावदेव शाकल्यो वेत्ति मायामयं तु तत् ।
 याज्ञवल्क्यः स षत्यादिवस्त्वनूधाथ पृष्टवान् ॥ १७.२८६ ॥
 देवविस्तारसङ्क्षेपावष्टधा पञ्चधा य यत् ।
 उपास्यमुक्तं तत्सर्वं नेति नेतीत्यपोच्यते ॥ १७.२८७ ॥
 षतिशब्देन निर्दिष्टे दृश्ये तस्मिन्नपोछिते ।
 योऽवशिष्टः स आत्मास्य दृश्यस्यात्मवतो मतः ॥ १७.२८८ ॥
 आत्मात्मवत्वसम्बन्धो नान्यो दृग्दृश्ययोरिति ।
 मत्वात्मशब्दो दृग्वस्तुन्यवाच्येऽपि प्रयुज्यते ॥ १७.२८९ ॥

ननु ब्रह्माधिकारेऽस्मिन् कथमात्मेति वार्थते ।
 नैष दोषोऽतिरेकेण नात्मनो ब्रह्मता यतः ॥ १७.२६० ॥
 ग्राह्यत्वं शीर्षता सङ्गो बन्धो भीतिश्च हिंसनम् ।
 जाज्याज्जस्य धर्माः स्युर्न ते सन्त्यात्मवस्तुनि ॥ १७.२६१ ॥
 कार्यधर्मानतीत्यैतांस्तद्भेदत्वज्ञाननिष्ठुतेः ।
 अपूर्वोऽनपरः पूर्ण आत्मा स्वात्मन्यवस्थितः ॥ १७.२६२ ॥
 षति तत्त्वमनूयास्य सृष्टिसंसारहेतुताम् ।
 तथैवोपनिषद्भेदमसङ्गतं च पृष्टवान् ॥ १७.२६३ ॥
 आत्मा निरुद्ध्य प्रत्युद्ध्य पुरुषान्योऽत्यवर्तत ।
 तमौपनिषदं ब्रूहि मूर्धपातं तु तेऽन्यथा ॥ १७.२६४ ॥
 योऽनूदितो नेति नेति सख्यिन्मात्रो ह्यविद्धियः ।
 उक्तौ पुरुषनिर्वाहप्रतिवाहौ तु मायिकौ ॥ १७.२६५ ॥
 सृष्टिरष्टविधोपास्यरूपा निर्वाह उच्यते ।
 प्रतिवाहस्तु संसारो दिग्देवद्वारतो हृदि ॥ १७.२६६ ॥
 वस्तुवृत्तेन निःशेषकार्यकारणवर्जनम् ।
 तस्यातिक्रान्तिरुद्दिष्टा स योपनिषदि श्रुतः ॥ १७.२६७ ॥
 कर्मकाण्डे विरोधित्वात्रैवायं श्रूयते क्वचित् ।
 अैकात्म्यवस्तुविज्ञानं कर्मभिर्हि विरुद्ध्यते ॥ १७.२६८ ॥
 य औपनिषदस्तस्य विज्ञानानन्दरूपता ।
 दातृताभोगमुक्त्योश्च वक्तव्येत्युत्तरा श्रुतिः ॥ १७.२६९ ॥
 मलाप्रलयसम्पत्तौ जगतः पुनरुद्भवे ।
 कारणं पृथ्ण्यते वृक्षसर्वसाधर्म्यपूर्वकम् ॥ १७.३०० ॥
 वृक्षः काण्डरुहो बीजरुहो येति द्विधा तयोः ।
 समः काण्डरुहैर्लैष रेतसो योऽभिजायते ॥ १७.३०१ ॥
 न पृथ्ण्यतेऽतिस्त्वत्तद्वान्तरकारणम् ।
 किन्त्वस्पष्टमशेषस्य पृथ्ण्यते मूलकारणम् ॥ १७.३०२ ॥
 अन्वयव्यतिरेकाभ्यां बीजाभ्यात्मूलकारणात् ।

दृष्टा वृक्षजनिस्तद्रत्नस्मान्मूलाज्जगज्जनिः ॥ १७.३०३ ॥

नित्यजातस्वभावत्वं न मन्तव्यं मृतो यतः ।

पुनः पुनर्जायते स्यात्कृतनाशादिरन्यथा ॥ १७.३०४ ॥

कोऽन्वेनं जनयेन्मर्त्यमित्युक्ता न विदुर्द्विजाः ।

जित्वा तान्याज्ञवल्क्यस्तु गोसहस्रं गृहीतवान् ॥ १७.३०५ ॥

मुनिपृष्टं जगन्मूलं मुमुक्ष्वनुजिघृक्षया ।

आह विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति श्रुतिरादरात् ॥ १७.३०६ ॥

विज्ञानमिति चैतन्यं न द्विधा नापि तत्कलम् ।

न कारकं न याभावः क्रियादेः किन्तु भासकम् ॥ १७.३०७ ॥

निर्घृताशेषदुष्प्रौढधडेतुत्वात्सुभमेव तत् ।

अथैष परमानन्दो यो वै भूमेति शास्त्रतः ॥ १७.३०८ ॥

अव्यावृत्ताननुगतभास्वद्विज्ञानमात्रतः ।

निरवधान्यत्वत्वात्तत्साक्षाद्ब्रह्मेति भाष्यते ॥ १७.३०९ ॥

तदेवाऽविद्यया शक्त्या भोगभोक्षप्रदातुं हि ।

अनुगृह्णातु तद्भूयो विधातीर्थमडेश्वरः ॥ १७.३१० ॥

एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे

आश्र्वलायनादिमुनिबोधार्थो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

१८. जनकविद्याप्रकाशो नामाष्टादशोऽध्यायः ।

षष्ठाध्याये याज्ञवल्क्यो जनकायोपदिष्टवान् ।

उपस्तिं तत्त्वविधां तु सङ्ग्रहाद्विस्तरादपि ॥ १८.१ ॥

ध्यानादिभैव देवः सन्मृत्वा देवत्वमाप्नुयात् ।

प्रथमब्राह्मणो प्रोक्तं यत्तुष्पाद्ब्रह्मचिन्तनम् ॥ १८.२ ॥

वागाधा देवतास्तासामाधारस्तत्तद्विन्द्रियम् ।

अव्याकृतं च नामेति पादाश्र्वत्वारं हरिताः ॥ १८.३ ॥

असमाप्तेः पुमर्थस्य न मुष्यमनुशासनम् ।

तद्वत्तां याज्ञवल्क्योऽतो नाग्रहीदुरुदक्षिणाम् ॥ १८.४ ॥

द्वितीये ब्राह्मणे जाग्रत्स्वप्नसुप्तिमुभान्निजम् ।
 आत्मानं शास्यतो राजा यथाविध्युपसन्नवान् ॥ १८.५ ॥
 उक्तोपासनतः प्राप्यो देवभावः पुरोहितः ।
 देवत्वान्मुख्यमानेन प्राप्यं पृच्छत्यसौ मुनिः ॥ १८.६ ॥
 गन्तव्यं तु न जानामीत्यविद्यां स्वात्मनि स्थिताम् ।
 प्रकटीकुर्वतो राज्ञे षन्धतत्त्वमुपादिशत् ॥ १८.७ ॥
 षन्धतेऽदर्निशं यस्मादिन्धनात्मा ततः पुमान् ।
 वीर्यवदक्षिणं यक्षुः श्रौतो वातिशयोऽत्र हि ॥ १८.८ ॥
 परोक्षनामव्याजेन परमैश्वर्यवाचिनम् ।
 षन्धशब्दं प्रयुञ्जान षन्धस्यालेश्वरात्मताम् ॥ १८.९ ॥
 दक्षिणाक्षिणि यैतन्धं पुरुषो वामयक्षुषि ।
 यैतन्धं स्त्रीति भेदोऽयं कल्प्यते सुभबुद्धये ॥ १८.१० ॥
 उक्त्वा जाग्रदवस्थैवमिन्द्रियव्यवहारकृत् ।
 दम्पत्योः सङ्गमः स्वप्नो ङार्दाकाशेऽथ भाष्यते ॥ १८.११ ॥
 सम्भूयस्तुतिरत्रेति संस्तावो लृष्टये सुषिः ।
 अनिष्टान्नरसो रक्तपिण्डो यः सोऽन्नमेतयोः ॥ १८.१२ ॥
 लृधन्तः शतनाडीनां पुञ्जं प्रावराणं विदुः ।
 स्वप्राञ्जगाराणाम्यै मार्गो नाऽयूर्ध्वगामिनी ॥ १८.१३ ॥
 यस्मादन्नरसः केशसङ्घस्रांशेन सम्मितैः ।
 नाडीभेदैः स्वप्नदृश्यं याति सूक्ष्मतरस्ततः ॥ १८.१४ ॥
 स्वप्रावस्था समासाथ तस्य प्राचीति वाक्यतः ।
 सुषुप्तिरुच्यते तत्र युक्ता सर्वदिगात्मता ॥ १८.१५ ॥
 साश्रयैः करणैर्दीनो ग्रस्ताध्यात्माधिदैवतः ।
 सुषुप्तावेक एवास्ते प्रज्ञानधनविग्रहः ॥ १८.१६ ॥
 षन्धतैजससौषुप्तैर्विराट्सूत्रेश्वरा अपि ।
 संलक्षिता अथैतेषां तत्त्वमात्मोपदिश्यते ॥ १८.१७ ॥
 विराडिन्धादिभिर्देवैरभिन्नो योऽवभासते ।
 स एष नेति नेत्यात्मा न कार्यं नापि कारणम् ॥ १८.१८ ॥

तेनैव ज्ञात्मनाशेषं तद्ध्वान्तं ध्वान्तञ्च तथा । (ध्वान्तञ्च तत्तथा जगत्)

जग्ध्वा नेत्यात्मना विद्वान् पूर्णदृष्टयावशिष्यते ॥ १८.१९ ॥

गन्तव्यमुपदिश्यैवं प्रामोऽस्यभयमित्यृषिः ।

उच्ये बोधस्ततः प्रासः प्राप्स्यसीत्यन्यथा वदेत् ॥ १८.२० ॥

ज्ञानेन सदृशीमन्यामपश्यन् गुरुदक्षिणाम् ।

अभयं त्वेति वयसा दक्षिणामाशिषं ददौ ॥ १८.२१ ॥

उत्तमा दक्षिणैषाशीर्मध्यमा तु नमस्त्रिंशत् ।

स्वभूमिवपुषोर्दानं वित्तशाठ्यनिवृत्तये ॥ १८.२२ ॥

तृतीयब्राह्मणे स्वप्नसुषुप्तोरतिविस्तृतिः ।

क्रियते तौ (क्रियतेऽतौ) छि दृष्टान्तौ परलोकविमोक्षयोः ॥ १८.२३ ॥

देहादिव्यतिरिक्तत्वं स्वप्नभ्रमत्वमसङ्गता ।

स्वप्नप्रसङ्गतस्त्वैतत्त्रयमत्र प्रपञ्च्यते ॥ १८.२४ ॥

अद्वैतत्वं दृष्टयलोप आनन्दैकस्वभावता ।

छंदं त्रयं सुषुप्तस्य प्रसङ्गेनोपपाद्यते ॥ १८.२५ ॥

वरदानेन संवाद्यमिच्छन्तं तमशङ्कया ।

आदौ राजेश्वरप्राक्षीत्प्रत्यञ्जयोतिर्बुभुत्सया ॥ १८.२६ ॥

देहेन्द्रियादिसङ्घातः पुमान् किं ज्योतिरुच्यताम् ।

उपवेशनगत्यादि न युक्तं ज्योतिषा विना ॥ १८.२७ ॥

किं सङ्घातगतं ज्योतिः किं वा सङ्घातिरेकि तत् ।

अतिरिक्तत्वमादत्ते आदित्यादेरुदाहृतेः ॥ १८.२८ ॥

रविसोमाग्निशब्दादिज्योतींश्चुक्तानि जागरे ।

निदर्शनतया ज्योतिस्तैः स्वप्नेऽप्यनुभूयताम् ॥ १८.२९ ॥

स्वप्ने देहव्यवहृतिर्भिन्नज्योतिः (स्वप्नेऽह) पुरःसरा ।

व्यवहारत्वतो जाग्रद्व्यवहारो यथा तथा ॥ १८.३० ॥

सुप्तौ च पुनरुत्थानव्यवहारस्य कारणम् ।

अस्ति ज्योतिरिति ज्ञात्वा तद्विशेषं स पृष्टवान् ॥ १८.३१ ॥

स्वप्नप्रकाशस्वप्नत्वात्तद्विशेषो ज्योतिस्फुटः ।

तथाप्यविधयाच्छन्नः सोऽस्यष्ट एव वर्तते ॥ १८.३२ ॥
 अेतादृश्या अविधायया वियारेण निवृत्तये ।
 आत्मैव ज्योतिरस्येति प्राड स्वप्रावभासकम् ॥ १८.३३ ॥
 भास्यं स्वप्नसुषुप्त्यादि यस्मिन् भाने प्रकल्पितम् ।
 तद्भानं तत्स्वपुपत्वादात्मशब्देन भाष्यते ॥ १८.३४ ॥
 आत्माविधां तद्दुत्थं वा पराग्धीरवगाडते ।
 प्रत्यग्बुध्यावगाड्योऽतः आत्माऽडं भामि केवलः ॥ १८.३५ ॥
 आत्मैवेत्येवकारेण स्वप्नदृश्येष्वनात्मसु ।
 ज्योतिष्कृशङ्का व्यावृत्ता वासनामयवस्तुषु ॥ १८.३६ ॥
 अस्येति वासनारूपो दृश्यो देहादिरुच्यते ।
 भास्यभासकसम्बन्धः षष्ठयोक्तो वासनात्मनोः ॥ १८.३७ ॥
 ज्योतिष्कृम्भासकत्वं स्याच्छिदाभासमुभेन तत् ।
 उपपन्नमसङ्गस्य भाव्यादिवदनुग्रहात् ॥ १८.३८ ॥
 भाव्यादयः प्रभाद्वारा यक्षुराधनुगृह्णते ।
 तथैवात्मानुगृह्णाति शिदाभासेन शेमुधीम् ॥ १८.३९ ॥
 अविद्यान्वयवद्बुद्धेश्चिदाभासान्वयस्सदा (वयस्तथा) ।
 अस्ति तद्व्यतिरेकेण बुद्धेः परिणतिर्वृथा ॥ १८.४० ॥
 शिदाभासविहीनस्य चित्तस्य परिणामतः ।
 न डिञ्चिद्भासते वस्तु साभासा धीस्ततः सदा ॥ १८.४१ ॥
 साभासपरिणामेन दुःष्यस्मीत्यपि धीर्भवित् ।
 तथा साभासमज्ञानं न वेद्मीत्यनुभूयते ॥ १८.४२ ॥
 अन्यथात्मनि कौटस्थ्याद्बुद्धौ चैतन्यवर्जनात् ।
 सर्वोऽपि व्यवहारः स्यातन्धकारप्रनृत्यवत् (प्रवृत्तवत्) ॥ १८.४३ ॥
 शिदाभासानुग्रहोऽत्र ज्योतिष्कृम्भानुवन्मतम् ।
 न तु स्यादिवश्याक्षुर्ग्राह्यभास्वररूपता ॥ १८.४४ ॥
 आदित्यादिरनात्मार्थः सिध्यत्यक्षादिमानतः ।
 मात्रादिसिद्धिदस्यास्य स्वतःसिद्धेर्न मेयता ॥ १८.४५ ॥

नाप्रमेयत्वमात्रेण शशशृङ्गादितुल्यता ।
अनन्यानुभवेनास्य विशदं स्फुरणं यतः ॥ १८.४६ ॥
स्यात्स्वप्नव्यवहारोऽयमात्मना ज्योतिषा दृशा ।
देहादिव्यतिरिक्तत्वमेवं सिद्धं विद्यात्मनः ॥ १८.४७ ॥
आत्मैवास्येति देहादेः स्वप्नपत्वेन विश्रुता ।
चित्तो देहादिभेदोऽपि भान्वादिवद्गुदीरितः ॥ १८.४८ ॥
पूर्वोत्तरविरुद्धार्थं मत्वा पप्रच्छ भूपतिः ।
अहवोऽर्थाः समीक्ष्यन्ते आत्माऽत्र कतमो वद ॥ १८.४९ ॥
पिण्डस्तावद्विडैकोऽर्थो द्वितीयो विद्गसंज्ञितः ।
त्रिद्विम्बिताऽवधिश्चान्यश्चतुर्थो नेति नेति यः ॥ १८.५० ॥
देहादिभेदमाश्रित्य योऽयमित्युत्तरं जगौ ।
अधिष्ठानारोप्यभाव आत्मास्येति विवक्षितः ॥ १८.५१ ॥
विद्यारदृष्ट्याऽधिष्ठानमेवात्माध्यस्तवस्तुनः । (अस्याध्यस्तवस्तुनः)
तथापि जाज्यथैतन्यभेदोऽप्यस्तीड लोकतः ॥ १८.५२ ॥
अयं सत्यविरोधः स्याद्भेदाभेदार्थवाच्ययोः ।
योऽयमित्युत्तरे शब्दद्वयमेवं विविच्यताम् ॥ १८.५३ ॥
यः पृष्टः स्वपराग्वृत्तिप्रभामेयातिलङ्घितः ।
प्रत्यङ्मुपेन मानेन त्वयमित्युपदिश्यते ॥ १८.५४ ॥
पराञ्चीति य मन्त्रोक्तिः साक्षादात्मेति य श्रुतिः ।
पराऽमानप्रमेयत्वमात्मनो विन्यवारयत् ॥ १८.५५ ॥
कुम्भकारेण कुम्भार्थो यथा प्रत्यक्षं षक्ष्यते ।
विज्ञानेन तथा प्रत्यङ्गतात्माकारेण गृह्यते ॥ १८.५६ ॥
अयमित्यभिधायोग्यो लोके देहोऽपि वीक्ष्यते ।
विज्ञानमयं षत्युक्त्या स्थूलदेहो निवर्त्यते ॥ १८.५७ ॥
विज्ञायतेऽनेन सर्वमिति विज्ञानशब्दतः ।
धीरुक्ता तन्मयत्वं तु तत्प्राचुर्यं विवक्षितम् ॥ १८.५८ ॥
आयभ्युर्मयटं केचित्त्विकारार्थं न तच्छ्रुतम् ।
अनिर्भोक्षो विकारार्थं प्रायोऽर्थस्तूपपद्यते ॥ १८.५९ ॥

બુદ્ધિવિજ્ઞાનસમ્પૃક્તશ્ચન્દ્રસંસક્ટરાહુવત્ ।
 પ્રમીયતે તતઃ પ્રત્યગ્વિજ્ઞાનમય ઉચ્યતે ॥ ૧૮.૬૦ ॥
 દ્રષ્ટ્વાધીભિસમ્બન્ધોઽકારકસ્યાપિ સર્વદા ।
 ધીવિજ્ઞાનકૃતોઽતોઽપિ વિજ્ઞાનમય ઉચ્યતે ॥ ૧૮.૬૧ ॥
 સર્વાર્થકારણં બુદ્ધિઃ દ્વારમાત્રં તતોઽપરમ્ ।
 ઇન્દ્રિયં તન્મયસ્તસ્માચ્ચિદાભાસૈકવર્ત્મના ॥ ૧૮.૬૨ ॥
 પ્રાણબુદ્ધ્યવિનાભૂતા ઇતિ પ્રાણમયોઽપ્યતઃ ।
 પ્રાણાત્મવાદઃ સમ્પ્રાપ્તઃ પ્રાણોષ્વિતિ નિવાર્યતે ॥ ૧૮.૬૩ ॥
 દશેન્દ્રિયાણિ મરુતઃ પચ્ચ ય પ્રાણશબ્દિતાઃ ।
 પ્રાણેષુ ચોઽર્થોઽનુગતઃ સ આત્મેત્યવધાર્યતામ્ ॥ ૧૮.૬૪ ॥
 ધીરેવાત્મેત્યપાકર્તુ ડૃદીતિ શ્રુતિરભ્યધાત્ ।
 સ્વાર્થબુદ્ધૌ ય આભાતિ સ આત્મા બુદ્ધિવૃત્તિદૃક્ ॥ ૧૮.૬૫ ॥
 ડૃદીત્યાધારનિર્દેશાહ્વીસ્થવૃત્તિષુ ચાત્મતા ।
 પ્રસક્તા તન્નિવૃત્યર્થમન્તરિત્યુપદિશ્યતે ॥ ૧૮.૬૬ ॥
 પરાગર્થાનુસારિણ્યો યતો ધીવૃત્તયસ્તતઃ ।
 પ્રત્યક્ત્વવાચકેનાન્તઃશબ્દેનૈવ નિવર્તિતાઃ ॥ ૧૮.૬૭ ॥
 જાડ્યમાત્મન ઇચ્છન્તિ કણબુઝમતજીવિનઃ ।
 તેષાં વિપ્રતિષેધાર્થ જ્યોતિરિત્યભિધીયતે ॥ ૧૮.૬૮ ॥
 જડબુધ્યાદ્યુપાદાનં તમસ્તસ્યાવભાસકમ્ ।
 સકૃદ્ભિભાતં ચિન્માત્રં જ્યોતિરાત્મેતિ ભણ્યતે ॥ ૧૮.૬૯ ॥
 અચેતનોઽપિ બુદ્ધ્યાદિશ્ચેતનાવાનિવેક્ષ્યતે ।
 યસ્ય સન્નિધિતસ્તસ્ય ચિજ્જ્યોતિષ્ટૃમિતિ સ્ફુટમ્ ॥ ૧૮.૭૦ ॥
 આત્મચ્છાયં પયોઽશેષં યથા મારકતો મણિઃ ।
 પરીક્ષણાય પ્રક્ષિપ્તઃ કુર્યાદાત્મા તથૈવ હિ ॥ ૧૮.૭૧ ॥
 જ્યોતિરાત્મા ચિતિચ્છાયં પ્રથમં કુરુતે તમઃ ।
 તમોયોગેન ધીસ્તદ્રહ્વીયોગાદિન્દ્રિયં તથા ॥ ૧૮.૭૨ ॥
 અક્ષયોગાત્તથા દેહ એવમેતે ચિદાત્મવત્ ।

भासन्ते तेष्वतः पुंसां प्रत्यगात्मत्वविभ्रमः ॥ १८.७३ ॥
 तमेव भान्तमात्मानमनुभात्यभिलं जगत् ।
 एति श्रुत्यन्तरे स्पष्टमुक्तं ज्योतिष्चमात्मनः ॥ १८.७४ ॥
 आत्मैत्येवं प्रबुद्धेऽस्मिन् ज्योतिषि ध्वान्तनाशतः ।
 सर्वस्यैवात्मयाथात्म्यादात्मा पुरुष उच्यते ॥ १८.७५ ॥
 आत्माज्ञानसमुच्छित्तौ तज्जस्य न हि वस्तुनः ।
 प्रत्यग्रूपानुपृथग्भूतं सम्भाव्यं केनचित्कवचित् ॥ १८.७६ ॥
 पूर्णत्वात्पुरुषः सोऽयं ज्योतिरात्मैति भाष्यते ।
 पूर्णस्य लोकसञ्चारः कथं स्यादिति भाष्यताम् ॥ १८.७७ ॥
 यः पूर्णः स समानः सन् बुद्ध्या लोकावुभापि ।
 सम्प्राप्तप्रतिपत्तव्यावनुसञ्चरति कृमात् ॥ १८.७८ ॥
 किं पुनः स्यात्समानत्वमात्मबुद्ध्योस्तदुच्यते ।
 विवेकानुपलम्बेन तादात्म्यं रज्जुसर्पवत् ॥ १८.७९ ॥
 सम एव धिया लोकौ सञ्चरत्येष न स्वतः ।
 अतः संसारमिथ्यात्वं ध्यायतीवेति वार्यते ॥ १८.८० ॥
 ध्यायन्त्यां ध्यायतीवात्मा यलन्त्यां यलतीव य ।
 बुद्धिस्थे ध्यानयलने क्वयेते बुद्धिसाक्षिणि ॥ १८.८१ ॥
 आलोके व्यञ्जके यद्गदभिव्यङ्ग्यघटाकृतिः ।
 आरोप्यते तथा बौद्धः संसारो बुद्धिसाक्षिणि ॥ १८.८२ ॥
 ध्यानादीनामवस्तुत्वे स हि स्वप्न एति श्रुतिः ।
 उेतुमाह स आत्मायं स्वप्नो भवति धीवशात् ॥ १८.८३ ॥
 बुद्धिजागरणे यद्गज्जागर्मीत्यभिमन्यते ।
 बुद्धिः स्वप्ने तथा स्वप्नरूपत्वमभिमन्यते ॥ १८.८४ ॥
 जाग्रद्भोगमिमं लोकं स्वप्नो भूत्वातिवर्तते ।
 वासनाराशिसाक्षित्वं स्वप्नं भोगं तदाप्नुयात् ॥ १८.८५ ॥
 अविद्याकामकर्माप्यमृत्यो रूपाण्यतीत्य सः ।
 जाग्रदेहेन्द्रियादीनि तिष्ठति ज्योतिरात्मना ॥ १८.८६ ॥

तस्मात्स्वाभाविको नैव द्विधाध्यानादिलक्षणः ।
 लोकाद्भयानुसञ्चारः किन्त्वौपाधिकं षष्पताम् ॥ १८.८७ ॥
 जाग्रद्देहादिकं मृत्योः रूपं स्वप्नेऽतिवर्तताम् ।
 न जन्मान्तरं धत्वेवमाशाङ्क्योक्तं स व धत्ति ॥ १८.८८ ॥
 युज्यते जायमानः सन्दुःखैरात्मैष औडिडैः ।
 मृतो विद्युज्यते भाविजन्मस्वप्नसमं ततः ॥ १८.८९ ॥
 जन्मात्रं नासतः सत्त्वं किन्तु देहेन संयुतिः ।
 प्रादुर्भावो जनेरर्थः सत एव स युज्यते ॥ १८.९० ॥
 मृतिः प्राणवियोगः स्यात्तु नाशः सतो मतः ।
 मूर्ध्ना प्राणत्यागं धत्त्युक्तं स्वयं नष्टः कथं त्यजेत् ॥ १८.९१ ॥
 धर्मं लोकं परं यायं जाग्रत्स्वप्नप्रवाडवत् ।
 सदा भजति तेनास्य सिद्धा देहादिभिन्नता ॥ १८.९२ ॥
 लोकायताः परं लोकं नेच्छन्त्यन्ये तु मन्वते ।
 त्रीँल्लोकान् स्वप्नसंयुक्ताँस्ततस्तस्येति वक्तव्यसौ ॥ १८.९३ ॥
 अयोगं परलोकस्य वारयत्येवकारतः ।
 सन्ध्यत्वेन तृतीयत्वं स्वप्नलोकस्य वार्यते ॥ १८.९४ ॥
 भोगभावात्तृतीयत्वमुच्यते येत्तथोच्यताम् ।
 वस्तुतो न तृतीयत्वं धर्माधर्मप्रसङ्गतः ॥ १८.९५ ॥
 देशयोरुभयोः सन्धिर्न हि देशान्तरं यथा ।
 लोकयोरुभयोः सन्धिस्तथा लोकान्तरं न हि ॥ १८.९६ ॥
 धर्मं लोकमिव स्वप्ने परलोकं स पश्यति ।
 अतः प्रत्यक्षतोऽस्तित्वं परलोकस्य गम्यताम् ॥ १८.९७ ॥
 अतीतजन्मवृत्तान्तं भ्रात्र्ये प्रायेण पश्यति ।
 औडिकं यौवनेऽन्ते तु तपस्वी भावि वीक्ष्यते ॥ १८.९८ ॥
 आकम्प्य यादृग्देहादिभाविजन्मनि वीक्षते ।
 स्वप्नेऽपि तादृगाकम्प्य सुषुप्तुःपानि पश्यति ॥ १८.९९ ॥
 बहुजन्मसु सञ्चाराद्देहादिव्यतिरिक्तताम् ।
 निरुप्याथ स्वप्नभत्वं स यत्रेति निरुप्यते ॥ १८.१०० ॥

स यदा वासनामस्य जाग्रत्लोकस्य सर्वशः ।
आदाय शेते विज्ञेया तस्य स्वप्रभता तदा ॥ १८.१०१ ॥
स यत्र प्रस्वपित्यत्र स्वयञ्ज्योतिः पुमानिति ।
योज्यमस्येत्यादिना तु स्वापशब्दार्थ उच्यते ॥ १८.१०२ ॥
न सुषुप्तिरिड स्वापः किन्तु स्वप्नो विवक्षितः ।
स जाग्रद्वासनाजन्यप्रपञ्चप्रतिभात्मकः (भासकः) ॥ १८.१०३ ॥
जाग्रत्लोकस्तु सर्वावानशेषमवतीत्यतः ।
अवितृत्वं य समात्रब्राह्मणो प्राङ् प्रपञ्चितम् ॥ १८.१०४ ॥
यद्वाऽध्यात्मादिभेदोऽयं सर्वोऽनास्तीति सर्ववान् ।
तस्य सर्वावतोऽशेषवासना स्वप्नसृष्टिकृत् ॥ १८.१०५ ॥
आदाय वासनां स्थूले द्देडे छित्वाभिमन्तताम् ।
सूक्ष्मेऽभिमानं निर्माय पश्यन्नेषोऽवतिष्ठते ॥ १८.१०६ ॥
उननं य विनिर्माणं ज्ञुवे कर्मवशादिति ।
विवक्षुः स्मयमित्याड दैवं कर्मानुसार्थतः ॥ १८.१०७ ॥
स्वेन भासेति शब्दाभ्यां स्वकीया वासनोच्यते ।
स्वरूपभूता चित्स्वेन ज्योतिषेति विवक्षिता ॥ १८.१०८ ॥
ऽत्थमभावे तृतीया स्याद्वासनाज्योतिषोस्ततः ।
भास्यभासकद्वेषेण स्थितिः स्वप्न एतीर्यते ॥ १८.१०९ ॥
अत्रान्यज्योतिषोऽभावात्स्वयञ्ज्योतिः पुमान् भवेत् ।
न ज्योतिषञ्च वासनाया भास्यत्वेन परिक्षयात् ॥ १८.११० ॥
आत्मबुद्धिमनश्चक्षुरालोकविषयैर्युते ।
न जागरे स्वयं ज्योतिर्विवेकतुं शक्यते नृभिः ॥ १८.१११ ॥
न सुषुप्तेऽपि तच्छक्यं भास्याभिव्यक्त्यभावात् ।
स्वप्ने तु भास्यमस्त्येकं ततो ज्योतिर्विविच्यते ॥ १८.११२ ॥
स्वप्ने जागरवद्द्रष्टा मातृमानाद्यस्ततः ।
दुर्विवेचत्वमाशङ्क्यं न तत्रेति निषिध्यते ॥ १८.११३ ॥
रथाश्वादीनि वस्तूनि जाग्रत्कर्मक्षये सति ।

वीयन्ते वासनास्तेषां तिष्ठति स्वप्रसिद्धये ॥ १८.११४ ॥
 लोकसिद्धमुपादानं निमित्तं वा न विद्यते ।
 स्वप्ने तेन रथादीनां मिथ्यात्वं युज्यतेतराम् ॥ १८.११५ ॥
 असङ्गस्यापि सम्भाव्यमविद्याकामकर्मभिः ।
 स्रष्ट्वमित्यभिप्रेत्य स हि कर्तव्यवोचत ॥ १८.११६ ॥
 ब्राह्मणोक्तार्थदाढ्यार्थं श्रुतिर्मन्त्रानुदाहरत् ।
 स्वयञ्ज्योतिष्कृदेडादिभिन्नत्वे तेष्वतिस्कृटे ॥ १८.११७ ॥
 आराममेव मायोत्थं स्वप्ननिर्माणलक्षणम् ।
 पश्यन्ति जन्तवस्तस्य न तं पश्यति कश्चन ॥ १८.११८ ॥
 चिकित्सकप्रसिद्ध्यापि सुप्तो देडाद्विभिद्यते ।
 द्रुतं न बोधयेत्सुप्तमिति प्राहुश्चिकित्सकाः ॥ १८.११९ ॥
 देडान्यत्वस्वप्नत्वे असौदृवा स्वप्नमध्यमुम् ।
 अपह्नुवानाश्चावाकास्तस्याहुर्जगरात्मताम् ॥ १८.१२० ॥
 तदसत्स्वप्नपार्थक्यं प्रसिद्धं लोकशास्त्रयोः ।
 अत्रायं पुरुषस्तेन स्वप्नः येतनः पृथक् ॥ १८.१२१ ॥
 मोदत्रासौ कर्मकार्यो दृष्टौ स्वप्नेऽपि यात्मनः ।
 इत्याशङ्क्य स वा शेष इति कर्म विविच्यते ॥ १८.१२२ ॥
 कालुष्यं जागरे श्रुवे स्वप्ने स्वल्पप्रसन्नता ।
 सम्यक् प्रसीदत्यत्रेति सम्प्रसादः सुषुप्तकम् ॥ १८.१२३ ॥
 स्वप्ने रत्वा यस्त्वित्वाथ विश्रान्तः सम्प्रसादके ।
 पुनरायात्यसौ नार्डी स्वप्नार्थमिति योजना ॥ १८.१२४ ॥
 दृष्ट्वैत्येवशब्देन न कृत्वेति विवक्षितम् ।
 न कर्म कुरुते स्वप्ने कारकाणामसम्भवात् ॥ १८.१२५ ॥
 जागरात्स्वप्नमाप्नोति स्वप्नात्सुप्तिमिति कमात् ।
 वैपरीत्यं प्रतिन्यायं प्रतिमार्गं इतीर्यते ॥ १८.१२६ ॥
 प्रतियोगि यथास्थानं स्वप्ननाड्यादि भाष्यते ।
 प्रतिमार्गमवाप्याथ स्वप्नाय स्थानमात्रजैत् ॥ १८.१२७ ॥

अनन्वागमने छेतुरसङ्गतं छि शब्दतः ।
 सूयते बाधकस्तर्कः प्रसिद्धिर्वात्र लौकिकी ॥ १८.१२८ ॥
 यद्दानन्वागतत्वेन विवेकः कर्मणः कृतः ।
 असङ्गत्वेन कामस्य कामो न ज्यात्मनो गुणः ॥ १८.१२९ ॥
 स ऽयते यत्र कामं यथाकामं प्रवर्तते ।
 ऽति श्रुतिद्वयं स्वप्ने विस्पष्टं काममव्वीत् ॥ १८.१३० ॥
 स्वप्रकामस्य वस्तुत्वं श्रुतिभ्यां येद्विवक्षितम् ।
 प्रबोधेऽध्यनुवर्तेत तस्य नास्ति ततो मृषा ॥ १८.१३१ ॥
 जाग्रत्प्रत्यक्षमाश्रित्य जागरे मृत्युसत्यताम् ।
 आशङ्क्य पुनरप्राक्षीदृञ्चैवेति तद्दुत्तरम् ॥ १८.१३२ ॥
 मूढप्रत्यक्षतः कर्ता विद्वत्प्रत्यक्षतोऽङ्कियः ।
 विवेकिनामनुभववादात्मज्योतिर्विवेचितम् ॥ १८.१३३ ॥
 असङ्गस्वप्नबुद्धान्तसञ्चारेऽपि न सङ्गवान् ।
 ऽत्यर्थेऽस्मिन्मडामत्स्यो दृष्टान्तत्वेन वार्ण्यते ॥ १८.१३४ ॥
 ऽत्थं स्वप्नप्रसङ्गेन देहादिव्यतिरिक्तता ।
 स्वप्नत्वमसङ्गतं येत्येतेऽर्थाः प्रपञ्चिताः ॥ १८.१३५ ॥
 स ओष परलोकस्य दृष्टान्तः स्वप्न ऽरितः ।
 सुषुप्तिर्भोक्षदृष्टान्तस्तदर्थो ग्रन्थ उत्तरः ॥ १८.१३६ ॥
 तद्वा अस्यैतदित्यत्र प्राप्तकामस्वभावताम् ।
 वक्तुं सुभावदुःखत्वं वक्ति श्येनैनिदर्शनात् ॥ १८.१३७ ॥
 आत्मस्वभावो निःशेषं पुञ्जकृत्येऽलक्ष्यते ।
 सुप्तौ मुक्ताविवाद्भैतस्वप्नानन्दलक्षणः ॥ १८.१३८ ॥
 अविद्या तु स्थिताऽप्यत्र द्वैतदुःखाधनुर्भवत् ।
 स्वभावं न तिरोधत्ते स्वप्नानन्दमद्भयम् ॥ १८.१३९ ॥
 द्वैतदुःखाद्विषयं यत्स्वात्मनः स्वप्नजाग्रतोः ।
 तदविद्योत्थमित्येतत्ता वा अस्येति वार्ण्यते ॥ १८.१४० ॥
 विद्यायाः परमोर्त्तर्षे जाग्रत्साक्षात्मवासना ।
 सर्वोऽस्मीति मतिं स्वप्ने करोत्यद्वैतभासिनीम् ॥ १८.१४१ ॥

सर्वात्मभावः परमो लोको बाधविवर्जनात् ।
 बाध्यन्ते देवराजाद्या एवशब्दस्ततः श्रुतः ॥ १८.१४२ ॥
 न-वद्वैतमपि द्वैतं सुभ्यसुभ्योरिडात्मनि ।
 क्माद्भात्यत्र किं रूपं तस्येत्याशङ्क्य वार्थते ॥ १८.१४३ ॥
 यत्सार्वात्म्यं पुरा प्रोक्तं तदेवाद्वैतमात्मनः ।
 रूपमागमतः स्वानुभूतेश्च पुरुषार्थतः ॥ १८.१४४ ॥
 शास्त्रप्रसिद्धिं तच्छब्दे वक्तुं स्वानुभवं पुनः ।
 अेतच्छब्दः पुमर्थत्वमतिच्छन्दान्नोच्यते ॥ १८.१४५ ॥
 शिवमद्वैतमित्यादि शास्त्रमुद्धृष्यते बहु ।
 समाधिसुभ्योरद्वैतं स्वयमेवानुभूयते ॥ १८.१४६ ॥
 छन्दः कामः कर्म पापं भयं स्यात्कर्मणः कृत्वम् ।
 अनर्थरूपं त्रितयमद्वैते वीक्ष्यते न हि ॥ १८.१४७ ॥
 त्रितयेन तु यद्युक्तं द्वैतं तस्य पुमर्थता ।
 नेति द्वैतं श्रुतावस्थां वैशब्देन निवर्त्यते ॥ १८.१४८ ॥
 योषिदालिङ्गितः क्षेत्रं गृहं वाप्यविचारयन् ।
 यथा सुप्ती तथा सुप्तः कामभीत्यादिवर्जनात् ॥ १८.१४९ ॥
 तद्वा अस्येति वाक्येन कामाभावः प्रपञ्च्यते ।
 आत्मरूपं यदद्वैतमात्मकामं तदीक्षताम् ॥ १८.१५० ॥
 सुषुप्तुश्च समाधिसुर्बाध्यं कामयते न हि ।
 अपि त्वात्मानमेवात्मा प्राप्त एवाभिलैः सदा ॥ १८.१५१ ॥
 काम्यभोजनतस्तृप्तस्तदा भोज्यं न वाञ्छति ।
 अयं काम्यात्मनि प्राप्ते किमन्यत्काम्यते पुनः ॥ १८.१५२ ॥
 आत्मरूपमकामं यत्तच्छोकरोहितं सदा ।
 शोकान्तरं पृथक् शोकादिति निःशोकतोच्यते ॥ १८.१५३ ॥
 ननु देहाभिमानश्च धर्माधर्मौ च शोकदाः ।
 यथा जागरणे तद्द्रुत्सुषुप्तौ च प्रसज्यते ॥ १८.१५४ ॥
 मैवं पिताहमित्यादिदेहात्मभ्रान्तिलोपनात् ।

अन्तरेणापि सम्बन्धं कार्यकारणवस्तुनः ।
 स्वतोऽनेकात्मकं तत्स्यादित्याशङ्कयैकतोच्यते ॥ १८.१६९ ॥
 अकारकस्वभावत्वमद्द्रष्टेत्यभिधीयते ।
 यत्र छि द्वैतमित्युक्तोर्यत्र त्वस्येति चेराणात् ॥ १८.१७० ॥
 स्वतः पूर्णात्मकं ज्योतिर्यद्वा द्रष्टेति योच्यते ।
 अविद्याकार्यराहित्याद्द्वैतोऽयं भवेत्स्वतः ॥ १८.१७१ ॥
 प्रत्यग्दृष्ट्यव्यवहिते प्रात्यक्ष्यादात्मवस्तुनः ।
 अेष एत्यात्मनिर्देशो यत्साक्षादिति य श्रुतेः ॥ १८.१७२ ॥
 अव्यावृत्ताननुगतं निःसामान्यविशेषवत् ।
 ब्रह्मेति मुष्यवृत्त्येव वस्तु श्रुत्याभिधीयते ॥ १८.१७३ ॥
 यतो लोकयतेर्धातोर्दर्शनार्थत्वहेतुतः ।
 प्रकृतत्वात्तथा दृष्टेर्लोकं लोक उच्यते ॥ १८.१७४ ॥
 विज्ञानपुरुषस्यास्य योक्ता ब्रह्मात्मता पुरा ।
 नैष्ठिकी गतिरेषाऽत्र गत्यन्तरसमाहितः ॥ १८.१७५ ॥
 संपश्य परमैषैव मोक्षोत्थाश्चान्यसम्पदः ।
 उत्कर्षातिशयः सम्पद्विभूतिश्चेति भाष्यते ॥ १८.१७६ ॥
 अेषोऽस्य परमो लोको लोकास्त्वन्ये क्षयिष्णवः ।
 क्षयिष्णुसाधनायत्ताः न त्वेषोऽसाधनाश्रयात् ॥ १८.१७७ ॥
 आनन्दः परमोऽस्यैव सुप्नोत्कर्षसमाहितः ।
 सर्वानन्दातिशायित्वात्तथा यैतत्प्रवक्ष्यते ॥ १८.१७८ ॥
 आनन्दः परमोऽस्यैव एत्युक्तार्थप्रसिद्धये ।
 अेतस्यैवेति वयसा समर्था हेतुरुच्यते ॥ १८.१७९ ॥
 कृत्स्नोऽपि यैष आनन्दस्तद्विद्वैकहेतुतः ।
 बुद्ध्युत्थाद्युपाध्यवच्छेदान्मात्रेति व्यपदिश्यते ॥ १८.१८० ॥
 मानुषादिकडैरण्यगर्भान्तानन्दमात्रया ।
 परानन्दं बोधयितुं श्रोत्रिये तद्गुदाकृतिः ॥ १८.१८१ ॥
 श्रोत्रियो वेदशास्त्रज्ञो निष्पापो ब्रह्मवित्त्वतः ।
 भोग्यदोषान्विविध्यास्ते नातः कामेन उच्यते ॥ १८.१८२ ॥

सुभं तृप्तिरकामत्वमित्येकार्था इमा गिरः ।
सर्वकामविहीनेऽतः सुभं सर्वं व्यवस्थितम् ॥ १८.१८३ ॥
श्रोत्रिये कामराहित्यात्सर्वानन्दः सः स्थिताः ।
सोऽश्रुते सकलान् कामान् सङ्केति प्राङ् तित्तिरिः ॥ १८.१८४ ॥
सूत्रात्परमनन्तत्वाद्गणितं विनिवर्तते ।
यतो वाचो निवर्तत इति श्रुत्यन्तरं जगौ ॥ १८.१८५ ॥
श्रोत्रियेणानुभूतो यो ब्रह्मानन्दोऽस्य विप्रुषः ।
सार्वभौमादिसूत्रान्ताः प्राणिनोऽनुभवन्त्यमी ॥ १८.१८६ ॥
वक्तव्यार्थं समासेऽपि राजा पृच्छति पूर्ववत् ।
भीतो मुनिर्भये डेतुर्मेधावीत्यादिनोक्तवान् ॥ १८.१८७ ॥
सर्वेभ्यो निर्णयेभ्यो मामशौत्सीत्र तु मुञ्चति ।
अथमेव भये डेतुर्नोत्तरानवबोधनम् ॥ १८.१८८ ॥
स्वप्नः सुमिश्च दृष्टान्तौ परलोकविमोक्षयोः ।
तावेव मुनिना प्रोक्तौ शिष्टे दार्ष्टान्तिकद्वयम् ॥ १८.१८९ ॥
स्वप्नाज्जगदणं यद्दृष्ट्वात्त्वोक्तान्तरं तथा ।
इत्यभिप्रेत्य मुनिना स्वप्नाद्बोधोऽभिधीयते ॥ १८.१९० ॥
शकटं बहुभिर्द्रव्यैर्योजितं गुरुभारतः ।
कुर्वन् शब्दान् बहुन्याति येतनेन प्रयोजितम् ॥ १८.१९१ ॥
शरीरस्थो हि विद्गतात्मा ह्यन्वारुढश्चिदात्मना ।
शब्दान् कुर्वन्ति डिक्कादीन् प्रैत्यूर्ध्वश्चासपूर्वकम् ॥ १८.१९२ ॥
उपाध्यारोहमन्वात्मा रुढवत्प्रतिभासते ।
भानोरिवोद्यपात्राद्यावारोहो नात्मनः स्वतः ॥ १८.१९३ ॥
मर्मसूक्ष्ममाणेषु वायुनोदानरूपिणा ।
मुमूर्षोरत्र यद्दुःखं स्मर्यतां तन्मुमुक्षुभिः ॥ १८.१९४ ॥
रोगेण जरया वायं देहः कार्श्यं यदाप्नुयात् ।
तदाभ्रादिङ्कलं वृन्तादिवान्ङ्गोभ्यः प्रयुज्यते ॥ १८.१९५ ॥
निर्गत्य हृद्यस्थानान्नाडीमार्गेण जगदरम् ।

प्राभोऽत्र वैपरीत्येन नाडीमार्गाधृष्टिं व्रजेत् ॥ १८.१८६ ॥
 जाग्रत्स्वप्रादिसिद्ध्यर्थं गमनागमने पुरा ।
 धृष्टान्नीं त्वन्यदेतेऽसौ प्राणं धारयितुं व्रजेत् ॥ १८.१८७ ॥
 ननुप्रादित्सते देहे भोगाय प्राणधारणाम् ।
 भोग्यसम्पादने नास्ति शक्तिरस्येति चेच्छृणु ॥ १८.१८८ ॥
 तत्सर्वापार्जितैरन्यैः भोग्यं सम्पाद्यते पुरा ।
 धृत्येतद्विशदीकर्तुं राजदृष्टान्त उच्यते ॥ १८.१८९ ॥
 राज्ञा श्रुतितदानेन ऽयुग्राद्य उपाजिताः ।
 मुमूर्षुणा भाविदेहभन्धवः कर्मपार्जिताः ॥ १८.२०० ॥
 अेवं पुत्रादिभावाय प्रतीक्षन्तेऽपि वाः सदा ।
 ऋतावस्मिन्समायाति ब्रह्मपुत्रादिरूपतः ॥ १८.२०१ ॥
 नन्विन्द्रियाणि प्रेतस्य लीयन्ते वपुषा सः ।
 धृत्याहुस्तार्किका ब्रह्म निरुपाधि कथं व्रजेत् ॥ १८.२०२ ॥
 प्राणोपाधिके अेवात्मा गच्छतीति विवक्षया ।
 प्राणानामात्मसामीप्यगतिं वक्ति मृतौ श्रुतिः ॥ १८.२०३ ॥
 राजानं प्रथियासन्तमामिमुष्येन सेवितुम् ।
 आयान्त्युग्राद्यस्तद्ब्रह्मप्राणानामात्मसङ्गतिः ॥ १८.२०४ ॥
 तृतीयब्रह्मणो प्रोक्ता देहे स्वप्रादिसंसृतिः ।
 देहान्तरेषु संसारो मुक्तिश्चाथ प्रवक्ष्यते ॥ १८.२०५ ॥
 स मुमूर्षुर्यदा देहे दीर्घत्वं प्राप्य मूढताम् ।
 प्राप्नोतीव तदा यक्षुराधा आयान्ति देहिनम् ॥ १८.२०६ ॥
 राजदृष्टान्ततः प्रोक्तां प्राणानामात्मसङ्गतिम् ।
 अनूद्य तत्प्रकारोऽत्र विस्तरैणाभिधीयते ॥ १८.२०७ ॥
 तेजो मात्राश्चक्षुराधाः प्रसृता मत्स्यजालवत् ।
 जागरेऽथ मुमूर्षुस्ता समादाय हृष्टिं व्रजेत् ॥ १८.२०८ ॥
 अनुगृह्णाति यः पूर्वं याक्षुषः पुरुषो रविः ।
 भोगार्थमधुना सोयं भोगाभावाद्दुपेक्षते ॥ १८.२०९ ॥

धन्द्रेयस्थोपसंभारादादित्यस्याप्युपेक्षया ।
 आत्मा द्रष्टुमसामर्थ्यादुपज्ञो भवेत्तदा ॥ १८.२१० ॥
 अस्मिन्नर्थे सर्वलोकप्रसिद्धिरभिधीयते ।
 ऐकीभावाद्यं नैव पश्यतीति जगुर्जनाः ॥ १८.२११ ॥
 यक्षुर्बुद्ध्वावैक्यमेति स्वौ स्व्यंश ऐकताम् ।
 धन्द्रेयान्तरतद्देवेष्वयं न्यायोऽत्र योज्यताम् ॥ १८.२१२ ॥
 कृत्स्नप्राणोपसंभारसंयुक्तस्य मुमूर्षतः ।
 नाऽयग्रं लुद्वयस्याथ प्रकर्षेण प्रकाशते ॥ १८.२१३ ॥
 भाविदेहात्मता यस्य प्रत्यक्ष्यैतन्यभिम्भता ।
 वासनैवात्मनः सैषा प्रधोतवयसोऽस्यते ॥ १८.२१४ ॥
 स अेष कर्मजो बुद्धेः प्रकाशो जायते मृतौ ।
 स्वकर्मनिर्मितं लोकं तेनात्मायं प्रपश्यति ॥ १८.२१५ ॥
 स्वप्रवत्प्राप्ततद्भावः पश्चात्तेऽद्विनिःसरेत् ।
 गम्यलोकानुसारेण द्वारं स्याज्यक्षुरादिकम् ॥ १८.२१६ ॥
 देहाज्जिगमिषुः प्राणसङ्घितो निर्गतः पुनः ।
 सविज्ञानः भवेत्पूर्वं लृष्टिं प्रधोतनं यथा ॥ १८.२१७ ॥
 पुरा नाडीविशेषेण निर्गन्तुं ज्ञानमीरितम् ।
 गन्तुं लोकविशेषेऽथ पुनर्विज्ञानमीर्यते ॥ १८.२१८ ॥
 उेतुर्जगद्वासनास्य स्वप्नारम्भे यथा तथा ।
 जन्मान्तरारम्भेऽतुः किं स्यादिति तद्गुच्यते ॥ १८.२१९ ॥
 विद्या सम्पादिता तेन पुरा कर्म य यत्कृतम् ।
 या वासना य तत्सर्वं जन्म भोग्यादिकारणम् ॥ १८.२२० ॥
 देवं विद्या परिच्छिन्धादीदृशो देव इत्यथ ।
 विकर्तृ कर्म वोद्धी तु पूर्वप्रज्ञेयं पूर्वयोः ॥ १८.२२१ ॥
 समर्था सैव ते यस्माद्बुद्धेः ज्ञानकर्मणी ।
 नरस्यातः प्रधानत्वात्तात्ताभ्यां सा गृह्यते पृथक् ॥ १८.२२२ ॥
 सर्वगस्य मनोमात्रगतिं भ्रूतेऽत्र तार्किकः ।
 श्रुतिस्तु स्वमतं भ्रूते जलूकाप्यनिदर्शनात् ॥ १८.२२३ ॥

जलूका ङि तृणाग्रस्था स्वमुपेन तृणान्तरम् ।
 अवलम्ब्य वपुः शिष्टं सर्वं तत्रोपसंहरत् ॥ १८.२२४ ॥
 लिङ्गदोषाधिरात्मा धिया देहान्तरं स्मरन् ।
 लिङ्गोपाधिकमात्मानं प्रापयेदन्यदेहकम् ॥ १८.२२५ ॥
 ननु देहान्तरारम्भे उपादानं किमात्मनः ।
 अेतद्देहारम्भकं यत्तदेवोतान्यदीर्यताम् ॥ १८.२२६ ॥
 स्वर्णकारः सुवर्णाशमादायान्यं नवं नवम् ।
 तेनैव कुरुते भूय उपमृधातियत्नतः ॥ १८.२२७ ॥
 पञ्चीकृतास्तु भूतांशाः स्थूलदेहस्य डेतवः ।
 अल्पत्वेनातिसूक्ष्मास्तैर्लिङ्गं तिष्ठति वेष्टितम् ॥ १८.२२८ ॥
 निर्मितस्तैरयं देहः पोषितः पितृवीर्यतः ।
 भूतौ कञ्चुकवत्याजयो बाढ्यांशो वीर्यनिर्मितः ॥ १८.२२९ ॥
 अधिष्ठानारोप्यभागौ तेषु देहेषु यौ स्थितौ ।
 तादृशौ विशदीकर्तुं स वा षत्यादिका श्रुतिः ॥ १८.२३० ॥
 यः संसारी पुरा प्रोक्तः स अेवायं स्वतः स्फुरन् ।
 साक्षियैतन्यरूपत्वाद्दधिष्ठानमनात्मनः ॥ १८.२३१ ॥
 विज्ञानं कर्तृतोपाधिर्मनः प्राणाययोऽभिलाः ।
 अङ्घ्रिर्भङ्गिः समारोप्याः सर्वमारोपितं चिति ॥ १८.२३२ ॥
 तद्यदित्यादिना सर्वशब्दस्यार्थं उदाहृतः ।
 प्रत्यक्षवस्तुन्यध्यासे सतीदम्भयता भवेत् ॥ १८.२३३ ॥
 परोक्षवस्तुन्यध्यासाददोमयं षतीर्यते ।
 आरोपोक्तिसमाप्त्यर्थमिति शब्दः प्रयुज्यते ॥ १८.२३४ ॥
 षदम्भयत्वं विस्पष्टमैङ्गित्वाद्दुपेक्ष्य तत् ।
 अदोमयत्वं व्याचष्टे यथाकारीति वाक्यतः ॥ १८.२३५ ॥
 करणं नित्यकर्म स्यात्कार्यं तु चरणं भवेत् ।
 करणं कर्मशक्तिर्वा चरणं प्रत्ययात्मकम् ॥ १८.२३६ ॥
 वासना कर्म विद्या च त्रयं जन्मप्रयोजकम् ।

उक्तं तत्र प्रधानत्वं कर्मणः श्रूयते पुनः ॥ १८.२३७ ॥
 पूर्वकाण्डपरा इत्थं कर्मप्राधान्यमूचिरे ।
 अथ वेदान्तशास्त्रज्ञाः प्राहुः कामप्रधानताम् ॥ १८.२३८ ॥
 इत्येतद्विशदीकर्तुं स यथेत्युत्तरा श्रुतिः ।
 कामः ऋतुः कर्म जन्मेत्येषामेव ऋभो भवेत् ॥ १८.२३९ ॥
 रुच्येरतिशयः काम्ये विषये ऋतुरीर्यते ।
 पाक्षिकं कर्म काम्ये स्यात्करोत्येव कृतौ सति ॥ १८.२४० ॥
 कामप्राधान्यदार्ढ्यार्थं मन्त्रस्थोदाहृतिः श्रुतौ ।
 विद्ग्येते गम्यते सर्वं मनसाऽतोऽस्य विद्गता ॥ १८.२४१ ॥
 यः पुरा स्वप्नदृष्टान्तात्परो लोको विवक्षितः ।
 इति न्वित्युपसंखारं तद्गुक्तेः कृतवान्मुनिः ॥ १८.२४२ ॥
 मुक्तिः सुषुप्ति दृष्टान्तात्मुनिना या विवक्षिता ।
 मुनिरारभते वक्तुं तामथेत्यादिव्याक्यतः ॥ १८.२४३ ॥
 पूर्वोक्तकामिवैषम्यमथशब्देन सूच्यते ।
 कामी संसरतीत्युक्तं कामाभावे विमुच्यते ॥ १८.२४४ ॥
 परमानन्दरूपत्वमात्मनश्चोद्दिबुध्यते ।
 कुतः कामयते भोग्यं ततो भोगादकामता ॥ १८.२४५ ॥
 बोधलभ्यमकामत्वं यथाकामेत्यसूत्रयत् ।
 योऽकाम इत्यादिनैतत्सूत्रं विप्रियते स्फुटम् ॥ १८.२४६ ॥
 योऽकामस्तस्य न प्राणा उल्कामन्तीति योजना ।
 संसृतिः कामिनो यद्दृढकामो मुच्यते तथा ॥ १८.२४७ ॥
 दृष्टानुश्राविका बाह्यकामा यस्य न सन्त्यसौ ।
 अकामस्तादृशत्वं तु निष्कामत्वेन सिद्ध्यति ॥ १८.२४८ ॥
 विभ्रमापादिताः कामाः प्रत्यक्तत्त्वविवेकिनः ।
 यस्माद्विनिर्गताः सोऽयं निष्काम इति भाष्यते ॥ १८.२४९ ॥
 आमकामत्वतः सिद्ध्येद्बुद्धेः कामविनिर्गमः ।
 अप्राप्तौ काम्यमानस्य कामः क्वापि न निःसरेत् ॥ १८.२५० ॥

अेवं सत्यामकामत्वं निःकामत्वस्य साधनम् ।
 कामामौ त्वामकामत्वमेव छेतुर्न येतरत् ॥ १८.२५१ ॥
 निरुपाधिः परानन्दः आत्मेति श्रुतिसम्मतः ।
 आनन्दाः सर्वभूतानां तस्मिन्नन्तर्भवन्ति छि ॥ १८.२५२ ॥
 पुत्रादिजन्या आनन्दा अपि तस्मिन्नवस्थिताः ।
 तथाविधात्मकामोय आमकामो भवेद्यम् ॥ १८.२५३ ॥
 यदीदृगामकामो यः स निष्काम भवेत्ततः ।
 निष्कामत्वाद्दकामः सन् संसारात्प्रविमुच्यते ॥ १८.२५४ ॥
 उत्पन्नतत्त्वज्ञानस्य प्राणा अज्ञानबाधनात् ।
 नोत्कामन्ति न तिष्ठन्ति न य नश्यन्त्यछेतुतः ॥ १८.२५५ ॥
 बन्धस्य कल्पितत्वेन तन्मुक्तिरपि कल्पिता ।
 छत्याभिप्रायमायष्टे ब्रह्मैवेत्यादिविवाक्यतः ॥ १८.२५६ ॥
 अविधाध्वस्तिमापेक्ष्य सम्यग्धीजन्ममात्रतः ।
 आत्मा ब्रह्मैव सन् साक्षाद्ब्रह्माप्तेतीति सुस्थितम् ॥ १८.२५७ ॥
 छत्येतत्सर्ववेदान्तसर्वस्वं ब्राह्मणोदितम् ।
 अस्यैवार्थस्य दार्ढ्यार्थं मन्त्रोदाहरणं भवेत् ॥ १८.२५८ ॥
 कामिनः सर्वसंसारः पुरा मन्त्रेण वर्णितः ।
 अकामस्य विमोक्षोऽत्र तथा मन्त्रेण वर्ण्यते ॥ १८.२५९ ॥
 पुंसो लुद्धि श्रिताः कामा मुच्यन्ते निष्पिवा यदा ।
 तदानीममृतो भूत्वा ब्रह्मैवात्र समश्नुते ॥ १८.२६० ॥
 ननु ब्रह्माश्नुतेऽत्रेति श्रुवतो मुक्तिरीरिता ।
 श्रुवत्वे को विशेषोऽस्य बन्धान्मुक्त्वापितीर्यताम् ॥ १८.२६१ ॥
 अभिमानः पूर्वमासीद्दिडादावधुना तथा ।
 नास्तीत्यत्रातिविस्पष्टः सर्पदृष्टान्त उच्यते ॥ १८.२६२ ॥
 प्रत्यग्ज्ञानशिषिध्वस्ते मिथ्याज्ञाने सछेतुके ।
 नेति नेति स्वरूपत्वाद्दशरीरो भवत्ययम् ॥ १८.२६३ ॥
 स्थूलदेहं परित्यज्य लिङ्गदेहयुतो यद्वि ।
 मृतस्तदा स्यान्न त्वेवममृतोऽसावतो भवेत् ॥ १८.२६४ ॥

प्रकृष्टयेष्टाडेतुत्वात्साक्ष्युक्तः प्राणशब्दतः ।
 को ज्येवान्यादिति प्रोक्तं येष्टाडेतुत्वमात्मनः ॥ १८.२६५ ॥
 साक्षिणो ब्रह्मरूपत्वं ब्रह्मैवेत्यभिधीयते ।
 संसर्गशङ्कानुत्थर्थमेवकारः प्रयुज्यते ॥ १८.२६६ ॥
 संयोगः समवायो वा नैव ब्रह्मात्मनोरिड ।
 अप्पण्डैकरसत्वं तु भवतीति विवक्षितम् ॥ १८.२६७ ॥
 तदेव विशदीकर्तुं तेज एवेत्युदीर्यते ।
 चैतन्यं तेज इत्युक्तं तस्यैकमुभयोरपि ॥ १८.२६८ ॥
 अविद्यादिनिवृत्तिश्च चैतन्यव्यतिरेकतः ।
 नास्तीत्येवमभिप्राय एवकारेण सूच्यते ॥ १८.२६९ ॥
 तत्त्वविद्यारसादृष्टः श्रोतुं वाञ्छति सङ्ग्रहात् ।
 साधनान्यपि विद्यायाः श्रोतुमिच्छति भूपतिः ॥ १८.२७० ॥
 ऐतत्सर्वं विवक्षुः सन्मुनिः सङ्ग्रहउपिणः ।
 श्लोकानुदाहरन्तत्र ज्ञानमार्गमिमं जगौ ॥ १८.२७१ ॥
 श्लोकेनाद्येन यः पन्थाः प्रोक्तस्तस्मिन्मतान्तरम् ।
 उपन्यस्याथ सिद्धान्तं प्राड श्लोकान्तरेण सः ॥ १८.२७२ ॥
 ब्रह्मविन्मुक्तिमाप्नोति तेन बोधात्मना पथा ।
 पुण्यकृतैशसश्चादौ भूत्वाऽथ ब्रह्मविद्भवेत् ॥ १८.२७३ ॥
 तेजःशब्देन संशुद्धा बुद्धिरेवाभिधीयते ।
 पुण्ये कृते बुद्धिशुद्धौ विद्या स्यात्स्मर्यते तथा ॥ १८.२७४ ॥
 यत्पुण्यं बुद्धिशुद्ध्यर्थं यो योगश्चात्मबोधकृत् ।
 श्लोके द्वितीये तौ प्रोक्तौ तृतीये त्वन्यथोच्यते ॥ १८.२७५ ॥
 यत्काम्यं कर्म योगश्च योऽणिमादिप्रदो द्वयम् ।
 तत्संसारस्यैव हेतुर्न मुक्तावुपयुज्यते ॥ १८.२७६ ॥
 युज्यते मुक्तभावोऽयं सत्त्वबोधविवर्जनात् ।
 जन्मप्राद एवातश्चतुर्थे श्लोक इर्यते ॥ १८.२७७ ॥
 ब्रह्मानुभवयुक्तानां विशेषो दुःखसङ्घयः ।

श्लोकेन पञ्चमेनात्र विस्पष्टमभिधीयते ॥ १८.२७८ ॥
 न दृग्भक्षय एवास्य किन्तु विश्वस्य कर्तृता ।
 सर्वलोकात्मका येति षष्ठे श्लोक उदीर्यते ॥ १८.२७९ ॥
 शास्त्राधिकारयुक्तोऽस्मिन्नेडे विधात्परं पदम् ।
 अन्यथाऽनर्थं एत्येवं सममे श्लोक इर्यते ॥ १८.२८० ॥
 गर्भप्रवेशाद्विज्ञा जगुप्सा नात्मवेदिनः ।
 एत्येषोऽर्थोऽष्टमे श्लोके विस्पष्टमभिधीयते ॥ १८.२८१ ॥
 निःशेष विडियाडेतुकावातिकमडेतुतः ।
 देवैरुपास्य एत्येतन्नवमे श्लोक उच्यते ॥ १८.२८२ ॥
 येतनायेतनाधार आत्मास्य ब्रह्मतोयिता ।
 एति दर्शयितुं श्लोकं दशमं श्रुतिरब्रवीत् ॥ १८.२८३ ॥
 प्राणादिसङ्घ आत्मा स्यादेतस्य ब्रह्मता कथम् ।
 एत्याशङ्क्योत्तरं श्लोक ओकादश उदीर्यते ॥ १८.२८४ ॥
 तस्यास्य दर्शनोपायः कः स्यादित्यभियोदिते ।
 श्लोकेन द्वादशेनाह मनसैवेति निर्णयम् ॥ १८.२८५ ॥
 अत्यन्तभेदाभावेऽपि भेदाभेदौ तयोरिति ।
 मतं वारयितुं श्लोकस्त्रयोदश एलोच्यते ॥ १८.२८६ ॥
 बोधादूर्ध्वं य कर्तव्यमस्तीत्याशङ्क्य वार्यते ।
 यतुर्दशेन श्लोकेन सङ्ग्रहोऽत्र समाप्यते ॥ १८.२८७ ॥
 मन्त्रब्राह्मणसङ्घेन यत्तत्त्वं प्राङ्निरूपितम् ।
 तद्विद्या साधनं सर्वं मुनिरेष विवक्षति ॥ १८.२८८ ॥
 तत्रादौ वेदतत्त्वस्यानुवादेन परिष्कृतम् ।
 निरूप्यते स्वरूपं तत्स वा एत्यादिविवाक्यतः ॥ १८.२८९ ॥
 ब्रह्मत्वादेव ज्ञवस्य भ्रान्तजुवत्ववारणात् ।
 वशित्वाद्या ज्ञवधर्माः शिष्यन्ते सोऽयमीश्वरः ॥ १८.२९० ॥
 ज्ञवत्ववद्भशित्वाद्या यद्यपि भ्रान्तिकल्पिताः ।
 तथाप्येते समीचीना स्वप्ने पुत्रान्वयो यथा ॥ १८.२९१ ॥

अत एव छि जिज्ञासुं प्ररोचयितुमीरितैः ।
 वशित्वाद्यैः प्रेर्यतेऽसौ यज्ञाद्यौ ज्ञानसाधने ॥ १८.२९२ ॥
 ज्ञवधर्माश्चिशधर्माः सन्तीत्येतन्न मे मतम् ।
 असतामेव तेषां तु भानं मायिकमिष्यते ॥ १८.२९३ ॥
 काद्यात्की सतोऽसत्तेषु नाशो न तेष्वतः ।
 कालत्रयासत्त्वबोधरूपो बाधस्तु सम्भवेत् ॥ १८.२९४ ॥
 बाधिता अपि भासन्ते सामग्रीसम्भवे सति ।
 आरब्धाशेषसामग्रीविनिवृत्तौ न भासनम् ॥ १८.२९५ ॥
 निवृत्तत्वाज्ज्ञवधर्मा भासन्ते नैव कस्यचित् ।
 अनिवृत्ता एवधर्मा अकर्मापादितत्त्वतः ॥ १८.२९६ ॥
 भान्ति ते त्वीश्वरस्यापि बह्दानां च स्वबुद्धितः ।
 एश्वरस्य छि लीला तैर्बह्दानां त्वतिविस्मयः ॥ १८.२९७ ॥
 सर्वेश्वरादिकः पूर्वशेषश्चेदुपसंलृतिः ।
 उत्तरस्य तु शेषत्वे बुभुत्साविषयो भवेत् ॥ १८.२९८ ॥
 यः सर्वेशत्वादिलक्ष्यस्तं वेदाध्ययनादिभिः ।
 ज्ञातुमिच्छत्यविज्ञातः स अेवार्थो यतस्ततः ॥ १८.२९९ ॥
 बहिरङ्गं कर्मजातं संन्यासस्यान्तरङ्गता ।
 प्रत्यासन्नतराः शान्तिदान्त्याद्या एत्यसौ डमः ॥ १८.३०० ॥
 प्रत्यङ् प्रवृत्तां बुद्धेः कर्माण्युत्पाद्य शुद्धितः ।
 कृतार्थान्यस्तमायान्ति प्रावृत्ते घना एव ॥ १८.३०१ ॥
 सामर्थ्यमीदृश्येदस्ति कर्माणां तर्हि किं तव ।
 ज्ञानेनेति न वक्तव्यं मुनित्वार्थमपेक्षणात् ॥ १८.३०२ ॥
 बुभुत्सतेऽयमात्मानं सर्वैर्यज्ञादिकर्मभिः ।
 अेतमेव विदित्वासौ मुनिर्भवति नान्यथा ॥ १८.३०३ ॥
 अरुचिप्रतिबन्धस्य कर्मभिः प्रक्षये सति ।
 गृहस्थो वा परित्वाद्वा शास्त्रेषाम्भानमीक्षते ॥ १८.३०४ ॥
 जनकोषस्तगाग्यदिर्न स्याद्भेदनामन्यथा ।
 सुलभं तु परित्वाजो बहुविक्षेपवर्जनात् ॥ १८.३०५ ॥

सोढ्वापि कर्मविक्षेपं चित्तैकाग्र्ये क्षमो यदि ।
 तदा वेत्तु गृहस्थोऽपि प्रप्रजत्वन्वया पुमान् ॥ १८.३०६ ॥
 अतो विदित्वेति वाक्यं सामान्यविषयं भवेत् ।
 प्रप्रजन्तीति वाक्यं तु विशेषेण प्रवर्तते ॥ १८.३०७ ॥
 सकृद्बोधो वेदनं स्थान्मुनित्वं ज्ञानशीलता ।
 अज्ञानलानिर्बोधोत्स्याज्ज्वलन्मुक्तिर्मुनित्वतः ॥ १८.३०८ ॥
 बुद्धोऽपि न मुनिः स्याद्यत्विद्भ्रत्संन्यासमाचरेत् ।
 अतद्भ्रस्मेति वाक्येन तदेतदभिधीयते ॥ १८.३०९ ॥
 परिप्राड्भिर्बुद्ध आत्मा कीदृगित्यभिशङ्किते ।
 स अेष नेति नेतीति श्रुतिः प्राडोत्सुका सती ॥ १८.३१० ॥
 ननु भिक्षादिना देहपोषणार्थौ समे सति ।
 आत्मतत्त्वविदः कोऽतिशयो मूढादितिर्यताम् ॥ १८.३११ ॥
 सर्वेषामपि मूढानां चित्ते स्तः पुण्यपापयोः ।
 अेतमेवैकमात्मज्ञं चित्ते द्वे प्राप्नुतो न हि ॥ १८.३१२ ॥
 उभे उडेति डेतूक्ते तच्छिन्ताया असम्भवे ।
 अतिक्रामति तत्त्वज्ञः पुण्यपापे उभे अपि ॥ १८.१३ ॥
 कृते देहादिभिर्वास्तां द्वे कृते वा द्विधाऽपि य ।
 अेवं तत्त्वविदं ते द्वे नैव तापयतः क्वचित् ॥ १८.३१४ ॥
 अन्तरङ्गतराः ये ते शान्तिदान्त्याद्योऽपिलाः ।
 वक्तव्या इत्यभिप्रेत्य श्रुतिस्त्र प्रवर्तते ॥ १८.३१५ ॥
 रुचिमान् कर्मसंन्यासी युक्तः शमदमादिभिः ।
 भुष्याधिकारी भूत्वासावात्मन्यात्मानमीक्षते ॥ १८.३१६ ॥
 पुण्यं य जन्मडेत्तुत्वाद्वा पाप्मेति वार्थते ।
 कर्मलानिः पूर्वमुक्ता या तस्या उपसंलृतिः ॥ १८.३१७ ॥
 ब्रह्मत्वमेव ब्राह्मण्यमित्यभिप्रायमात्मनः ।
 विशदीकर्तुमाडैष ब्रह्मलोक इतीदृशम् ॥ १८.३१८ ॥
 ससाधनाया विद्यायाः सम्पूर्णात्वाद्यं नृपः ।

स्वदेहसङ्घितं राज्यं गुरवेऽस्मै न्यवेदयेत् ॥ १८.३१९ ॥
 आप्यायिकां परित्यज्य श्रुतिरस्मदनुग्रहात् ।
 सगुणं निर्गुणं ब्रह्म सङ्क्षिप्तोये स वा एति ॥ १८.३२० ॥
 पूजास्वीकारदातृत्वगुणयुक्तं मलेश्वरम् ।
 य उपास्ते पुमानेष यथेष्टं लभते धनम् ॥ १८.३२१ ॥
 विद्मद्दृष्ट्या स अवेत्मा जरामरणावर्जितः ।
 आनन्दो भयडीनश्च ब्रह्मैवाजो न येतरः ॥ १८.३२२ ॥
 य अवेवं ब्रह्म जानाति तद्ब्रह्मैव भवत्यसौ ।
 लिशब्दोऽशेषवेदान्तप्रसिद्धं सूत्रयेदित् ॥ १८.३२३ ॥
 जनकायात्मविधैषा याज्ञवल्क्येन वर्णिता ।
 तद्व्याप्यानेनानुगृह्याद्विधातीर्थमलेश्वरः ॥ १८.३२४ ॥
 एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 जनकविद्याप्रकाशो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

१९. तलवकारविद्याप्रकाशो नामैकोनविंशोऽध्यायः ।

शाभा तलवकाराणां सामवेदगताऽस्ति या ।
 विद्योक्ता सङ्क्षेपात्तां विस्पष्टमिह ब्रुवे ॥ १९.१ ॥
 तद्विद्धि प्रणिपातेन परिश्रमेन सेवया ।
 एत्यर्जुनाय भगवानाह प्रश्नाप्यसाधनम् ॥ १९.२ ॥
 नापृष्टः कस्यचिद्भूयान्न यान्यायेन पृच्छतः ।
 जानन्नपि तु मेधावी जडवल्लोकमायरेत् ॥ १९.३ ॥
 एति शास्त्रमवेक्ष्यात्र कश्चिच्छिष्यगुणान्वितः ।
 उपसद्यं गुरुं सम्यगप्राक्षीदात्मबुद्धये ॥ १९.४ ॥
 मनः प्राणौ श्रोत्रयक्षुर्वायश्च वपुषि स्थिताः ।
 प्रवर्तन्ते स्वस्वकार्ये विद्यते प्रेरको न वा ॥ १९.५ ॥
 न येत्तर्हि जडत्वेन प्रवृत्तिर्भन आदिषु ।
 न स्याद्विना प्रेरकेण शकटाद्यप्रवृत्तितः ॥ १९.६ ॥

यैतन्यमिन्द्रियाणां यद्ब्रह्ममासत्त्वं प्रसज्यते ।
 एन्द्रियेभ्यश्चेतनोऽन्यः प्रेरकोऽभ्युपगम्यताम् ॥ १८.७ ॥
 एन्द्रियैः साधनैर्जुवो यः कर्ताऽसौ प्रवर्तकः ।
 एति येन्न यतो जुवे पारतन्त्र्यमवेक्ष्यते ॥ १८.८ ॥
 व्यापारमिन्द्रियोत्थानं न करिष्येऽमुमित्ययम् ।
 सङ्कल्प्यापि करोत्येव भूताविष्ट एवातुरः ॥ १८.९ ॥
 एन्द्रियाधिष्ठातृदेवा न स्वतन्त्रा यथा वयम् ।
 धर्माधर्मात्मकं कर्म न स्वतन्त्रं जडत्वतः ॥ १८.१० ॥
 तस्मात्केन प्रेरितं सद्भिषयान्मनुते मनः ।
 कर्तुमुच्छ्वासनिश्चासौ प्राणः केन प्राणीयते ॥ १८.११ ॥
 वाक्यक्षुश्रोत्रमुप्यानि प्रेरयेत्करणानि कः ।
 एश्वरश्चेत्किमेकोऽसौ अडवोऽभीत्युतेर्यताम् ॥ १८.१२ ॥
 प्रवर्त्यानामनन्तत्वाद्बैलक्ष्ण्येयाख्य नैकता ।
 नैकमत्यं अडुत्वे स्याद्भ्रुवाजकदेशवत् ॥ १८.१३ ॥
 उक्तदोषनिवृत्त्यर्थं गुरुर्वचनमब्रवीत् ।
 श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्यादि तदर्थस्तु विविच्यते ॥ १८.१४ ॥
 अन्तर्याम्येक अवेशः स य सर्वं नियच्छति ।
 अधीयन्ते पृथिव्यादौ स्थितं वाजसनेयिनः ॥ १८.१५ ॥
 स्थित्वा मनस्थान्तरोऽस्माज्ज्ञायते मनसा न सः ।
 मनस्तस्य शरीरं स्थान्नियच्छत्यान्तरो मनः ॥ १८.१६ ॥
 अवेवं श्रुतः स सर्वेषु प्राणवागादिवस्तुषु ।
 अन्तः प्रविष्टः शास्ताऽयमिति श्रुत्यन्तरं जगौ ॥ १८.१७ ॥
 सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्म वेदेषु वर्णितम् ।
 तदेव मायासंयोगादीश्वरत्वं प्रपद्यते ॥ १८.१८ ॥
 मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मलेश्वरम् ।
 पराऽस्य शक्तिर्विविधा ता मायाशक्तयोऽभिलाः ॥ १८.१९ ॥
 मायाभिरीशो अडुघा भाति सर्वेषु वस्तुषु ।
 श्रोत्रशक्तिमुपादाय श्रोत्रं सृष्ट्वाऽत्र भात्यसौ ॥ १८.२० ॥

येन शब्दः श्रूयते तच्छ्रोत्रं श्रोत्रत्वमस्य यत् ।
 तस्येशशक्त्या सृष्टत्वाच्छ्रोत्रस्य श्रोत्रमीश्वरः ॥ १८.२१ ॥
 व्याकृताऽव्याकृताकारौ यौ श्रोत्रस्य तथोरिदम् ।
 श्रोत्रं व्याकृत आकारः शक्तिरव्याकृतामिधा ॥ १८.२२ ॥
 तच्छक्त्युपहितत्वेन ब्रह्मापि श्रोत्रमुच्यते ।
 शृणोत्यकर्णं धृत्युक्तं श्रोत्रशक्तियुतत्वतः ॥ १८.२३ ॥
 षष्ठ्यन्तं करणं तस्य प्रथमान्तं प्रवर्तकम् ।
 मनसो मन इत्यादावयं न्यायः समीक्ष्यताम् ॥ १८.२४ ॥
 ऐकत्वेऽपीश्वरस्येत्थं तच्छक्तीनां बहुत्वतः ।
 विलक्षणान्तवस्तुप्रेरणं सम्भविष्यति ॥ १८.२५ ॥
 अक्षाधिष्ठातृदेवेषु ज्ञुवेष्वक्षेषु चेश्वरः ।
 अन्तर्यामितया स्थित्वा नियच्छति यथातथम् ॥ १८.२६ ॥
 शक्तौ विद्याभासवत्यां स्थिता नियमनक्रिया ।
 तदधिष्ठानचैतन्ये नियन्तृत्वं प्रकल्पितम् ॥ १८.२७ ॥
 नियन्तृत्वोपाधिना यः परमात्मोपलक्षितः ।
 तमिन्द्रियनिरोधेन धीराः पश्यन्ति योगिनः ॥ १८.२८ ॥
 अदर्शने त्वडङ्गारतादात्म्यं चिति कल्पयताम् ।
 तादात्म्याध्यासतो ज्ञुवो भूत्वाऽसौ बन्धमाप्नुयात् ॥ १८.२९ ॥
 अध्यासवारिका बुद्धिर्येषां धीरास्त इरिताः ।
 बन्धान्मुक्त्वा वपुस्त्यक्त्वा ते स्युर्भरणवर्जिताः ॥ १८.३० ॥
 ऐक्यभातिर्बन्धकृत्स्यादडङ्गारविद्यात्मनोः ।
 तद्विवेके कुतो बन्धः शरीरे यात्मनः कुतः ॥ १८.३१ ॥
 दैवप्राणवियोगः स्थान्मरणं यस्य तौ न हि ।
 तद्वियोगः कथं तस्य चिद्वेकसवस्तुनः ॥ १८.३२ ॥
 बन्धो दैवो मृतिर्बोधमात्राख्येत्सन्ति नो तदा ।
 सर्वे बुध्वा निजात्मानं कृतकृत्याः कुतो न हि ॥ १८.३३ ॥
 गुडुपदेशरहिता आत्मानं बोद्धुमक्षमाः ।

यक्षुर्वागाद्यो यस्मान्न गच्छति विदात्मनि ॥ १८.३४ ॥
 यक्षुर्न गच्छेन्नीरुपे वागवाय्यं कथं वदेत् ।
 अविडल्पमसङ्कुल्य गृहीतुं न मनोऽर्हति ॥ १८.३५ ॥
 अवेवं सति कथं यूयं जानीथ मनसेति येत् ।
 आचार्यनिरपेक्षेण न विद्मो मनसा वयम् ॥ १८.३६ ॥
 आचार्योऽपि कथं ब्रूयादवाय्यामिति येद्यथा ।
 बोधयेदमिधायुत्या तं प्रकारं न वेद्म्यहम् ॥ १८.३७ ॥
 षष्ठीगुणक्रियानातिरुद्धयः शब्दभेदतवः ।
 नात्मन्यन्यतमोऽभीषां तेनात्मा नाभिधीयते ॥ १८.३८ ॥
 ईदृशं यूयमाचार्याय्युतवन्तः कथं त्विति ।
 ब्रूषे येय्युश्रुमात्मानमतद्व्यावृत्तितो वयम् ॥ १८.३९ ॥
 ज्ञातं याज्ञातमित्येव जगद्वेधावभासते ।
 तस्योभयस्य व्यावृत्त्या परमात्मावशिष्यते ॥ १८.४० ॥
 धीवृत्तिविषयीकृत्य यद्भटाद्यवभासयेत् ।
 विदितं तद्यत्र नो धीस्तत्स्यादविदितं भवतु ॥ १८.४१ ॥
 ज्ञाताज्ञाते साक्षिभास्ये स साक्षी भासते स्वयम् ।
 ज्ञाताज्ञातपरित्यागे साक्षिशेषो ज्यतिस्फुटः ॥ १८.४२ ॥
 वेद्वीति यद्भलादात्थ न वेद्वीत्यपि यद्भलात् ।
 तदन्यनिरपेक्षं सद्भातीत्यस्मद्गुरोर्वयः ॥ १८.४३ ॥
 अज्ञातज्ञातयोः साक्षी ब्रह्मेत्येवं विधातु धीः ।
 अज्ञानं नाशयत्येव न ब्रह्म स्फोरयत्यसौ ॥ १८.४४ ॥
 स्वतः स्फुरणरूपेऽस्मिन् किमन्यत्स्फुरणं भवेत् ।
 स्फोर्यत्वाभावतस्तस्य न मनोगम्यता भवेत् ॥ १८.४५ ॥
 अवात्मनसगम्यं तदाचार्येणोपदिश्यते ।
 शिष्येण बुध्यते येत्थं न किञ्चिन्नोपपद्यते ॥ १८.४६ ॥
 यन्नाभिधीयते वाया वाग्येन प्रेर्यते सदा ।
 ब्रह्म विद्धि तदेव त्वं न त्विदं यदुपासते ॥ १८.४७ ॥

उपासकास्तु सर्वज्ञासर्वशक्त्यादिशब्दतः ।
 वाच्यं स्वभिन्नं ध्यायन्ति न मुष्यं ब्रह्मतद्भवेत् ॥ १८.४८ ॥
 स्फोर्यते मनसा यत्र स्फोरकं मनसस्तु यत् ।
 तद्ब्रह्म विद्धि न त्वेतद्यत्तु स्फोर्यमुपासते ॥ १८.४९ ॥
 भावनाजन्यवृत्तैव स्फोर्यं ध्यायन्त्युपासकाः ।
 उपासकेन दृश्यं तद्ब्रह्म मुष्यं कथं भवेत् ॥ १८.५० ॥
 न दृश्यते यक्षुषा यय्यक्षुषो भासकं तु यत् ।
 तद्ब्रह्म विष्णुमूत्यादिर्न मुष्यब्रह्मताऽस्ति हि ॥ १८.५१ ॥
 न श्रूयते यच्छ्रोत्रस्य साक्षी यद्ब्रह्म तद्भवेत् ।
 श्रुतं प्राणवनामादि न मुष्यब्रह्मतामियात् ॥ १८.५२ ॥
 न प्रेर्यते यत्प्राणेन प्राणस्य प्रेरकं तु यत् ।
 तद्ब्रह्म न तु संसाध्यमन्नः प्राणप्रयोदितः ॥ १८.५३ ॥
 अन्यैरपीन्द्रियैर्गम्यं किन्त्वक्षभासकम् ।
 ब्रह्मविद्धि तदेव त्वं न त्विदं यदुपासते ॥ १८.५४ ॥
 सर्वप्रत्ययवेद्यं यत्सोपाधि ब्रह्म विद्यते ।
 उपासकात्पृथग्भूतं तदेवोपासते जनाः ॥ १८.५५ ॥
 ब्रह्माभासमिदं रुपमुपेक्ष्यानदिदमात्मकम् ।
 मुष्यब्रह्मैव साक्ष्याभ्यं ज्ञात्वा स्वानुभवं वद ॥ १८.५६ ॥
 त्वत्कारुण्यत्सुष्ठु वेद ब्रह्मालमिति वक्षि येत् ।
 अल्पं वेत्सि न सम्पूर्णा ज्ञातृज्ञेयविभेदतः ॥ १८.५७ ॥
 अप्पाण्डैकरसे तत्त्वे ज्ञातृत्वं प्रत्यगात्मनः ।
 देवस्य ब्रह्मतेत्येवं पाण्डनादल्पवेदनम् ॥ १८.५८ ॥
 मीमांस्यमेव तेऽथापि भेदभ्रमनिवृत्तये ।
 मीमांसित्वा निश्चयं ते वदेत्युक्तस्तथाऽकरोत् ॥ १८.५९ ॥
 भेदभ्रमो निवृत्तोऽद्य यथाशास्त्रं विचारतः ।
 सुवेदेति न वेदेति द्वाभ्यां लीनं तु शेषितम् ॥ १८.६० ॥
 स्वप्रकाशं तमात्मानं तथात्वेनैव वेदम्यहम् ।
 नान्यथाऽतो यथाशास्त्रं भुङ्क्ष्वं ब्रह्मेति निश्चयः ॥ १८.६१ ॥

सुवेदेत्यक्षविषये न वेदेत्यथ्यभासिते ।
 वक्तुं युक्तं स्वयं भाते कथं तद्युज्यते द्रयम् ॥ १८.६२ ॥
 मध्येऽस्माकं ले सभायो ज्ञाताज्ञातत्ववर्जितम् ।
 ब्रह्मेति वेत्ति योऽसौ हि यथाशास्त्रं विबुध्वान् ॥ १८.६३ ॥
 यल्लौकिकं वस्तु यस्य ब्रह्म तद्धि विलक्षणम् ।
 यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ॥ १८.६४ ॥
 लोके घटो मतो येन स घटज्ञ इतीर्यते ।
 येन मन्त्रा मतं ब्रह्म न त्वसौ ब्रह्मविद्भवेत् ॥ १८.६५ ॥
 मन्तुमन्तव्यरूपेण विविधत्वं विजानता ।
 अविज्ञातं ब्रह्मतत्त्वमभाएउंकरसात्मकम् ॥ १८.६६ ॥
 विविधत्वमविज्ञाय यदभाएउत्ववेदनम् ।
 तद्भवेब्रह्मविज्ञानं धीमद्भिर्बुध्यतां तथा ॥ १८.६७ ॥
 ईदृशः प्रतिभोधो यस्तेन चेद्विदितं तदा ।
 मतं ब्रह्म भवेद्विद्वानमृतत्वं हि विन्दते ॥ १८.६८ ॥
 नित्यानित्यविवेकादियुक्ते न मनसा पुमान् ।
 वेदितुं लभते वीर्यं विद्यया विन्दतेऽमृतम् ॥ १८.६९ ॥
 देहे प्राणवियोगाभ्या मृतिरात्मनि कल्पिता ।
 अविद्यया विद्यया तु भ्रान्तिः सा विनिवर्तते ॥ १८.७० ॥
 नैव जन्मनि सर्वस्मिन् विद्यासौ सुलभाऽपि तु ।
 शिष्यलक्षणासम्पूर्णाजन्मन्येव हि लक्ष्यते ॥ १८.७१ ॥
 ईश्वरानुग्रहास्थान्तिदान्त्यादिगुणसंयुतम् ।
 जन्म येऽलभते तस्मिन्विद्यया मोक्षमाप्नुयात् ॥ १८.७२ ॥
 नावेदि चेदिडालस्याद्विनष्टिर्मलती भवेत् ।
 कदाचिज्जन्म पश्चाद्विदुषं स्यादिति वेत्ति कः ॥ १८.७३ ॥
 तस्माच्छास्त्राधिकारेण युक्तं विप्रादिजन्म येत् ।
 लभ्यमानस्य रक्षितो विद्यादात्मानमद्भयम् ॥ १८.७४ ॥
 नानात्मत्वभ्रमोच्छिस्त्यै तत्तद्देष्टव्यवस्थितम् ।

स्वात्मत्वेनैव निश्चित्य धीरा यान्ति कृतार्थताम् ॥ १८.७५ ॥

मायया दृश्यते लोको येऽस्मात्प्रेत्य स्थिताः परे ।

न तेषां जन्ममरणो विद्येते कर्त्तव्यित्त्वचित् ॥ १८.७६ ॥

ईश्वरानुग्रहादेव भवेदद्वैतवासना ।

नान्यथेति विवक्षित्वा काश्चिदाप्यायिकोच्यते ॥ १८.७७ ॥

देवार्थमीश्वरो युद्धे विजयं कुरुते सदा ।

अज्ञात्वाऽनुग्रहं देवा जयगर्वं प्रपेदिरे ॥ १८.७८ ॥

जयः स्वकीयं एतयेवं देवाभिप्रायमीश्वरः ।

ज्ञात्वा देवान् बोधयितुं तेषां प्रादुर्भासौ पुरः ॥ १८.७९ ॥

देवाः सभासदो दृष्ट्वा वपुर्देशमवौडिकम् ।

किमेतदिति विज्ञातुं प्रैश्यन्ताग्निमन्तिके ॥ १८.८० ॥

समागतं वह्निमीशः को भवानिति पृष्टवान् ।

जातवेदोऽग्निनामाडमिति गर्वितवानसौ ॥ १८.८१ ॥

त्वयि किं वीर्यमित्याह गर्वं भङ्क्तुं परेश्वरः ।

अग्निः सर्वं दहामीति वाङ्मं गर्वाद्बोध्यत ॥ १८.८२ ॥

स्वदत्तां शक्तिमाहृत्य दहति तृणमित्यमुम् ।

उवाचेशः सोऽपि दग्धुं न शशाङ्कैव तत्तृणम् ॥ १८.८३ ॥

अग्निवत्वायुश्चत्र गर्वं भग्ने निवृत्तवान् ।

निर्गर्वमिन्द्रं दृष्ट्वेशः परीक्षायै तिरोभवत् ॥ १८.८४ ॥

इन्द्रं ईशप्रसादार्थं तस्थामूर्ध्वं विलोकयन् ।

अनुग्रहीतुमिन्द्रं तमुमावृषोऽभवद्भरः ॥ १८.८५ ॥

देवि दृष्टं पुरा देवैः किं भ्रूतीति पृष्टवान् ।

तद्भ्रूत्मानुग्रहात्तस्य जयोऽभूदित्युवाच सा ॥ १८.८६ ॥

उत्कृष्टा अभिवाग्विन्द्रा इषत्सम्भाषणादमी ।

तेषामपीन्द्रः पुण्यात्माऽनुग्रहोऽप्यधिको यतः ॥ १८.८७ ॥

ईशानुग्रहसिद्ध्यर्थं भ्रूत्सोपास्यं मुमुक्षुमिः ।

तस्थामिद्वैवमध्यात्ममधिभूतमुपास्यताम् ॥ १८.८८ ॥

आविर्भावतिरोभावौ विद्युद्भ्रमणि स्थितौ ।
 ततो विद्युदुपाध्येतद्भ्रम स्यादधिदैवतम् ॥ १८.८८ ॥
 मनोऽध्यात्ममुपाधिः स्यात्स्मृतिसङ्कल्पसंयुतम् ।
 तद्भ्रमेति भ्रम नाम तन्नामकमुपास्यताम् ॥ १८.८९ ॥
 यतैः सम्भजनीयं तद्भवेत्तद्भननामकम् ।
 तथैवोपासितं भ्रम दद्यादाचार्यसम्पदम् ॥ १८.९१ ॥
 तदुपासकमीशानुगृहीतं भ्रमवेदिनम् ।
 वाञ्छन्ति विद्यां ब्रूहीति भक्तिमन्तोऽपिला जनाः ॥ १८.९२ ॥
 उे शिष्य भ्रमविद्या ते कथिताऽत्यन्तविस्तरात् ।
 श्रोत्रस्य श्रोत्रमित्याद्येस्तद्विद्यासाधनं शृणु ॥ १८.९३ ॥
 वेदाः षडङ्गसङ्घिता अग्निहोत्रादि कर्म य ।
 इच्छ्रादिकं तपो दान्तिस्तैर्विद्या प्रतितिष्ठति ॥ १८.९४ ॥
 यत्सत्यं बाधरहितं तद्विधायतनं भलु ।
 साधनैः साधिता विद्या सत्येऽस्मिन् पर्यवस्यति ॥ १८.९५ ॥
 अर्जयते सुष्ठु यन्मुक्तिपदं तत्स्वर्ग उच्यते ।
 अनन्तो नाशराडित्याज्जयेष्ठः सर्वोत्तमत्वतः ॥ १८.९६ ॥
 भुष्याधिकारिणः प्रष्टुः शिष्यस्य भ्रमबोधनम् ।
 ससाधनं सदाचार्यः अवेमत्रोपदिष्टवान् ॥ १८.९७ ॥
 विद्यामेतां वेद योऽसौ पाप्मानं प्रतिबन्धकम् ।
 अपहृत्य विमुक्त्याप्ये स्वर्गेऽस्मिन् प्रतितिष्ठति ॥ १८.९८ ॥
 अवाङ्मनसगम्यत्वमुपदेशश्च वेदनम् ।
 अविशोधेन तत्सर्वं विस्पष्टमिड वर्णितम् ॥ १८.९९ ॥
 विद्या तलवकाराणां शाखायां श्रूयते स्फुटम् ।
 तद्व्याख्यानेन सन्तुष्याद्विद्यातीर्थमडेभ्यः ॥ १८.१०० ॥
 इति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
 तलवकारविद्याप्रकाशो नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

२०. देवविद्याभ्यो नृसिंहतापिनीविवरणो नाम विंशोऽध्यायः ।

आथर्वणो तापिनीये उत्तरस्मिन् प्रजापतिः ।
 देवानब्रूधुधन्मन्त्रराजप्रणवमार्गतः ॥ २०.१ ॥
 मन्त्रराजं पूर्वतापनीयं श्रुत्वा तदा धिया ।
 ध्यायतः सगुणं ब्रह्म देवा धीशुद्धिमाप्नुवन् ॥ २०.२ ॥
 ततस्ते निर्गुणं ब्रह्म पप्रच्छुः शुद्धबुद्ध्यः ।
 अणोरण्णीयान्यः प्रत्यङ् प्रणवे तं वद प्रभो ॥ २०.३ ॥
 परमाणोर्योगिनेत्रगम्यं रूपं यदस्ति तत् ।
 प्रतीयो नास्त्यतः प्रत्यङ्गण्णीयान् परमाणुतः ॥ २०.४ ॥
 ओङ्कारो वायकस्तस्य प्रतीकं वेति हि श्रुतम् ।
 ओङ्कारेणात्मनो ध्यानं वदास्मभ्यं सविस्तरम् ॥ २०.५ ॥
 श्रूयतामयमोङ्कारो निःशेषजगदात्मकः ।
 एति ध्यात्वा ब्रह्म सर्वमात्मा ब्रह्मेति वै स्मरेत् ॥ २०.६ ॥
 यदोङ्कारस्य सार्वार्त्थ्यं ध्यानायैतन्न वस्तुतः ।
 यद्ब्रह्मणस्तु सार्वार्त्थ्यं वस्तुतोऽप्येतदीक्ष्यताम् ॥ २०.७ ॥
 ब्रह्म स्यात्सच्चिदानन्दरूपं सर्वेषु वस्तुषु ।
 विद्यते सच्चिदानन्दा एति ङ्घूर्ध्वं प्रवक्ष्यते ॥ २०.८ ॥
 देहेन्द्रियादिसाक्षी य आत्माऽस्मिन् ब्रह्मरूपताम् ।
 सच्चिदानन्दरूपत्वाद्दसंसारिणि युज्यते ॥ २०.९ ॥
 देहाद्युपाधिसम्बन्धात्संसारित्वं चिदात्मनः ।
 स्वतः सोऽयमसंसारी ब्रह्मत्वं युज्यते ततः ॥ २०.१० ॥
 ओमित्युच्चारयन्ध्याता स्वात्मानं ब्रह्मणो सः ।
 ऐकीकृत्य पुनर्ब्रह्माप्येकीकुर्यात्तथात्मना ॥ २०.११ ॥
 तथा ङसः सोऽलमिति व्यतिहारोऽत्र लक्ष्यते ।
 विचिन्त्यान्योऽन्यतादात्म्यं तथैवानुभवेद्विदम् ॥ २०.१२ ॥
 बुद्धिस्तदाकृतिं कृत्वा यावन्नैश्चल्यमाप्नुयात् ।
 तावद्भवेदनुभवो जरामरणवर्जिते ॥ २०.१३ ॥

यदितानुभवान्नुद्धिर्भङ्गश्चेद्भङ्गान्तुमुद्यता ।
 तदा बाह्यनिवृत्त्यर्थं कुर्यादारोपसंभृती ॥ २०.१४ ॥
 स्थूलं सूक्ष्मं कारणं य शरीरत्रयमात्मनि ।
 माययाऽऽरोपितं ध्यात्वा बोधावलीनमिति स्मरेत् ॥ २०.१५ ॥
 तदाऽप्योङ्कारमुच्चार्य नादान्ते निर्विकल्पकम् ।
 चित्तं कृत्वा यथाशक्ति स्वात्मतत्त्वे स्थिरो भवेत् ॥ २०.१६ ॥
 निर्गते तु पुनश्चित्तेऽधिदैवाध्यात्मभेदतः ।
 यद्देहत्रयमस्त्येतदभेदेनैव चिन्तयेत् ॥ २०.१७ ॥
 अण्डसूत्राव्याकृताप्या देहाः स्युरधिदैवतम् ।
 पिण्डविद्गङ्गाज्ञानरूपमध्यात्मं वपुषां त्रयम् ॥ २०.१८ ॥
 स्थूलसूक्ष्मैश्वर्यरूपत्वमुभयत्र क्मात्रिषु ।
 अस्ति साम्यमभेदोऽत उभयोरिह चिन्त्यताम् ॥ २०.१९ ॥
 विराड्विरण्यगर्भेशा अधिदैवं हि देहिनः ।
 विश्वश्च तैजसः प्राणो ऽयध्यात्ममपि देहिनः ॥ २०.२० ॥
 स्थूलसूक्ष्मानन्दभुजः क्मात्ते देहिनस्त्रयः ।
 अतत्सर्वं स्फुटीकर्तुं यत्तुभ्यात्प्रविविच्यते ॥ २०.२१ ॥
 षण्द्रथैर्विषयज्ञानं यत्तज्जगगरितं भवेत् ।
 तत्र स्थित्वा जगत्स्थूलं वेत्यात्मा तत्तद्विन्द्रियैः ॥ २०.२२ ॥
 शिरश्चाक्षुर्मुष्णं प्राणो मध्यं अस्तिस्ततोऽप्यधः ।
 इत्यङ्गसामकं वैश्वानरोपास्तिश्रुतौ श्रुतम् ॥ २०.२३ ॥
 ज्ञानकर्मेन्द्रियप्राणभेदाः पञ्चदशेरिताः ।
 यत्तुर्विधान्तःकरणं मुष्यान्येकोनविंशतिः ॥ २०.२४ ॥
 स्थूलमिन्द्रियगम्यं यत्तद्भुङ्क्तेऽसौ यत्तुर्विधः ।
 जागरे जागरस्वप्नसुप्तितुर्थाप्यभेदतः ॥ २०.२५ ॥
 जागरो व्यवहारोऽक्षैः स्वप्नो मानसचिन्तनम् ।
 तूष्णींस्थितिः सुषुप्तिः स्यात्तृप्तत्वं तुर्यमुच्यते ॥ २०.२६ ॥
 अध्यात्ममधिदैवं य विश्ववैश्वानराभिधः ।
 ईदृशः प्रथमः पाद आत्मनः स्याद्यत्तुष्पदः ॥ २०.२७ ॥

ऎन्द्रियाणामुपरमे धिया जागवासनाम् ।
 सूक्ष्मां जानन्वासनात्मा समाङ्गादियुतो भवेत् ॥ २०.२८ ॥
 स्पष्टस्मृतिरविस्पष्टस्मृतिरित्यपि ।
 स्वप्नभेदाः स्वप्नमध्ये जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयः ॥ २०.२९ ॥
 स्वप्नेऽपि तुर्यं तृप्तत्वं जाग्रतीवानुभूयते ।
 छिरण्यगर्भोऽधिदैवमध्यात्मं तैजसाभिधः ॥ २०.३० ॥
 द्वितीयः पाद ऐष स्यादात्मनोऽस्य यतुष्यदः ।
 धियो लये सुषुप्तिस्थ ऐकोऽभूद्वैतलोपनात् ॥ २०.३१ ॥
 धीवृत्तिरूपाः प्रज्ञास्ता ऐकीभावावमुपागताः ।
 दुःखान्यानन्दमयो भुङ्क्ते ब्रह्मसुषुप्तं तदा ॥ २०.३२ ॥
 अविद्यावृत्त्यवच्छिन्नं चैतन्यं भोगसाधनम् ।
 सुषुप्तौ यतुरात्मत्वं जागरादिविभेदतः ॥ २०.३३ ॥
 तन्ध्यामध्यापयेद्वाद्या तदा स्यात्सुप्तिजागरः ।
 ध्यानाभ्यासस्तु यस्तन्ध्यां सुप्तिः स्वप्नः स उच्यते ॥ २०.३४ ॥
 गाढनिद्रः सुप्तसुप्तिः सुप्तिपुर्यं सुप्तोद्भवः ।
 अध्यात्मं प्राज्ञ ऐवं स्यादधिदैवं तथेश्वरः ॥ २०.३५ ॥
 तृतीयः पाद ऎत्युक्तः आत्मनोऽस्य यतुष्यदः ।
 पादत्रयमिदं मायामात्रं स्यान्न तु तात्त्विकम् ॥ २०.३६ ॥
 सुषुप्तिस्वप्ननामभ्यां तत्त्वविद्वक्ति तत्रयम् ।
 तत्त्वावृते सुप्तसुप्तं स्वप्नता त्वन्यथेक्षाणात् ॥ २०.३७ ॥
 पादत्रयेणावृताऽसौ चिदेकरसताऽऽत्मनः ।
 अथ पादश्चतुर्थो यश्चतुरात्मा स पूर्ववत् ॥ २०.३८ ॥
 तुरीयाऽवसितत्वं तु भवेत्पादुद्यतुष्टये ।
 ओताऽनुज्ञात्रनुज्ञाविकल्पशब्देरुदीरिताः ॥ २०.३९ ॥
 तुरीयपादगा भेदास्तत्स्वप्नं विविच्यते ।
 ब्रह्मणो गुरुशास्त्राभ्यां बुद्ध्या सर्वात्मतां ततः ॥ २०.४० ॥
 सर्ववस्तुष्वनुस्यूतं पश्यन्नोता भवेद्यम् ।

छन्द्रेयाणि निरुध्याळं ब्रह्मेति ब्रह्मतात्मनि ॥ २०.४१ ॥

येनानुज्ञायते सोऽयमनुज्ञातेति कथ्यते ।

ज्ञातृत्वं तु निराकृत्य विदेकरसशेषता ॥ २०.४२ ॥

अनुज्ञेत्युच्यते मुक्तिरविकल्प एतीर्यते ।

विद्भ्रज्जगत्स्वप्नसुमितुर्यादभिधा एवमः ॥ २०.४३ ॥

अवस्थास्तिस्र एतास्तु मायावेशेन संयुताः ।

निःशेषमायाहीनोऽयमविकल्पो भवत्यथ ॥ २०.४४ ॥

अतद्व्यावृत्तिरूपेण तस्यादृशोऽत्र वर्ण्यते ।

जाग्रत्स्वप्नान्तरालानि विधादविद्ये सुषुप्तकम् ॥ २०.४५ ॥

न स्थूलप्रज्ञमित्याद्यैः क्मात्सुभिर्निवार्यते ।

न यक्षुरादिभिर्दृश्यैर्न प्राणैर्व्यवहारभाङ् ॥ २०.४६ ॥

नापि कर्मेन्द्रियैर्गाल्यं नानुभेयं च लक्षणात् ।

न चित्तं मनसा नैव शब्दैश्च व्यपदिश्यते ॥ २०.४७ ॥

स्वप्नप्रकाशात्मसारत्वान्नापि शक्यादस्य शून्यता ।

स्थूलप्रज्ञादिरूपो यः प्रपञ्चः स्वात्मनः पृथक् ॥ २०.४८ ॥

तद्दृतेर्बहुविक्षेपैरात्मनो दुःभितेति चेत् ।

प्रपञ्चः कल्पितस्तत्त्वबोधेनैवोपशाम्यति ॥ २०.४९ ॥

ततः शिवं दुःखहीनं सर्वविक्षेपशान्तिः ।

पादं यतुर्थं मन्यन्ते वस्त्वद्वैतमिहोच्यते ॥ २०.५० ॥

मतिरेव बुभुत्सूनां न त्वद्वैते यतुर्थता ।

यदद्वैतं स एवात्मा ज्ञेयो जिज्ञासुना स हि ॥ २०.५१ ॥

तुर्थपादे त्रयं त्यक्त्वा तुर्थे तुर्थोऽवबुध्यताम् ।

मायित्वादीश्वरोऽप्यत्र अस्तः स्यादुवबोधतः ॥ २०.५२ ॥

छत्थं योगविवेकौ द्वौ प्रथमे भाएऽ हरितौ ।

चित्तभ्रमणरूपस्य संसारस्य प्रशान्तये ॥ २०.५३ ॥

योगो विवेक एत्युक्तौ प्रकारौ श्रुतिसम्मतौ ।

असाध्यः कस्यचिद्योगः कस्यचिज्ज्ञाननिश्चयः ॥ २०.५४ ॥

प्रकाशौ द्वौ ततः प्रोक्तौ सर्वानुग्रहकाम्यया ।
 आदौ द्वितीयभाण्डस्य सखिदानन्दतात्मनः ॥ २०.५५ ॥
 विविच्यते नित्यसत्ता गम्यते ह्यनुवृत्तितः ।
 व्यभियारे जागरादेर्यत्सदव्यभियारि तत् ॥ २०.५६ ॥
 आनन्दैकरसं नित्यमिति सत्त्वं विवेचितम् ।
 यक्षुःश्रोत्रादयः सर्वे मदीया इति भासिताः ॥ २०.५७ ॥
 भाताऽसौ यक्षुरादिभ्यो द्रष्टाऽन्यश्चेतनो भवेत् ।
 द्रष्टेति दृष्टिकर्तृत्वमड्डुरेण कल्पितम् ॥ २०.५८ ॥
 दृष्टमात्रत्वेन साक्ष्यात्मा विकाररहितत्वतः ।
 आनन्दघन आत्माऽसौ परप्रेमास्पदत्वतः ॥ २०.५९ ॥
 मा न भूवं सदा सम्यग्भूयासमिति ङीक्ष्यते ।
 सखिदानन्दैकरसो भात्यस्माद्दृश्यतः पुरा ॥ २०.६० ॥
 सर्वेषु व्यवहारेषु निर्विकल्पं स्फुरेत्पुरः ।
 तमेव भान्तमन्वेति तद्भासा भास्यते जगत् ॥ २०.६१ ॥
 इति श्रुत्यन्तरे प्रोक्तः परमात्मा परिस्फुरन् (पुरा स्फुरन्) ।
 अभ्यर्चैकरसः सोऽयं जराभरणवर्जितः ॥ २०.६२ ॥
 इत्यात्मानं विविच्यथ युञ्जत प्रणवेन तम् ।
 यतुणर्णां जागरादीनां प्रत्येकं यतुरात्मता ॥ २०.६३ ॥
 पूर्वमुक्ता यथा तद्द्रवकारादिषु कल्पयेत् ।
 आधाराद्दृष्ट्यतो वायुर्नाभिर्लृत्कण्ठगो बहिः ॥ २०.६४ ॥
 निर्गच्छन् जनयेच्छब्दं सोऽपि स्थानैश्चतुर्विधः ।
 संज्ञाः परेति पश्यन्ती मध्यमा वैभरीति य ॥ २०.६५ ॥
 आगमोक्ता वैभरी तु श्रूयते मुष्निर्गता ।
 वायः पदानि यत्वारि त्रीणि गूढानि विग्रहे ॥ २०.६६ ॥
 तुर्यं मर्त्या वदन्तीति प्राह मन्त्रोऽप्यतिस्फुटम् ।
 वैभर्याधाः परान्तास्तु शब्दभेदाः क्मादमी ॥ २०.६७ ॥
 स्थूलसूक्ष्मौ बीजसाक्षिणावित्येव श्रुतीरिताः ।
 निवृत्तिश्च प्रतिष्ठा य विद्या शान्तिश्च वै कलाः ॥ २०.६८ ॥

अकारेऽस्मिंश्चतुर्भेदे जागरं तु यतुर्विधम् ।
 ध्यायेत्साम्यं तथोरागिरादित्वं येति चिन्तयेत् ॥ २०.६९ ॥
 जागरेऽक्षैर्व्यामिरस्ति व्यामोऽकारः कषादिषु ।
 आदित्वं लोकतः सिद्धं जागराकारयोर्द्वयोः ॥ २०.७० ॥
 स्थूलसूक्ष्मत्वादिसाम्यं तद्भेदानां कषाद्भवेत् ।
 कुलं यथागुणं ध्याने भवेत्सर्वत्र कामिनः ॥ २०.७१ ॥
 अकारं जागरोऽध्येतमुकारे संदरेत्तथा ।
 उकारं च मकारे तमोऽङ्कारे नादङ्गुलिणि ॥ २०.७२ ॥
 अथ तुर्यं यतुर्भेदमीशग्रासादिनामकम् ।
 ध्यायेन्मूलेश्चरोऽमायी यस्तर्भोऽतो ग्रसत्ययम् ॥ २०.७३ ॥
 कालाग्निसूर्यः संसारकाले स्वैस्तीव्ररश्मिभिः ।
 तिरस्कुयज्जगत्तत्तु वेशाद्भाति यथा तथा ॥ २०.७४ ॥
 ओतोऽयं सच्चिदानन्दैर्नामरूपे जगद्भते ।
 तिरस्कुयार्त्ते तु वेशमात्रे भातः क्वचिद्व्ययित् ॥ २०.७५ ॥
 यथा सूर्यस्तमः सर्वं प्रकाशीकुरुते तथा ।
 अनुष्णाता जगत्सर्वं स्वात्ममात्रं करोति हि ॥ २०.७६ ॥
 दाल्यं दग्ध्वा यथा वह्निर्विर्यापारोऽवशिष्यते ।
 अनुष्णैकरसस्तद्द्रव्यिन्मात्रः परिशिष्यते ॥ २०.७७ ॥
 अवाऽमनसगम्योऽयमविकल्पश्चतुर्विधः ।
 तुर्यपादं यतुर्भेदे नादे सच्चिन्तयेत्कमात् ॥ २०.७८ ॥
 सर्वस्य जगतो वस्तुतत्त्वं यन्निर्विकल्पकम् ।
 तदात्मेति समाधाय चित्तं तस्मिन् भवेद्धि तत् ॥ २०.७९ ॥
 अथवा मन्त्रराजे धीः समाधेयात्मवाचिनि ।
 सर्वसंसारशक्त्याद्या अर्था उग्रादिशब्दगाः ॥ २०.८० ॥
 आत्मानं मन्त्रराजेन ध्यायन् ब्रह्मतया पुमान् ।
 ब्रह्मरूपो नृसिंहः स्याद्योगः शुद्धधियो ऽययम् ॥ २०.८१ ॥
 विवेकयोगौ सम्प्रोक्तौ द्वितीये षण्ड आत्मनः ।

प्रणवे मन्त्रराजे य द्विविधो योग इरितः ॥ २०.८२ ॥
 तृतीयमन्त्रराजस्य प्रणवस्यात्मनोऽपि य ।
 ओकीकारेण यद्द्विधा तत्सम्यगभिधीयते ॥ २०.८३ ॥
 पृथिव्याधात्मकोङ्कारः पाद उग्रादिः कोऽपि य ।
 परापश्यन्त्यादिः स्रोतस्य विश्वश्चतुर्विधः ॥ २०.८४ ॥
 तैजसप्राज्ञतुर्याश्च तथा ध्यात्वोपसंहरेत् ।
 असौ प्रपञ्चडीनः स्यादविकल्पे स्थिरः पुमान् ॥ २०.८५ ॥
 ज्ञान्निम्नान्नोऽमृतो नित्यो ह्रतसंविदवृत्तिकः ।
 शुद्धो भ्रान्तिविहीनत्वात्संविष्टोऽयमविक्रियः ॥ २०.८६ ॥
 प्राणायामेन निर्विघ्नोऽनुभवेदीदृशात्मताम् ।
 प्राणाधीनां मनोवृत्तिः प्राणरोधेन शाम्यति ॥ २०.८७ ॥
 निर्विकल्पधिया पश्येज्जगत्स्वात्मतया ता ।
 याने प्रपञ्चं सन्त्यज्य ब्रह्मरूपेण तिष्ठति ॥ २०.८८ ॥
 अन्यो हं वोऽहमप्यन्य इति द्वैतस्य वासना ।
 दृढा येत्तादृशी देवपूजोपास्तिरथोच्यते ॥ २०.८९ ॥
 योऽस्मिन् षण्डे वर्णितोऽसौ सङ्कल्पः पूज्य इष्यते ।
 षट् तु स्थानानि देहेऽस्मिन् पूजाधाराः प्रकीर्तिताः ॥ २०.९० ॥
 आधारनाभिलृष्टयभ्रूमध्यद्वादशान्तकाः ।
 षोडशान्तश्च तेष्वग्निब्रह्माधानरथेऽहमात् ॥ २०.९१ ॥
 यश्चतुर्भेद ओताद्यैः सोऽमृतो निरुपाधिकः ।
 उपाधीनां बोधबाधादविकल्पोऽवशेषात् ॥ २०.९२ ॥
 सोऽविकल्पः सर्वमयस्तस्मिन्सर्वाधरोपणात् ।
 ये जागराद्यो भेदाश्चत्वारस्तेऽत्र कल्पिताः ॥ २०.९३ ॥
 परिवारा मन्त्रराजे माडायुके प्रकीर्तिताः ।
 पृथिव्याधाः सप्त सप्त भेदा मात्रास्त्विषुः श्रुताः ॥ २०.९४ ॥
 परिवारेण संयुक्तं यतुः समात्मकं प्रभुम् ।
 नृसिंहमग्निरूपं तं मूलाधारे विचिन्तयेत् ॥ २०.९५ ॥

भूम्यादिभिः समविधं स्थूलाद्यैश्च यतुर्विधम् ।
 अकाररूपं ब्रह्माणमेतं नाभौ विचिन्तयेत् ॥ २०.९६ ॥
 वृद्धिं विषयमुकारेण भूमध्ये य मकारतः ।
 रुद्रं नादेन सर्वेशं द्वादशांतेऽग्निवत्स्मरेत् ॥ २०.९७ ॥
 यतुःसमात्मकोऽमायी सर्वेशो ह्यनुपाधिकः ।
 षोडशांते सुषं ध्यायेद्यतुःसमात्मलक्षितम् ॥ २०.९८ ॥
 तेनानन्दाभृतेनाधःस्थितास्ताः पञ्चदेवताः ।
 व्यासाश्चतुर्विधाः स्थूलाद्विदित्येव चिन्तयेत् ॥ २०.९९ ॥
 उपचारैरागमोक्तैर्देवांस्तान्मनसार्ययेत् ।
 ब्रह्मादिमूर्तिभेदेन तथैक्येनापि पूजयेत् ॥ २०.१०० ॥
 भक्ष्यभोज्यैर्लेख्ययोष्यैरित्येतैरुपहारयेत् ।
 गुरुश्रुत्युक्तमार्गेण पूजयित्वा यथाविधि ॥ २०.१०१ ॥
 मूर्तिं तेजसि संलृत्य तेजश्चात्मनि संदरेत् ।
 सूत्रे विराजं संलृत्य सूत्रमव्याकृते य तत् ॥ २०.१०२ ॥
 अविद्व्ये तत्र चित्तं समाधाय स्थिरो भवेत् ।
 पूज्यपूजकयोर्भेदवासना यस्य लीयते ॥ २०.१०३ ॥
 यतुर्थभाण्डे योगोऽस्य धीविश्रान्त्यै निगद्यते ।
 नादस्तुरीय ओङ्कारस्तथान्ते स्फुरद्वयम् ॥ २०.१०४ ॥
 मन्त्रराजेन साभ्यं तैः पादैर्नत्वा प्रसादयेत् ।
 प्राणवात्मतया ध्यात्वाऽऽभित्यात्मतया स्मरेत् ॥ २०.१०५ ॥
 यावन्निश्चलता तावत्स्थित्वोर्ध्वं चिन्तयेत्पुनः ।
 कृत्स्नमन्त्रेण नत्वोमित्युख्यार्यान्ते स्थिरो भवेत् ॥ २०.१०६ ॥
 ध्यात्वोङ्कारं पुनर्मन्त्रान्मडावाक्यादनुस्मरेत् ।
 मन्त्रेण वा केवलेन नृसिंहेति पदेन वा ॥ २०.१०७ ॥
 संस्मृत्याभाण्डवाक्यार्थं युञ्जतोङ्कारमन्त्रयोः ।
 संस्तव्य चित्ते स्वात्मानं गुणत्रयविवर्जितम् ॥ २०.१०८ ॥
 ब्रह्मादिकानकाराद्यैः संयोज्यात्मनि संदरेत् ।
 तेषां तु कारणाविधां बाधित्वा वस्तुतोऽसतीम् ॥ २०.१०९ ॥

कृत्वा सिद्धभक्षितां वीरः संस्मरन्निर्भयो भवेत् ।
 ब्रह्मादीन्मन्त्रराजस्य पादैश्चिद्रूपतां नयेत् ॥ २०.११० ॥
 अविद्यां विनिवृत्त्यैष नृसिंहः स्वयमुद्धमौ ।
 योगान्तरं पञ्चमेऽस्मिन् भाउते स्पष्टमुदीर्यते ॥ २०.१११ ॥
 अकारार्थं मन्त्रराजपदार्यैर्योजयेत्कृत्वात् ।
 यतुर्भूत्यात्मकैर्योगैरविडल्यान्तकैरपि ॥ २०.११२ ॥
 यतुर्दशभिरेकेनाप्यजस्रं प्रयतो वसेत् ।
 उग्रे वीरे मडाविषयावुज्ज्वले सर्वतोमुभे ॥ २०.११३ ॥
 नृसिंहे भीषणे भद्रे मृत्युमृत्यौ न मय्यजा ।
 भाति हिंसाकरी माया न मय्यस्ति विदात्मनि ॥ २०.११४ ॥
 नमामीति पदाद्ब्रह्माभिन्नतामनुचिन्तयेत् ।
 षट्पयोगी स्यादकामः काम्यमस्य न सम्भवेत् ॥ २०.११५ ॥
 निष्कामोऽसौ लौकिकानां कामानां विनिवृत्तितः ।
 काम्य आत्माऽपि बोधासः किमन्यत्काम्यते पुनः ॥ २०.११६ ॥
 उत्कामति न तत्प्राणा वीयन्ते तु परात्मनि ।
 ब्रह्मैव सन् पुराप्येष ब्रह्माप्नोत्यवबोधतः ॥ २०.११७ ॥
 तथोकारमकारौ य योजयौ मन्त्रपदेष्वतः ।
 अस्मिन् भाउते त्रयो योगा धीविश्रान्त्यै प्रकीर्तितः ॥ २०.११८ ॥
 षष्ठे भाउतेऽथ विद्यायाः साधनान्यभिलान्यपि ।
 ञ्जवन्मुक्त्यवसाथीनि सङ्गृह्यन्ते ह्यतिस्फुटम् ॥ २०.११९ ॥
 विषयासङ्गुत्तपो यः पाप्मासावासुरत्वतः ।
 विद्यैच्छां प्रतिबध्नाति सोऽयमादौ निवर्त्यताम् ॥ २०.१२० ॥
 रजस्तमो वृत्तयो या लोभमोहादयो हृदि ।
 कूरत्वाद्दसुरास्ते स्युर्देवाः स्युः सत्त्ववृत्तयः ॥ २०.१२१ ॥
 सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं रजसो लोभ एव य ।
 प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव य ॥ २०.१२२ ॥
 अर्थावुग्रादिशब्दानां यौ प्रोक्तौ तापनीययोः ।

सगुणगुणभेदेन तद्ध्यानादसुरान् जयेत् ॥ २०.१२३ ॥
त्यक्त्वा रजस्तमोवृत्ती सात्त्विकी वृत्तिमाश्रिता ।
धीश्चिदानन्दमात्मानं ध्यायन्ती तन्मयी भवेत् ॥ २०.१२४ ॥
ततो ध्यातृध्येयभेदनिवृत्तौ मन्त्रराजतः ।
तुर्यातुर्यमनुस्मृत्य समाधिः प्रणवे भवेत् ॥ २०.१२५ ॥
मन्त्रार्थे प्रणवं दीर्घमुक्त्वा शितं विलापयेत् ।
अमूर्तमद्भयं ब्रह्मानुभवन् वर्तते तदा ॥ २०.१२६ ॥
ऽदृक् समाधिविघ्नानां शान्त्यै पुत्रैषणादिकम् ।
त्यक्त्वा शितं समाधाय श्रुवन्मुक्तः सुप्नी भवेत् ॥ २०.१२७ ॥
अकारादिषुऽङ्गेषु संयोज्यासुऽङ्गमद्भयम् ।
मन्त्रार्थमपि संयोज्य ङ्यकारादीनुपेक्षते ॥ २०.१२८ ॥
भाउडेऽथ सप्तमे योगाः प्रवक्ष्यन्ते पुनस्त्रयः ।
तेषामन्यतमेनाऽसौ विद्वान् कालं नयेत्पुमान् ॥ २०.१२९ ॥
अकारार्थमजत्वाद्यैश्चिन्तयेद्बुद्धिसाक्षिणम् ॥ ।
उत्कर्षाद्यैरुकारार्थं मन्त्रदेवं विधितयेत् ॥ २०.१३० ॥
अनूद्य साक्षिणं प्रोक्तं मन्त्रदेवत्वमस्य तत् ।
उत्कृष्टत्वादितिः शब्दः पञ्चभिश्चिन्तयेत्तथा ॥ २०.१३१ ॥
उत्तरैः पञ्चभिर्देवमनूद्य परमात्मताम् ।
मलत्वाद्यैर्मकारार्थरूपं तस्य विचिन्तयेत् ॥ २०.१३२ ॥
शरीरत्रयलीनो यः सञ्चिदानन्दलक्षणः ।
स एव भवति ध्यानाद्योगोऽयं प्रथमो भवेत् ॥ २०.१३३ ॥
अन्येन कस्त्वमित्येवं पृष्टाः सर्वेऽपि मानवाः ।
अलमित्याहुरेतेषामलमित्यभिधानतः ॥ २०.१३४ ॥
अलंशब्दे प्रत्यगात्मवाचिन्यादेरकारतः ।
प्रथमे प्रथमाद्दर्शादात्मानमनुचिन्तयेत् ॥ २०.१३५ ॥
ब्रह्मणः सञ्चिदानन्दा वीक्ष्यन्ते सर्ववस्तुषु ।
तस्मात्सर्वात्मकं ब्रह्म मकारो ब्रह्मशब्दगः ॥ २०.१३६ ॥

मकारः प्रणवस्यान्ते यस्तेन ब्रह्म चिन्तयेत् ।
आत्मनो ब्रह्मणैकत्वमुकारेण विचिन्तयेत् ॥ २०.१३७ ॥
आत्मा ब्रह्मेति वाक्यार्थे योगोऽयं प्रणवे श्रुतः ।
अर्थे तत्त्वमसीत्यस्य योगोऽथ प्रणवे भवेत् ॥ २०.१३८ ॥
सर्वात्मकम्ब्रह्म यत्स्याद्ग्राह्यपदभाषितम् ।
संखारे जगदनुत्पात्तस्थोकारार्थतोयिता ॥ २०.१३९ ॥
संभृते जगति ब्रह्म सततं ह्यवतिष्ठते ।
पुनरुग्राहिशब्दैस्तदभाण्डत्वेन संस्मरेत् ॥ २०.१४० ॥
साक्षिणं मन आदीनामात्मानं तु मकारतः ।
ध्यात्वा ब्रह्मत्वसम्पत्त्यै दृष्टिसृष्टिमनुस्मरेत् ॥ २०.१४१ ॥
ब्रह्मात्मनोस्तु समयोरैक्यं ध्यायेद्गुकारतः ।
इदं तु पूर्ववद्विधात्रयो योगा एतीरिताः ॥ २०.१४२ ॥
यत्वारो ह्यष्टमे षण्डे योगास्तुर्यस्य भासकाः ।
ओङ्कारनामा प्रणवे नादो यस्तत्र वर्णितः ॥ २०.१४३ ॥
ओतानुज्ञाननुज्ञातैरविकल्प एतीरितैः ।
भैरव्योगा विभिन्नाः स्युरभयं ब्रह्म तैर्भवेत् ॥ २०.१४४ ॥
ओङ्कारमन्त्रयोर्ध्वयं वस्तु यद्ब्रह्मैरितम् ।
तत्तत्त्वं नवमे षण्डे विस्पष्टं प्रविविच्यते ॥ २०.१४५ ॥
य आत्मा ध्यातृदेषु यश्च ध्येयेषु भासते ।
येक एष स चिद्रूपो मायया भात्यनेकवत् ॥ २०.१४६ ॥
सुषुप्तौ श्रुवयैतन्मद्वैतं ब्रह्मतां प्रजेत् ।
जगत्सर्वमविद्यैति सर्वैरप्यनुभूयते ॥ २०.१४७ ॥
सृष्टेः प्राग्येवमासीत्सा माया वटभीजवत् ।
अनेकरूपतां प्राप्य श्रुवेशावपि निर्ममे ॥ २०.१४८ ॥
कार्योपाधिरयं श्रुवः कारणोपाधिश्वरः ।
उपाध्योर्यो विद्याभासौ तौ श्रुवेशावुदीरितौ ॥ २०.१४९ ॥
नियन्तेशोऽनुमन्ता तु श्रुवः सोऽपि द्विधा भवेत् ।
समष्टिव्यष्टिरित्याद्यैस्तयोः सर्वाभिमानवान् ॥ २०.१५० ॥

छिरण्यगर्भः सूत्रात्मा त्रिमूर्तिश्चेत्युदीर्यते ।
ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च मूर्तयो गुणभेदतः ॥ २०.१५१ ॥
विङ्गोपाधित्वतो ज्वा अपीशाः सर्ववित्ततः ।
समष्टिः समुदायात्मा व्यष्टिस्तु पृथगात्मवान् ॥ २०.१५२ ॥
समष्टिः सूत्रवज्रज्ञेयो ब्रह्माण्डाभ्यवपुर्विराट् ।
देवतिर्यङ्मनुष्यादिदेहो व्यष्टिरितीर्यते ॥ २०.१५३ ॥
परः प्रविश्यं देहेषु मायया गूढवत्स्थितः ।
द्वैतस्य मायिकत्वेन तत्त्वमद्वैतमिष्यताम् ॥ २०.१५४ ॥
सन्मात्रो नित्यं ध्यायति श्रुत्या तत्तु स्फुटीकृतम् ।
आथर्वणे तु कैवल्यप्रमुखाः श्रुतयः स्फुटाः ॥ २०.१५५ ॥
श्रुतिस्मृतीतिहासानामभिप्रायविध्वयः ।
श्रुतिव्याख्यानतस्तुष्याद्विधातीर्थमलेश्वरः ॥ २०.१५६ ॥
एति श्रीमद्विद्यारण्यमुनिविरचिते अनुभूतिप्रकाशे
देवविद्याभ्यो नृसिंहतापिनीविवरणो नाम विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥
॥ ॐ तत्सद्ब्रह्मार्पणमस्तु । श्रीरस्तु ॥

Proofread by Rama Sivaraman, Suvarna Sudagoni, Preeti Bhandare

——
Shrimad VidyananyasvAmivirachitah Anubhutiprakashah
pdf was typeset on February 19, 2026
——

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

